

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AFRİKA KAPLANI

Av mı avcı mı?

JAMES
PATTERSON

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi -

İlk Baskı
10.000
Adet

AFRİKA KAPLANI

Georgetown gibi seçkin bir semtte yer alan görkemli villanın etrafı polis kordonuyla çevrilmişti. Komşular ve meraklı bölge sakinleri, kaldırımları doldurmuştu; ama pijamaları ve sabahlıklarıyla, beyaz yakalılara özgü bir ihtiyat içinde davranıyor, belli bir mesafeden fazla yaklaşmıyorlardı. Bu güzel evde yaşayan Cox ailesinin beş üyesi de öldürülmüştü. Polis telsizinden "Muhtemelen önce vurulmuşlar. Sonra parça parça kesilip, üst üste yığılmışlar!" anonsu geçerken, devriye polisi Fescoe ise Alex Cross'a ulaşmaya çalışıyordu.

Yılların dedektifi Alex Cross, kan gölüne dönmüş villanın, bir intikam şovunun sahnesi olarak seçildiğini anladığında, kendi kaderi de yeniden yazılmaya başlamıştı.

Bu vahşi cinayet, dedektifi iç savaşın eşiğindeki Nijerya'ya götürecek, çokuluslu şirketlerin karşısında tek başına bırakacaktı!

"Birilerini korkutmak istemişler, ama kimi? Bu ölüleri değil. Kim bilir ne uğruna katledilen bu zavallı aileyi değil."

www.monakitap.com
f monakitap
monakitap
monakitap

29 003

JAMES PATTERSON

New York, Newburgh'ta doğan James Patterson, 19 yaşından itibaren yazmaya başladı. Vanderbilt Üniversitesini kazanmasına rağmen yarım bıraktı ve bir reklam ajansında çalışmaya başladı. 1976 yılında ilk kitabı *Thomas Berrryman Number*'ı yayınladığında, halen orada çalışıyordu. 31 farklı yayınevinin reddettiği kitap, Edgar Allen Poe Ödülünü kazandı. 2001 yılında sinemaya uyarlanan *Along Came a Spider*'da Morgan Freeman, 2012 yılında sinemaya aktarılan *Alex Cross* romanında ise Tyler Perry rol aldı. *Mary, Mary, Londra Köprüleri, Öldüren Öpücük ve Örümcek Ağı* gibi çoksatarlar bulunan Alex Cross ve *İlk Ölüm, 2. Şans, 3. Derece, 4 Temmuz, 5. Atlı ve 6. Hedef* gibi çoksatarları içeren Kadın Cinayetleri Kulübü serileriyle büyük bir okur kitlesi kazandı. Patterson, 2016 senesi itibariyle dünya çapında 350 milyon adet kitap satışına sahiptir. Patterson, kitaplarının satışıyla Guinness Dünya Rekortları'nda, "En Fazla New York Times Çoksatarı Olan Yazar" unvanını halen korumaktadır.

Patterson, öğrencilere bir milyondan fazla kitap bağışlamıştır. ReadKiddoRead.com adlı bir site kurarak, yeni kuşak kütüphanecilerin, öğretmen ve öğrencilerin okuma alışkanlığını güçlendirmeyi hedeflemiştir. Halen Palm Beach'te karısı ve oğlu ile yaşamaktadır.

Afrika Kaplanı

© 2017, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Cross Country

© 2008, James Patterson

Bu kitap Little, Brown and Company, New York, New York, USA ile yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır.

Kitabın tüm yayın hakları Anatoliait Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Kapak Tasarımı: Emir Tali

Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-93-4

1. Baskı: Mart 2018

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 10905

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AFRİKA KAPLANI

Av mı avcı mı?

JAMES
PATTERSON

ÇEVİRİ: ONUR ÖZMEN

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Jill ve Avie Glazer için

HANEYE TECAVÜZ

Ailenin soyadı Cox'tu. Baba çok başarılı bir dava avukatıydı, ama hedef anneydi, Ellie Randall Cox... Her şey bu gece, yalnızca birkaç dakika önce olup bitmişti. İntikam günü kursursuzca seçilmişti, daha iyisi olamazdı. "Kaplan" lakabıyla bilinen, bir doksan sekiz boylu, yüz on beş kilo ağırlığındaki katil, ekibine tabanca ve birer gram kokain dağıtmış ve bugünkü tek talimatını vermişti: "Anne benim. Diğerlerini siz öldürün."

İkinci görevi ise başkalarının işine burnunu sokan insanları korkutmaktı. Amerikalıların haneye tecavüzler, pek kıymetli aileleri ve soğukkanlılıkla işlenmiş cinayetler hakkındaki hislerini biliyordu. Hayatın nasıl yürütüleceğine dair bir sürü kuralları vardı. Onları yenmenin sırnı, tüm o saçma sapan, kutsal kurallarını ihlal etmektir.

Evi sokaktan izlemek için yerini aldı. Birinci kattaki pencerelerin ahşap panjurlarının ince yatay çizgiler oluşturan boşluklarından, aile üyelerinin içeride dolandığı görülebiliyordu, dışarıda konuşlanmış ölümcül kuvvetlerden bihaberlerdi.

Çocuklar Kaplan'ın yanı başında sabırsızca kıpırdanıyor, o ise eve girmek için doğru anı yakalamak konusunda içgüdüünün sesini bekliyordu. "Şimdi," dedi, "giriyoruz!" Ardından, dizlerini çok hafifçe büküp ileri atıldı ve bir çam ağacının gölgesinin kamuflajından fırlayarak koşmaya baş-

ladı, o kadar hızlıydı ki adımlarını saymak neredeyse imkansızdı. Tek ve güçlü bir sıçramayla evin verandasına çıktı. Ardından ön kapıya üç ağır darbe indirdi. Paramparça olan kapı içeriye doğru patlamış gibiydi. Sonra beş kişilik ölüm ekibinin tümü içeri girdi.

Yaşları on yediyi geçmeyen çocuklar dağlararak Beretta'larıyla salonun tavanına ateş etmeye, etrafa kör av bıçakları savurmaya, bağırarak emirler vermeye başladı. İngilizceleri Kaplan'ın düzeyinde olmadığı için söyledikleri zor anlaşılıyordu. Evin çocukları ise domuz yavruları gibi çığlık atıyor, avukat babaları, yumuşak, fazla besili vücuduyla onları sarıp kalkan olmaya çalışıyordu.

Kaplan ona "Acınacak haldesin!" diye bağırdı. "Kendi evinde bile aileni korumaktan acizsin!"

Çok geçmeden tüm aile üyeleri salondaki şömine rafının önüne toplanmıştı. Rafta "Anneciğime," "Biricik Sevgilim Ellie'ye" ve "Hayatımın Güneşi'ne" diye başlayan doğum günü kartları diziliydi.

Lider, çocuklardan en küçüğü ileri doğru dürttü. Bulaşıcı bir mizah anlayışına sahip bu çocuk, kendine Nike adını seçmişti. "Just do it," dedi Kaplan. On bir yaşındaydı ve çamurlu bir nehirde yaşayan bir timsah kadar korkusuzdu. Elinden çok daha büyük bir tabancayı kaldırdı ve titreyen babayı alnının ortasından vurdu. Diğer çocuklar onu bağırışlarla ve her yöne ateş ederek, antika mobilyaları devirerek, aynaları ve pencere camlarını kırarak kutladı. Cox çocukları ise birbirine sarılmış ağlıyordu.

Aralarından özellikle korkunç görünen, Houston Rockets formalı, suratından hiçbir duygu okunamayan diğer çocuk, şarjörünü geniş ekranlı televizyona boşalttı ve tekrar doldurdu. "Evi başlarına yıkın!" diye bağırdı.

Anne, yani “Biricik Sevgilisi Ellie” ya da “Hayatının Güneşi,” nihayet bebekleri için çılgınlarla koşarak üst kattan salona indi. “Onları buna karıştıрма!” diye bağırды uzun boylu ve kaslı liderlerine. “Kim olduğunu biliyorum!”

“Tabii ki biliyorsun, Anne,” dedi Kaplan uzun boylu, balık eti kadına gülümseyerek. Aslında ona zarar vermek gibi bir arzusu yoktu. Bu yalnızca bir işti. Ücreti yüksek ve buradaki, Washington’daki birileri için önemi büyük bir iş.

İki çocuk annelerine ulaşmak için fırladığında tuhaf bir kedi fare oyunu başladı. Kaplan’ın çocukları, küçük Amerikalıların ardına sığındığı kanepede kurşun delikleri açtı. Kanepenin diğer tarafında göründüklerinde, bu kez Kaplan orada onları bekliyordu. Ciyaklayan erkek çocuğu yakasından tek eliyle tutup kaldırdı ve bir kenara savurdu. Rugrats pijamaları giyen küçük kız ise daha akıllı çıktı ve merdivenlerden yukarı atıldı, her adımında ufak pembe topukları görölüyordu.

“Kaç, bebeğim!” diye bağırды annesi. “Bir pencereden kaç! Koş! Sakın durma!”

“Maalesef duracak,” dedi Kaplan. “Bu gece evi kimse terk etmiyor, Anne.”

“Ne olur yapma!” diye yalvardı. “Bırak gitsinler! Onlar sadece çocuk!”

“Madem kim olduğumu biliyorsun. O zaman bu oyunun sonunu da biliyorsundur. Başından beri biliyordun. Ailenin başına açtıklarına, yaptıklarının sonuçlarına bir bak. Tüm bunlar senin eserin...”

1. Bölüm

PARTİ BİTELİ ÇOK OLDU

1

Çözmesi en zor gizemler, sonuna yaklaştıklarınızdır; çünkü artık yeterli kanıt ya da aralanacak başka sır perdesi kalmamıştır ve bu yüzden her şeyi başa sarıp tekrar oynatmak, yeniden değerlendirmek zorundasınızdır.

Konfor ve medeniyetin kucağında, bir yıllık Mercedes'imde yol alıyordum. Aklımdan bu seferki cinayet mahallinin ne kadar tuhaf olacağı geçiyordu. Sonra oraya vardım ve aracımdan çıktım, yeniden karanlığa ayak basmak konusunda çelişkili hisler içindeydim. Bu işler için fazla mı duygusallaşıyordum? Bunu bir an düşündüm ve karara bağladım. Yumuşak değildim. Eğer bir sorunum varsa bu fazla sert, fazla direngen, fazla inatçı olmamdı. Sonra anlamsız, rastgele cinayetleri diğerlerinden daha tüyler ürpertici kılan bir şeyler olduğunu düşündüm. Bu vaka da onlardan biri gibi görünüyordu, en azından herkes öyle sanıyordu. Eve çağnldığımda bana söylenen buydu.

"İçerisi fena, Dr. Cross. Beş kurban. Tüm aile."

"Evet, biliyorum. Öyle dediler."

Beni Georgetown'daki cinayet mahallinin kaldırımında karışlayan genç polis, olay yerine ilk intikal eden görevli-

lerden Michael Fescoe'ydu. Okuduğum üniversite bölgeye yakındı ve birçok sebepten buraya dair hep güzel anılarım vardı, ama özellikle de Georgetown bana bir şans tanıdığından.

Devriye polisi gözle görülür biçimde sarsılmıştı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Büyükşehir Polis Teşkilatı beni bir Pazar gecesi 23.00'te alelade bir cinayet için aramazdı. Fescoe'ya "Elimizde ne gibi bilgiler var?" dedim ve görünüşe bakılırsa bir meşe ağacının korumalığında başka iş yapmayan bir devriye polisine rozetimi gösterdim. Sonra eğilerek evin önüne çekilen sarı kordonun altından geçtim. Ev Montrose Parkı'nın hemen güneyinde, Cambridge Place'teydi. Kolonyal mimariyle tasarlanmış, varlıklı insanlara göre, üç katlı ve müstakil bir binaydı.

Komşular ve meraklı bölge sakinleri kaldırımları doldurmuştu, ama pijamaları ve sabahlıklarıyla, beyaz yakalılara özgü bir ihtiyat içinde davranıyor, belli bir mesafeden fazla yaklaşmıyorlardı.

"Beş kişilik bir aile, hepsi ölü," diye kendini tekrarladı Fescoe. "Soyadları Cox. Baba, Reeve. Anne, Eleanor. Erkek çocuk, James. Hepsi birinci katta. Kızları Nicole ile Clara, üçüncü katta. Ortalık kan gölü. Muhtemelen önce vurulmuşlar. Sonra parça parça kesilip, üst üste yığılmışlar!"

Yığılmışlar. Bu sevimli evin içinde kulağa pek hoş gelmiyordu. Hiçbir yerde geleceğini sanmıyordum.

"Burada kıdemli polis var mı? İlk gelen kim?" diye sordum.

"Dedektif Bree Stone üst katta. Sizi aramamı söyleyen oydu. Tıbbi tetkikçi hâlâ yolda, galiba birden fazla kişi gelecek. Tanrım, ne gece ama."

“Doğru dedin. Ne gece ama.”

Bree Stone şiddet suçları dalında parlak bir yıldızdı ve iş ilişkisi sınırlarını aştığım birkaç dedektiften biriydi, bir yıldan fazla bir süredir birlikteydik. “Dedektif Stone’a geldiğimi söyle,” dedim. “Alt kattan başlayacağım ve yavaş yavaş yukarı doğru ilerleyeceğim.”

“Emredersiniz, efendim. Derhal.”

Fescoe benimle birlikte verandayı ve parçalanan ön kapı ile çevresini inceleyen bir laboratuvar teknisyenini geçti. “İçeri zorla girilmiş tabii ki,” diye devam etti Fescoe. Kızardı, muhtemelen bariz bir şeyi dile getirdiğinden. “Ayrıca üçüncü katta çatıya açılan bir kapak ve merdiven var. Görünüşe bakılırsa oradan çıkmışlar.”

“Çıkmışlar mı?”

“İçerideki hasara bakılırsa, büyük ihtimalle sayıları birden fazlaydı. Hayatımda hiç böylesini görmemiştim, efendim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa...”

“Sana söylerim. Sağ ol. Tek başıma daha rahat ederim. Öyle daha iyi konsantre oluyorum.”

İtibarım, hevesli polisleri çevreme topluyordu ve bunun bazı avantajları yok değildi. Ama şimdi bu vakayla kendim ilgilenmek istiyordum. Binanın arka tarafından gelen teknisyenlerin yüzüne kazınan dehşet ifadesi, bana durumun hızla fenalaşacağını söylüyordu. Sonradan anlaşıldı ki, beklentilerim iyimser kalmıştı. Bu ailenin öldürülmesi sandığımdan çok daha korkunçtu.

Çok, çok daha korkunç.

2

Dekorasyonu insanın içini ısıtan, loş salona girerken, birilerini korkutmak istemişler, diye düşünüyordum. Ama kimi? Bu ölüleri değil. Kim bilir ne uğruna katledilen bu zavallı aileyi değil.

İlk kat, cinayetin ana hatlarını belirleyen iç karartıcı ve uğursuz bir hikâye ortaya koyuyordu. Salondaki ve mutfaktaki neredeyse her bir mobilya ve eşya ya devrilmiş ya imha edilmişti ya da ikisi birden. Duvarlarda irili ufaklı delikler vardı. Antika bir cam avize, parlak renkli bir şark halısının üzerinde paramparça olmuştu. Cinayet mahalline ilk bakışta bir anlam veremiyordum, dedektiflik geçmişimde buna benzer bir vakaya tanık olmamıştım.

Kurşunlarla kevgire dönmüş bir Chesterfield kanepesi ve koltuğu, şöminenin önünde yer açmak için ittirilip duvara dayanmıştı. Burası ilk üç cesedin yığıldığı yerdi. Bu meslekte, iğrençlikte sınır tanımayan birçok sahneyle karşılaştığımı rahatlıkla söyleyebilirim, ama bu manzaradaki canavarlık nefesimi kesmişti.

Daha önce bildirildiği gibi cesetler babaya, anneye ve erkek çocuğa aitti, hepsi yüzüstü yatıyordu. Yakındaki duvarlarda, mobilyalarda ve tavanda kan izleri vardı ve kurbanların etrafında bir kan gölü oluşmuştu. Bu zavallı insanlar bir tür delici ve kesici aletle saldırıya uğramıştı ve bazı uzuvları da koparılmıştı. “Yüce İsa, Yüce İsa,” dedim fısıldayarak. Bu bir dua ya da katillere yönelik bir bedduaydı, büyük ihtimalle ikisi birden.

Parmak izi toplayan teknisyenlerden biri de fısıltıyla cevap verdi, “Amin.”

Ama ikimiz de birbirimize bakmaktan kaçınıyorduk. Bu cinayet mahalli, kendini etrafa kapatıp, akıl sağlığını tümüyle yitirmeden önce çıkıp gitmek istediğin türdendi. Odadaki kan izlerinin dağılımına bakılırsa aile üyelerine ayrı ayrı saldırılmış ve hepsi sonradan ortaya sürüklenmişti.

Bu katilleri böylesine vahşi bir hiddete sürükleyen tetikleyici bir unsur olmalıydı ve Fescoe'ya sayılarının muhtemelen biri geçtiği konusunda katılıyordum. Ama bu işin ardında ne vardı? Katliam neden ve tam olarak nasıl gerçekleşmişti? Haplarla mı? Bir ritüel şeklinde mi? Yoksa bir psikoz hali neticesinde mi?

Toplu psikoz mu?

Bu rastgele düşünceleri sonradan değerlendirmek üzere aklımda bir kenara koydum. Önce yöntemler, sonra sebepler.

Cesetlerin ve kesilmiş uzuvların etrafında yavaşça ve kan birikintilerine basmamaya çalışarak, parkenin kuru kısımlarının üzerinde adım atarak dolandım. Kesilmelerinde ya da öldürülmelerinde herhangi bir uyum ve düzen yok gibiydi. Erkek çocuğun boğazı kesilmiş, baba alınının ortasından vurulmuş, annenin başı doğal olmayan bir açıyla bükülmüş, büyük ihtimalle boynu kırılmıştı.

Etraflarında çizdiğim çemberi tamamlayarak annenin yanında durdum. Başı öyle bir açıda kalmıştı ki sanki doğruca bana bakıyordu, onu kurtarmam için neredeyse umutla yalvarıyor gibiydi. Daha yakından bakmak için ona doğru eğildim ve birden başım döndü. Dizlerimin bağı çözüldü. Gördüklerime inanamıyordum.

Hayır! Olamaz, Tanrım, hayır!

Kararmış gözlerle geri çekildim, kaygan bir noktaya bastım ve düştüm. Yere çarpacakken destek almak için elimi uzattım. Eldivenim zemindeki geniş bir kan gölüne girdi.

Ellie Randall'ın kanıydı bu. Cox değil. Randall!

Onu tanıyordum, en azından bir zamanlar tanımıştım. Uzun, çok uzun zaman önce, Georgetown'da ikimiz de öğrenciyken Ellie kız arkadaşımdı. Muhtemelen ilk aşkımdı.

Ve şimdi Ellie ailesiyle birlikte öldürülmüştü.

3

Parmak izi toplayan teknisyenlerden biri bana yardım etmek için kıpırdadı ama hızla ayağa kalkmayı becerdim. Ellie'yi o halde gördüğüm için şoka girip girmediğimi düşünüyordum. "Bir şeyim yok, iyiyim. İsimleri neydi?" diye sordum teknisyene.

"Cox, efendim. Salondaki maktullerin adları Reeve, Eleanor ve James."

Eleanor Cox. Doğru, hatırlıyordum şimdi. Yerde cansız yatan Ellie'ye baktım, kalbim kontrolden çıkmışçasına çarpıyor, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyordu. Onunla tanıştığımda ismi Ellie Randall'dı, zeki ve çekici bir tarih öğrencisiydi, Georgetown Üniversitesi öğrencilerinden ırkçılığa karşı bir kampanya için imza topluyordu. Kesinlikle hikâyesi böyle sona erecek biri değildi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Fescoe dönmüş ve hemen dibime ilişmişti.

"Çöp torbası gibi bir şey getirirsen iyi olur," dedim ona. "Lütfen. Teşekkürler."

Rüzgarlığımla çıkardım, üzerimi onunla silmeye uğraştım ve sonra Fescoe'nun getirdiği torbaya attım. Bu odadan çıkmam ve biraz hareket etmem gerekiyordu, en azından şimdi.

dilik. Merdivenlere yöneldim ve o sırada Bree'nin indiğini gördüm.

"Alex? Tanrım, ne oldu sana?"

Anlatmaya başlarsam bitiremeyeceğimi biliyordum. "Sonra konuşuruz, olur mu?" Yukarıda durum nasıl?"

Bana tuhaf gözlerle baktı ama üzerime gelmedi. "Aynısının devamı. Fena. Üçüncü kat, Alex. İki çocuk daha. Sanırım katillerden saklanmaya çalışmışlar ama işe yaramamış."

Birlikte yukarı çıkarken merdiven boşluğunda bir flaş patlaması gördük. Benim için her şey halüsinojenik ve gerçekdiydı. Sanki mekânın dışında, kendimi yukarıdan izliyor gibiydim. Ellie öldürülmüştü. Tekrar tekrar denedim ama bu fikri sindiremedim.

"Merdivenlerde ya da koridorda hiç kan yok," diye not ettim, kanıtlara odaklanmaya, işimi yapmaya çalışarak. Çatıya açılan kapak açık kalmıştı ve içerisi çok soğuktu. Üç Kasım'daydık ve haberlerde gece boyunca sıcaklığın eksilere düşeceği bildirilmişti. Havalar bile biraz kafayı sıyırmıştı.

"Alex?"

Bree yukarıda, üçüncü kattaki bir odanın kapısının önünde beni bekliyordu. Ben ona yaklaşırken kıpırdamadı. Diğerleri duymasın diye sesini alçaltarak, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Başımla onayladım ve odaya baktım.

Bree'nin arkasında iki küçük kızın cesetleri oval bir halının üzerine çaprazlama kesişen bir biçimde üst üste yatırılmıştı. Beyaz sayvanlı bir yatak paramparça edilmiş, biri üzerinde sertçe zıplamış gibi içine göçmüştü.

"Fena değilim," dedim. "Burada olanları görmem lazım. Bu cinayetlerin anlamını çözmeye bir yerden başlamam lazım. Mesela, şu yatakta kimin zıpladığından."

4

Ancak beş aile üyesinin korkunç biçimde katledilmesini anlamaya başlayamıyordum bile. En azından o gece. Katillerin muhtemel niyetleri konusunda ben de herkes kadar şaşkındım.

Olay yerine gittikten bir saat sonra olanlar gizemi daha da derinleştirdi. İki CIA görevlisi geldi. Etrafa şöyle bir bakıp, sonra gittiler. CIA'in burada ne işi vardı?

Bree ile nihayet Beşinci Cadde'deki evime döndüğümüzde saat sabah üç buçuğu gösteriyordu. Evimin sükuneti içinde Ali'nin üst kattan gelen küçük çocuk horlamalarını duyabiliyordum. Kesinlikle güven tazeleyen ve insanın içini rahatlatan seslerdi. Büyük Anne ocağın üzerindeki ışığı açık bırakmıştı. Akşam yemeğindeki tatlıdan dört pekmezli kurabiyeyi folyoyla sarmıştı. Onları bir çift kadeh ve yarısı dolu bir şişe şarapla üst kata götürdük.

İki saat sonra hâlâ uyanıktım ve kafamı toplayamamıştım. Sonunda Bree de yatakta doğruldu ve ışığı açtı. Beni yatağın kenarında oturur halde buldu. Arkamdan bana yaklaştığını, vücudunun sırtımdaki sıcaklığını ve ensemden nefesini hissettim.

"Hiç uyuyabildin mi?" diye sordu.

Bilmek istediği aslında bu değildi.

"Anneyi tanıyordum, Bree. Georgetown'da öğrenciydik. Bu onun başına gelmiş olamaz. En azından olmamalıydı."

Açıklamamdan sonra hızla derin bir nefes aldı. "Çok üzüldüm, Alex. Neden daha önce söylemedin?"

Omuz silktim ve iç çektim. "Şu an bile bu konuda konuşabileceğime emin değilim," dedim.

Bana sarıldı. “Peki. Konuşmamıza gerek yok. Tabii sen istemedikçe, Alex. Ben hep buradayım.”

“En yakın arkadaşımı, Bree. Birkaç yıl boyunca. Çok uzun zaman olduğunu biliyorum ama...” Kelimelerim tükendi. Ama ne? Ama aramızdaki sadece gençlik heyecanı değildi. “Bir dönem ona âşıktım, Bree. Şu an fena sarsılmış durumdayım.”

“Bu soruşturmadan ayrılmak ister misin?”

“Hayır.” Aynı soruyu daha önce ben de kendime sormuştum ve cevap yine şimdi ki kadar hızlı gelmişti.

“Sampson’ı ya da Şiddet Suçları’ndan bir başkasını yerine geçmesi için ayarlayabilirim. Seni her saniye bilgilen-”

“Bree, bu soruşturmayı bırakamam.”

“Bu soruşturmayı mı?” Elini kolumda yavaşça aşağı yukarı gezdirdi. “Ama hiçbirini bırakmış değilsin ki Alex?”

Derin bir nefes aldım. Bree’nin konuyu nereye getirdiğini biliyordum. “Maria’yı demek istiyorsan, bu onunla ilgili değil.” Eşim Maria, çocuklarımız çok küçükken vurularak öldürülmüştü. Cinayet dosyasını kapamayı çok yakın zaman önce başarmıştım. Öncesindeki yıllar ıstırap ve suçluluk duygularıyla geçmişti. Ama Maria karımdı ve o sırada hayatımın aşkıydı. Ellie ise farklıydı. İkisini birbiriyle karıştırmıyordum. En azından, karıştırmadığımı sanıyordum.

“Peki,” dedi Bree, sırtımı sıvazlayıp beni yatıştırarak. “Ne yapabilirim, onu söyle.”

Yatağa yattım ve onu da yanıma çektim. “Benimle böylece uzan, yeter. Şimdilik tek ihtiyacım bu.”

“Tamam.”

Kısa süre içinde, Bree’nin koynunda tam iki saatliğine uykuya daldım.

5

“Peki. Bakalım bu sefer bulabilecek misin? Gözümün ucuyla bakıyorum ve pembe bir gazete görüyorum,” dedi Bree.

“İşte orada!” Ali bu oyunda becerikliydı. “Gördüm! Pembe işte. Ne biçim gazete ki o?”

Ellie ve ailesini evlerinde ölü bulduktan sonra sabahın köründe işe gitmeyişi ailemi şaşırtmış ve sevindirmişti. Bugün çocukları okula yürüyerek götürmek istemiştim. Aslında bunu çoğu gün yapmak istiyordum ama her zaman mümkün olmuyordu, bazen de dinlenmeyi tercih ediyordum. Ama bu sabah hayatımda bolca taze havaya ihtiyacım vardı. Gülümsemelere ve Ali’nin kıkırdamalarına.

Jannie, Sojourner Truth’taki son yılındaydı, liseye başlamasına az kalmıştı. Ali ise daha okul çağına yeni adım atıyordu. Tüm bunlar bana o sabah bir hayat döngüsü hissi veriyordu, Ellie’nin ailesi bir günde yok olmuştu, benim çocuklarım ise geleceğe sağlam başlangıçlar yapıyordu. En iyi neşeli baba ifademi takındım ve dünün berbat sahnelerini aklımdan silmeye çalıştım. “Sıra kimde?”

“Bende,” dedi Jannie. Bree’ye ve bana bakarak azılı suçluları aratmayacak bir sinsilikte sırtıttı. “Gözümün ucuyla bakıyorum ve DHYİ görüyorum.”

“Dihyii ne demek?” diye merak etti Ali. Etrafa bakınmaya başlamıştı, başını pilli oyuncak bebekler gibi sağa sola çeviriyordu.

Jannie harfleri bu sefer bir melodiyle tekrarladı, “D, H, Y, İ. Dost hayatı yaşayan insanlar.” Dost hayatı kelimelerini bize doğru fısıldayarak söyledi, muhtemelen küçük karde-

şinin masumiyetini korumak amacıyla. Hafifçe kızardığımı hissediyordum.

Bree Jannie'nin omzuna dokundu. "Nereden öğrendin bakayım sen bu lafları?"

"Cherise J. diyor ki, annesi siz ikinizin günaha girdiğini söylüyormuş."

Jannie'nin başının üstünden Bree ile bakiştık. Bu meselenin eninde sonunda gündeme geleceğini biliyordum. Bree'yle bir yılı aşkın bir süredir birlikteydik ve Beşinci Cadde'deki evimde epey zaman geçiriyordu. Nedenlerinden biri, çocukların ona bayılmasıydı. Bir diğeri de benim ona bayılmamdı.

"Sanırım Cherise J. ile konuşacak başka konular bulmalısınız," dedim ona. "Ne dersin?"

"Sorun yok, Baba. Cherise'e bunun annesini ilgilendirmediğini söyledim. Yani Büyük Anne bile dert etmiyor ve sonuçta sözlüğe baksanız eski kafalı başlığında fotoğrafını bulabilirsiniz, değil mi?"

"Sözlüklerde ne yazar bilmezsın ki sen," dedim.

Ama Bree'yle doğrucu yetişkin tavrını bir kenara koyduk ve güldük. Jannie bu günlerde şu "geçiş dönemi" denen süreçteydi, küçük bir kızla genç bir kadın arasında bir kesişim noktasındaydı.

"Komik olan ne?" diye sordu Ali. "Biri bana açıklayabilir mi? Niye gülüyorsunuz?"

Onu tutup kaldırdım ve okula doğru yürüyüşümüzün son on yirmi metresinde omzumda taşıdım. "Yaklaşık beş yıl sonra anlatırım."

"Zaten biliyorum ki," dedi. "Bree'yle birbirinize âşıkınız. Herkes biliyor. Büyük olay değil. Güzel bir şey."

“Evet, öyle,” dedim ve yanağını öptüm.

Onu okulun doğu girişinde, sınıfındaki diğer ufaklıkların dışarıda dizildiği yere bıraktık. Jannie giderken dönüp ona bağırdı, “Sonra görüşürüz minik kuş! Seni seviyorum.”

“Tamam devekuşu, ben de seni seviyorum.”

Ağabeyleri Damon, Massachusetts’teki bir özel lisedeyken, bu iki kardeş son zamanlarda çok yakınlaşmıştı. Hafta sonu gecelerinde Ali sık sık ablasının yatağının yanındaki küçük bir şişme yatakta uyuyor, buraya “yuvam” diyordu.

Jannie’yi okul binasının diğer tarafında, daha büyük çocukların akın akın içeri girdiği kapıda bıraktık. Bizimle veda ederken normalden biraz uzun sarıldı. “Seni seviyorum, tatlım. Sen ve iki kardeşin hayatımdaki en kıymetli şeylersiniz.”

Jannie bunu duyan oldu mu diye etrafa bakmaktan kendini alamadı. “Ben de, babacım,” dedi. Sonra, neredeyse aynı nefeste, “Cherise! Beni bekle!” diye seslendi.

Jannie gider gitmez Bree koluma girdi. “Ee, dedikodulara ne diyorsun?” dedi. “Herkes Bree ile birbirinize aşık olduğunuzu biliyor.”

Omuz silktim ve gülümsedim. “Bilmem? İnsanlar aslı astarı olmadan uyduruyor işte.”

Sonra onu öptüm. Bu çok hoşuma gittiğinden, bir kez daha öptüm.

6

Sabah dokuzda gereken günlük öpücük dozumu almış, Daly Binası’ndaki sinir bozucu toplu cinayet brifingine katılmaya hazırlanıyordum. Brifing, ofisimin hemen sağında-

ki büyük toplantı salonunda gerçekleşecekti. En azından yakındı. Müsait olan bütün baş dedektifler, ikinci düzey dedektifler ve Georgetown'un büyük bir kısmını kaplayan İkinci Bölge'ye bağlı bir ekip hazır bulunacaktı.

Kurbanın Elli oluşunu hâlâ aklım almıyordu. Daha doğrusu, kurbanlardan birinin.

Tıbbi Tetkik Ofisi, Dr. Paula Cook adında bir temsilci göndermişti. Tapyoka pudingi kıvamında bir karaktere sahip, zeki bir araştırmacıydı. Dr. Cook'un ağzının köşeleri el sıkışırken seğirdi. Sanırım bir gülümseme teşebbüsüydü, bu yüzden ben de bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Geldiğin için teşekkürler, Paula. Sana bu vakada ihtiyacımız var."

"Gördüğüm en kötü cinayet. En azından son 14 yılda. Tüm o çocuklar, anne babaları. Midem kaldırmıyor. Hunharca."

İçeri girerken yanımıza olay yerinde çekilmiş bir fotoğraf almıştık ve şimdi Paula'yla birlikte onları salondaki panolara raptiyeliyorduk. Hazırlayanlara hepsinin 11'e 14'lük ebatlarda olmasını söylemiştim. Dün gece Georgetown'da yaşananların bir bölümünü, benim kadar herkesin hissetmesini istiyordum.

Birkaç dakika içinde toplananların önünde ayağa kalkıp "Bu münferit bir vaka olabilir," diye söze başladım. "Ama bu varsayıma göre hareket etmeyeceğim. Olayı ne kadar derinlemesine anlarsak, benzer bir şey meydana geldiğinde o kadar hazırlıklı oluruz. Münferit bir vaka olmayabilir." Bıkkın cinayet dedektiflerinden bazılarının bana katılmayacağını biliyordum; seri cinayetler üzerine fazla eğildiğimi düşüneceklerdi. Bu noktada fikirleri o kadar da umurumda değildi.

İlk on beş dakika kadar dün gece cinayet mahallini görmeyenler için vakadaki temel olgular üzerinde durdum. Sonra sözü Paula'ya bıraktım. Sıçrayarak yerinden kalktı ve panodaki fotoğraflar hakkında bilgi verdi.

“Kesme tarzı birden fazla çeşitte silah kullanıldığına, bunun yanı sıra güç ve kabiliyete işaret ediyor,” derken, kalemnin kırmızı lazer ışınıyla Cox ailesinin maruz kaldığı saldırıların yol açtığı kesikleri, delikleri ve zedelenmeleri gösteriyordu. “Bıçaklardan en azından biri tırtıklı. Biri alışıldık bıçaklardan büyük, muhtemelen bir pala. Uzuvarların hiçbirisi muntazam kesilerek koparılmamış. Muhtemelen arka arkaya indirilen darbeler sonucu meydana gelmiş.”

Monk Jeffries isimli bir dedektif ön sıradan güzel bir soru yöneltti. “Sence deneme ya da alıştırma mı yapıyorlardı? Silahları daha önce bu şekilde kullanmadıklarını söyleyebilir miyiz?”

“Bilemiyorum,” dedi Paula ona. “Ama bu mümkün.”

“Evet,” diye araya girdim. “Bana alıştırma yapmışlar gibi geliyor, Monk.” Cinayetler konusunda kendime özgü fikirlerle sahiptim. “Bu cinayet mahallinde çok genç bir şeyler var.”

“Tecrübesizler mi demek istiyorsun?” diye sordu Jeffries.

“Hayır, sadece genç. Bıçak darbelerini, kırılan yatağı, genel anlamda sergiledikleri vandallığı kastediyorum. Ayrıca beş ya da daha fazla kişiden bahsediyoruz. Bu haneye tecavüz için büyük bir sayı. Tüm bu etkenleri birleştirdiğimde birkaç ihtimal aklıma geliyor: Çete, tarikat ya da organize suç örgütü. Bu sırayla.”

“Çete mi?” diye sordu bir başka baş dedektif arka sıralardan. “Hiç bir çetenin bu katliam ölçüsünde vahşete yol açtığını gördün mü?”

“Ben zaten bu düzeyde bir vahşeti de hiç görmedim,” dedim.

“Organize suç örgütüne yirmi dolar yatırıyorum. Başka iddiacı var mı?” Soru Lou Copeland’e aitti. Öncelikli Soruşturmalar Dairesi’nde görevli başarılı bir baş dedektif ama aynı zamanda iğrenç bir herifti. Birkaç kafadan güldü.

Ben gülmedim. Elimdeki dosyayı odanın karşı tarafına fırlattım. Duvara çarptı ve yere düştü. Benden beklenecek türden bir tepki değildi, bu yüzden büyük bir etki uyandırdı. Oda suspus oldu. Yürüyüp yerden notlarımı topladım. Bree ve Sampson’ın hoşuma gitmeyen bir tarzda baktığını gördüm. Bu vakayla başa çıkabileceğimden emin değillerdi.

Bree devreye girdi ve görev dağılımı yapmaya başladı. Cambridge Place mahallesi sakinlerinin tekrar ifadelerine başvurmamız, laboratuvar incelemelerini değerlendirmemiz ve dün geceyle ilgili istihbarat toplamak için sokaktaki ihbarcılarımızla görüşmemiz gerekiyordu.

“Bu olayda her birinizin en iyi performansına ihtiyacımız var,” dedi Bree topluluğa. “Ve günün sonunda bazı sorulara cevap bulmuş olmayı istiyoruz.”

“Peki ya...”

“Dağılabilirsiniz!”

Herkes etrafa bakındı. Konuşan Sampson’dı: “Eğer başka sorunuz varsa Stone ya da Cross’a cep telefonlarından ulaşabilirsiniz. Yapacak bir sürü saha soruşturmamız var. Bu öncelikli bir soruşturma. O yüzden herkes bir an önce iş başına!”

Kaplan, Petway'deki Carter Parkı'nın rengi solmuş asfalt basketbol kortunda bir o yana bir öbür yana koşturup duran, siyahi ve kaslı on adamdan en güçlü ve en uzun boy-lusuydu. Kabiliyetli bir şutör ya da top sürücü olmadığının farkındaydı ama reboundlarda profesyonellere taş çıkartacak düzeydeydi ve potayı çok ateşli savunuyordu. Üstelik kaybetmekten daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Onun dünyasında, *kaybedersen, ölürdün*.

Savunduğu oyuncu kendine "Kara Buğday" diyordu ve Kaplan bu lakabın ara sıra siyahi çocuklarla dalga geçen bir Amerikan televizyon dizisinden geldiğini duymuştu. Kara Buğday ya ismi kafasına takmıyordu ya da ona alış-mıştı. Kortta hızlıydı ve sağlam bir şutördü. Ayrıca Was-hington'daki çoğu genç oyuncu gibi rakiplerine sürekli laf atmaktan da hoşlanırdı. Kaplan, Londra'da üniversitede okurken oyunla tanışmış ve hemen kapmıştı, ama İngiltere'de fazla laf atmaca yoktu.

"Ağzın çok iş yapıyor ama kaybedeceksin," dedi Kaplan nihayet rakibiyle omuz omuza kortta koşarken. Kara Buğ-day bir yerden pasla topla buluştuktan sonra bir perdelemeden yararlandı ve Kaplan'ın son anda onu itmesine rağmen sol köşeden uzun ve havada kusursuz bir kavis çizen bir atışla sayı yakaladı.

"Koduğumun maymunu," diye bağırdı Kara Buğday, ikili kortun diğer tarafına koşarken.

"Öyle mi diyorsun?"

"Ben demesem de öylesin zaten. Bir iki dakika sonra ke-nardan maç izleyen koca maymuna dönüşeceksin!"

Kaplan güldü ama başka karşılık vermedi. Aldığı bir hücum reboundını sayıya çevirdi ve sonra Kara Buğday'ın takımı bir hızlı hücum denemesiyle topu diğer yarı sahaya aktardı. Kara Buğday tüm hızıyla koşarken bir pasla topu yakaladı ve topu sürerek potaya yaklaştı ve karşısında Kaplan varken turnikeye girdi. Son sıçrayışını daha yapmadan "Maç sayısı!" diye bağırdı.

Kaplan tüm gücü ve ağırlığıyla ona çarptığında havada, zarif ve atletik görünüyordu. Kaplan bir doksanlık adamı aşağı indirdi ve potayı destekleyen metal direğe vurdu. Adam asfaltın üzerinde yere serildi, suratından kanlar akıyordu.

"Maç sayısı!" diye bağırdı Kaplan ve iki kolunu da havaya kaldırdı. Basketbol oynamaya bayılıyordu. Gerçek dünyadan tamamen bihaber olan bu çenesi düşük Afrika kökenli Amerikalılara hadlerini bildirmek ne büyük keyifti. Kenardan onu izleyen çocukları ona sanki Michael Jordan ve Kobe Bryant'ın bir karışımıymış gibi tezahürat ediyordu. O ise ne Mike, ne de Kobe olmak istiyordu. Onlardan çok daha üstündü.

Her gün yaşamla ölüm arasındaki çizginin nereden geçeceğine o karar veriyordu.

Yürüyerek korttan çıktığında bir adam ona yaklaştı. Giydiği gri takım elbiseyle ve beyaz teniyle böyle bir ortamda daha çok sırtamazdı. "Ghedhi Ahmet," dedi beyaz şeytan. "Bu adamı tanıyor musun?"

Kaplan başıyla onayladı. "Evet, bir zamanlar öyle biri vardı."

"Ölümü herkese bir ders olmalı."

"Ailesiyle birlikte."

"Elbette," dedi beyaz şeytan. "Ailesiyle birlikte..."

8

Üçüncü Bölge'deki Çeteleşmeyle Mücadele Programı'nın başında bulunan arkadaşım Avie Glazer'ı aradım, yardımına ihtiyacım vardı. Ona benim için önemli olduğunu söyledim.

"Tabii ki yardım ederim. Beni tanıyorsun, Alex. Benim bağlantılarım daha çok La Mara R ve Vatos Locos'la. İkisi de kuzeybatı çeteleri. Ama istersen buraya gelip On Yedinci Cadde'de etraftan bilgi toplamayı deneyebilirsin. Belki birilerinin kulağına bir iki şey çalınmıştır."

Ona "Beni şu birileriyle sen buluştursan?" diye sordum. "Sana bir kıyak borcum olsun. Bir bira ısmarlanım."

"Senin borçlar da büyüdükçe büyüdü, sayısız kıyak ve sayısız bira."

Ama bu onun evet deme tarzıydı. Bree ve ben, Avie ile Kırk-Dört adında boktan bir bilardo salonunda buluştuk. Sahibi, ismin mekânı açtığındaki yaşından geldiğini söyledi. Avie hikâyeyi zaten biliyordu ama yine de kibarca dinledi. "Diğer isimlerden farksızdı," dedi mekân sahibi. Tavrılarına sinmiş "Boşver abi n'olcak" halleri bana yılanmış bir esrarkeşe özgü gibi geliyordu. Hayatını bilardo masaları ve gazlı içeceklerden kazanmadığı belliydi. İsmi Jaime Ramirez'di ve Avie Glazer'in üstüne gitmememi ve ona saygı göstermemi de tembihlemişti. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra Ramirez'e "Dün gece Georgetown'da gerçekleşen cinayetlerle ilgili bir şey biliyor musun?" diye sordum. "Birden fazla katilin varlığından şüpheleniliyor."

"Berbat bir olay," dedi iki bölmeli kapının alt kısmına yaslanırken. Kütük gibi parmaklarının arasındaki kahve-

rengi sigarayı vücuduyla aynı açıda tutuyordu. Çenesiyle köşedeki televizyonu işaret etti. “Burada Dördüncü Kanall’dan başkası çekmiyor, Dedektif.”

“Peki yeni çetelerden haberin var mı?” diye sordu Bree. “Daha önce duymadığımız yeni üyeler filan? Koca bir aileyi katledebilecek türden üyeler.”

“Doğrusu bu aralar pek takip edemiyorum,” dedi Ramirez ve omuz silkti. Bu noktada Glazer ona ters bir bakış attı. “Ama evet, aslına bakarsanız, bazı dedikodular dönüyor.”

Koyu renkli gözleri neredeyse istem dışı biçimde bizden Avie’ye çevrildi: “Afrikalılar...”

“Afrika kökenli Amerikalılar mı yani?” diye sordum. “Yoksa-”

“Afrika kökenli Afrikalılar.” Yeniden Avie’ye döndü. “Baksana, bundan kazancım ne? Bu da mı beleş?”

Avie Glazer önce bana sonra Ramirez’e baktı. “Borcum olsun diyelim.”

“Ne tür Afrikalılar bunlar?” diye sordum. Omuz silkti ve ciğerlerindeki sigara dumanını üfledi. “Nereden bileyim ne tür Afrikalılar? Afrika’dan-gelen-siyahi-adamlar türünden Afrikalılar.”

“İngilizce mi konuşuyorlar?”

“Evet,” dedi, aynı anda başıyla da onaylayarak. “Ama onlarla hiç konuşmadım. Duyduğuma göre her bezde tarakları var. Dörtlüler kulübünü bilir misin? Cinayet, orospu, eroin, silahlı soygun. Şu duvar boyayıp sıvışan cinsten çetelerden değil bunlar.”

Cam kapılı bir buzdolabını açtı bir kutu kola çıkardı. “Susayan var mı? İki dolar.”

“Ben bir tane alayım,” dedi Glazer. Ramirez’in eline birkaç kağıt para sıkıştırdı ve birer dolarlık banknotlara benzer miyorlardı. Sonra bana döndü. “Senin borçları da unuttum sanma. Bir gün ödeşeceğiz, bana güvenebilirsin.”

“Afrikalılar,” diye tekrarladı Ramirez biz kapıya yönelirken. “Afrika’dan gelen Afrikalılar.”

9

Washington’da, hatta belki de tüm dünyada olmak istediğim son yerdeydim. İnanılmaz ölçüde üzücü, tüyler ürpertici ve trajikti. Eski anılar sürekli zihnime üşüşüyordu. Ellie’nin ofisi Georgetown’daki evlerinin ikinci katındaydı. Onu birbirimize âşık olduğumuzu düşündüğümüz dönemden hatırladığım gibi çok temizdi ve büyük bir titizlikle düzenlenmişti. Geniş bir koltuğun üzerinde Sidney Poitier’in *The Measure of a Man* adlı kitabı açık halde duruyordu. Bu otobiyografiyi ben de beğenmiştim ve Ellie ile kitaplarda ve müzikte benzer zevkleri ve yakın siyasi görüşleri paylaştığımızı hatırladım. Gölgeleklerin hepsi aynı yüksekliğe çekilmişti. Masada bir i-Mac, bir telefon, bir randevu defteri ve gümüş çerçevelerde birkaç aile fotoğrafı vardı. Oda, dün gece katiller tarafından altı üstüne getirilen zemin katla karşılaştırıldığında tuhaf geliyordu.

Randevu defterinden başladım ve masadaki çekmecelelere geçtim. Ne aradığımı henüz bilmiyordum, tek bildiğim, buraya dün gecedan daha salim bir kafayla gelmem gerektiği idi. Ellie’nin bilgisayarını açtım, e-postalarına girdim ve zamanda geriye doğru ilerleyerek gelen kutusunu, gönderilenleri ve silinen postaları inceledim. Cinayetlere ola-

bildiğince yaklaşmaya çalışıyordum. Ellie katilleri tanıyor muydu? Dikkatimi ilk çeken, Georgetown Üniversitesi Yayınları editörünün gönderdiği bir mesajdı. “Yeni” kitabının tamamlanma takvimiyle ilgiliydi.

Ellie yeni bir kitap hazırlığında mıydı? Georgetown’da Tarih fakültesinde olduğunu biliyordum, ama bilgilerim bundan öteye gitmiyordu. Son on beş yılda birkaç kez okulun düzenlediği hayır işi toplantılarında karşılaşmıştık ama hepsi bu kadardı. O evliydi, bense bu yılların büyük bir kısmında bekârdım ve bu durum bazen iletişimi ve görüşme sıklığını olumsuz etkileyebiliyordu.

İsmi Amazon ile Barnes & Noble’da arattım ve üç kitap adı buldum. Her biri Afrika sosyopolitiğiyle ilgiliydi. Son çıkan kitabı, *Kritik Dönemeç*, dört yıl önce basılmıştı.

Yeni kitap neredeydi peki? Okuyabileceğim bir el yazması var mıydı? Ofisin tüm duvarlarını kaplayan, tabandan tavana uzanan kitap raflarına bakmak için döndüm. Ellie’nin burada bir ödül koleksiyonuyla iç içe geçmiş yüzlerce cildi vardı. Rafların geri kalanı çocukların fotoğraflarıyla ve çizdikleri resimlerle kaplıydı.

Sonra aniden kendimi kendi fotoğrafıma bakarken buldum.

10

Üniversite günlerimizden eski bir fotoğraftı. Görür görmez çekildiği anı hatırladım. Ellie’yle birlikte Ulusal Alışveriş Merkezi’nde bir bankta oturuyorduk. Finallerimiz yeni bitmişti. Sibley Memorial Hastanesi’nde stajyer doktor olarak işe başlamıştım ve ilk kez âşık oluyordum. Ellie de aynı şeyi

hissettiğini söylüyordu. Fotoğrafta gülümsüyor ve birbirimize sarılıyorduk, sonsuza dek öyle kalabilecek gibiydik. Oysa bugün Ellie'nin evinde, ondan asla hayal edemeyeceğim bir şekilde sorumluydum.

Fotoğrafa birkaç saniye daha nostalji içinde baktım ve sonra kendimi işime devam etmeye, bu kargaşaya dönmeye zorladım. "Ölüm Yolculuğu" başlıklı üç yüz sayfalık el yazmasını bulmam çok sürmedi. Metnin alt başlığı şöyleydi: "Orta Afrika'da Bir Yaşam Biçimi ve İş Yürütme Yöntemi Olarak Şiddet."

El yazmasının içinde bir bilet kopyası vardı. Washington'dan Nijerya'nın Lagos şehrine bir gidiş dönüş uçak biletiydi. Ellie oradan iki hafta önce dönmüştü. El yazmasının arkasındaki dizinde göz gezdirdim ve "Afrika Usulü Şiddet" ile alt başlığında "Aile Katliamı" maddelerini buldum. İlgili sayfayı açtım ve okumaya başladım: "Nijerya ve özellikle Sudan'da özel işler için hazır bekleyen çete liderleri bulunuyor. Bu vahşi adamlar ve yaşları çoğu durumda onakadar inen çocuklardan oluşan toplulukları şiddet ve sadizm için sınırsız bir iştaha sahip. En sevilen hedeflerden biri, tüm bireyleriyle aileler, çünkü bu haber ve korkuyu en uzağa ulaştıran şiddet türü. Aileler barakalarında ve kulübelerinde katlediliyor, hatta en azılı çete liderlerinin nam salmış usullerine göre yağda kızartılıyor."

Bir kopyasını çıkartmak için kısmi el yazmasını yanıma almaya karar verdim. Ellie'nin yazdığı her şeyi okumak istiyordum.

Ölümünün sebebi bu kitap mıydı?

Sonra içinde Ellie, kocası ve üç güzel çocuklarının bulunduğu çarpıcı ve dokunaklı bir fotoğrafa uzun süre ba-

kakaldım. Hepsi hemen burada, evlerinde katledilmişti. En azından yağda kızartılmamışlardı. Ulusal Alışveriş Merkezi'nde çektiğimiz fotoğrafa bir kez daha baktım. Genç ve âşıktık. Hiç değilse öyle sanıyorduk.

Ellie, sen ve ailen için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum.

Evden aklımda sorularla ayrıldım.

Afrika'da ne buldun?

Birileri seni buraya kadar takip mi etti?

11

Herkes bir belanın geldiğini anlamıştı, ama kimse türünü ve boyutlarını kestirememişti. Koyu yeşil bir panelvan, Washington'daki Al-Shura Mescidi isimli küçük bir caminin önünde tekerleklerini kaydırarak fren yapmıştı. Caminin önündeki kaldırımda toplanan dindar cemaatin sayısı yüz elliye geçiyordu. Buna rağmen, Ghedi Ahmed, kamyonetten silahlı, gri kapüşonlu, siyah yüz maskeli ve gösterişli güneş gözlüklü kişilerin indiğini gördüğünde, kendisi için geldiklerini anladı. Sadece çocuktular. Kaplan'ın çocukları...

İlk kurşunlar havaya sıkıldı. Yalnızca uyarı amaçlıydı. Erkekler ve kadınlar çığlık attı ve bazıları caminin içine doğru kaçtı. Diğerleri çocuklarının vücutlarına ellerinden geldiğince kalkan olarak kendilerini kaldırımda yere attı. Ghedi Ahmed ellerini havaya kaldırarak, ailesinden uzaklaştı. Onları da yanımda götüreceğime tek başıma ölürüm daha iyi, diye düşünüyordu. Bir yaprak gibi titriyordu o anda.

Karısı Aziza çığlık attığında fazla uzağa gidememişti ve o an ne kadar korkunç bir hata yaptığını anladı. "Ghedi!

Ghedi!" Vahşi çocuklar Aziza'yı taşıyıp kamyonetin içine fırlatırken döndü. Sonra çocukları! Çocuklarını da kaçırıyorlardı! Dördü de kamyonete tıklılmıştı. Ghedi hızla yön değiştirdi. Şimdi kalabalıktaki herkesten daha yüksek bir sesle cıgılık atıyordu, Aziza'dan bile.

Cemaatten yürekli biri kaçıranlardan birine çelme çaktı. Çocuk "Köpek!" diye bağırdı ve adamı suratının ortasından vurdu. Sonra kanlar içinde yere serilen ve şimdiden ölmekte olan adama bir el daha ateş etti. Bir başka kurşun, Ghedi'nin tam yanından geçtiği sırada yaşlı bir kadını indirdi. Sonraki kurşun bacağına isabet etti ve koşması düşmeye dönüştü. Çocuklardan ikisi onu yerden kaldırdı ve kamyonetin içine, ailesinin yanına savurdu.

"Çocuklarım! Çocuklarımı bırakın!" diye yakarıyordu Aziza.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye bağırdı Ghedi kaçıranlara. "Nereye?"

"Allah'a." Cevap sürücüden, Kaplan'dan gelmişti.

12

Gizem her geçen gün derinleşiyor ve kötüye gidiyordu ama Washington'ın büyük bölümü pek umursamıyor gibiydi. Muhtemelen olaylar güneybatı bölgesinde gerçekleştiğinden ve yalnızca siyahiler öldürüldüğünden.

Lorton Çöplüğü, Washington'ın çoğu çöplerinin son durağıydı. Yetmiş hektarlık iğrenç ve kokuşmuş bir atık yığınydı, bu yüzden cesetleri bulabildiğimiz için bile şanslıydık. Mercedes'imi iki yanda on, on beş metre yükselen çöp

tepelerinin arasından sürdüm. Washington Belediyesi'ne bağlı turuncu beyaz bir çöp kamyonunun etrafına park etmiş ekip araçlarına doğru devam ettim. Bree ile bana girişte verdikleri gaz maskeleri baş döndürücü kokuya fayda etmiyordu.

"Ne romantik değil mi Alex, şehir dışına bir gezinti," dedi Bree pisliğin içinde bata çıka giderken. Koşullar ne olursa olsun neşesini korumakta başarılıydı.

"İkimiz için hep yeni etkinlikler düşünüyorum."

"Bu sefer kendini aştın, çok ciddiym."

Sonunda arabadan çıkarken Sampson'ı kamyon şoförüyle konuşurken gördüm. İkisinin arkasında bir olay yeri kordonu vardı ve altı ceset, bulundukları yerde sarı çarşaf-
larla örtülüydü. Anne, baba ve dört çocuk daha. Bu son birkaç günde dört yetişkin ve yedi çocuk demekti.

Sampson bize bilgi vermek için yanımıza yürüdü. "Çöp kamyonu bu sabah boş sokaklardan başlamış ve şehir merkezinde dura dura ilerlemiş. On sekiz yerde kırk bir çöp aracı var, bazıları camiye sadece birkaç bina uzaklıkta. Yani kığımızı yırtmamız gerekecek."

"Başka iyi haber var mı?" diye sordum ona.

"Şimdilik tek olumlu gelişme cesetlerin bulunması. Başların nerede olduğu ise meçhul." Bunu henüz basınla paylaşmamıştık: Cesetlerin altısının da başı kesilmişti!

"İşimi seviyorum, işimi seviyorum," dedi Bree sessizce. "Sabah işe gitmek için uyanmaya can atıyorum."

Sampson'a babanın cesedinin yerini sordum ve oradan başladık. Çarşafı çektiğimde gördüklerim korkunçtu ama kesiklerin çok daha muntazam olduğunu anlamak için bir

tıbbi tetkikçinin tespitine ihtiyacım yoktu. Başka yara izi de yoktu: Ne kurşun izi, ne rastgele kesikler, ne de delik. Ayrıca belden aşağısı fena halde yanmıştı.

Vahşi cinayetler, ama rastgele değil, diye geçiriyordum içimden.

Ama Ahmed cinayetlerinin Ellie ve ailesiyle ne ilgisi vardı?

“Burada bazı benzerlikler kadar önemli farklar da var,” dedi Sampson bize. “İki aile de aniden katledildi. İkisinde de birden fazla katil bulunuyor. Ancak biri kapalı kapılar ardında, diğeri bir caminin dışında. İki olayda da kesici aletler kullanılmış.”

“Ama maktuller farklı biçimde kesilmiş,” dedi Bree. “Ve eğer başlar bulunamazsa...”

“İçimden bir ses, bulunamayacaklar diyor,”

“Belki de hatıra ve ödül niyetine topluyorlar.”

“Ya da birilerine işi başarıyla hallettiklerini kanıtlamak için.”

İkisi de bana baktı. “Belki de bu yalnızca iş amaçlı, diğeri ise kişiseldi. Ayrıca CNBC kısa zaman önce Ghedi Ahmed’in Erasto Ahmed’in kardeşi olduğunu yayınladı. Erasto, Somali dışında görev yapan bir El Kaide üyesiymiş.”

“El Kaide mi?” diye fısıldadı Bree ve bir an için kaskatı kesildi. “El Kaide mi, Alex?”

Orada bir süre sessizce dikilerek bu korkunç cinayetlere bir anlam vermeye çalıştık. Aklıma yine Ellie geldi. Son birkaç gündür onu düşünmeden duramıyordum. Afrika’ya yolculuğuyla cinayetin bir bağlantısı var mıydı?

“Öyleyse neyle karşı karşıyayız?” diye tekrar konuştu Sampson sonunda. “Bir savaşın iki tarafıyla mı?”

“Olabilir. Veya iki takımla.”

Veya bizi uzak tahminlere sürüklemeye çabalayan zeki bir katille.

13

Bu olaylara federal düzeyde ilgi olduğuna şüphe yoktu. Ölümler kışkırtıcı ve uluslararası ölçekteydi ve CIA muhtemelen bir şeyler biliyordu. Katliamın yapıldığı gece iki ajan Ellie'nin evine gelmişti. Asıl soru şuydu: Bana bildiklerinin ne kadarını aktarabilirlerdi?

FBI'daki günlerimin hatırına birkaç eski dost beni kırmadı ve Langley'de bir buluşma ayarlamayı becerdim. Görüşmeyi kabul etmekle kalmayıp, normalde iki aşamalı protokolün ilk aşamasını atlayarak kolaylık sağlamaları, meseleyi ciddiye aldıklarını gösteriyordu. CIA genelde işinize yarayacak birine ulaşmanıza fırsat vermeden hiçbir işinize yaramayacak birini gönderirdi.

Bana tüm bir ekip verilmişti: NCS'ten¹ Eric Dana, ağzlarını tüm görüşme boyunca bir kez olsun açmayan, yirmili yaşlarının ortasında, ayakkabıları gıcır gıcır parlayan iki analist ve tanıdık bir yüz, Uluslararası Meseleler Dairesi'nden Al Tunney.

Tunney ile birkaç yıl önce bir Rus mafyası soruşturmasında birlikte çalışmıştık. Burada bana arka çıkacağını umuyordum ama toplantı Eric Dana'nın liderliğindeydi ve dosyayı o yürütüyordu. Manzarası tamamen yeşil bir orman ve

1 “National Clandestine Service,” Türkçesiyle Özel Harekat Dairesi, CIA'e, yani ABD. Merkezi İstihbarat Teşkilatı'na bağlıdır. -çn.

çimenlikten oluşan, parlak bir ahşap masanın etrafına yerleştik. Huzur dolu, sakin, son derece yanıltıcı bir manzaraydı.

“Dedektif Cross, bizimle elinizdeki bilgileri paylaşır mısınız?” diye sordu Dana. “Bu görüşme için faydalı bir başlangıç olur.”

Hiçbir şeyi saklamadım, buna lüzum görmüyordum. Üç suç mahallinden de bahsettim. Cox’ların evi, Al-Shura mescidinin önü ve son olarak Lorton’daki dev çöplük. Onlara kronolojik ilerleyen fotoğraflar da verdim. Sonra Afrika’daki çete liderleriyle ilgili tüm öğrenebildiklerimi aktardım, Ellie’nin kitabında okuduklarım da dahil. İlk cinayet mahalline gelen CIA yetkililerinden ancak o zaman söz ettim.

“O konuda yorum yapmayacağız,” dedi Dana. “En azından şu aşamada.”

“Dosyalarınızı bana açmanızı beklemiyorum,” dedim Dana’ya. “Ama ABD’de yaşayan bir katili arayıp aramadığınızı merak ediyorum. Ve öyleyse, nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

Dana sözümü bitirmemi bekledi ve ardından bir sürü sayfayı önündeki dosyaya tıkıştırıp ayağa kalktı.

“Peki. Teşekkürler, Dedektif Cross. Bu son derece yararlı bir toplantıydı. Size döneceğiz. Birkaç gün burada kendi yöntemlerimizle çalışmayı düşünüyoruz.”

Beklediğim karşılık bu değildi. “Bir dakika, neden bahsediyorsunuz? Bana şimdi cevap verin.”

Tatsız bir andı. Dana analistine bir bakış attı ve “Kimse bu herife bilgi vermedi mi?” diye sordu. Sonra bakışlarını bana çevirdi, yüzündeki ifade kaba değildi. “Sanırım acelelerinizi anlıyorum, Dedektif-”

“Sanırım anlamıyorsunuz,” diye lafını böldüm. Al Tunney’e döndüm, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıyordu. “Al, bu ortak bir karar mı?”

Tunney’in gözleri benle Dana arasında tenis oynadı. “Kimse bir karara varmış değil, Alex. Bildiklerimizi bu kadar çabuk açıklayamayız,” dedi sonunda. “Bu şekilde çalışmıyoruz. Buraya gelirken bunun farkındaydın.”

“Açıklayamaz mısınız, açıklamaz mısınız?” diye sordum önce Tunney’e, ardından Dana’ya bakarak.

“Açıklayamayız,” diye cevapladı Dana. “Ve bu benim kararım, başkasının değil. Bu adamın ve ekibinin yol açtığı zarar hayal bile edemezsiniz.”

Masaya doğru eğildim. “Grup çekişmesini bir kenara koymak için iyi bir sebep değil mi bu? Burada aynı amaç için toplandık.”

Dana hâlâ ayaktaydı. “Size döneceğiz.” Sonra odadan çıktı. *Ne kadar da CIA bir tavır!*

14

Ama bu kadar kolay pes edemezdim, etmedim de. Toplantı odasının dışındaki boş ve geniş koridorda, ortalıktan kaybolmasına fırsat vermeden Al Tunney’e seslendim. “Hey, Al! Sana Trish ve çocuklar nasıl diye soracaktım.” Binanın içinde bana eşlik eden görevliye elimi kaldırdım ve “bir saniye içinde döneceğim,” dedim.

Ona doğru yürüdüğüm sırada Al bana bezmiş bakışlar atıyordu. Bir karısı olduğunu biliyordum ama eğer psikik güçlerim yoksa ismi muhtemelen Trish değildi.

Hemen konuya girdim. “Bir şeyler biliyorsun, yoksa o toplantıya gelmezdin. Dana da öyle. CIA cinayet mahallindeydi. Bana yardım et. Bildiğin herhangi bir şey söyle, ne olursa, Al.”

“Alex, yapamam. Bu soruşturma sandığından da büyük. İçeride amirimi duydun. Dosya en tepeye kadar uzanıyor. Steven Millard işin içinde. Güven bana, soruşturma sürüyor. Çok ciddiye alıyoruz.”

“Ne Eric Dana ne de Steven Millard beni tanıyor, ama sen tanıyorsun. Neler yapabileceğimi biliyorsun. Sana kendimi kanıtlamama gerek var mı?” Arkamda, koridorun duvarında büyük bir teşkilat logosu asılıydı. Bir adım yana kayıp Tunney’le arasına girdim.

“Çok komik,” dedi.

“Hadi ama Al. İki aile öldü. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

Sonra Tunney gerçekten tuhaf bir şey söyledi. “Düşündüğün kadar değil. Başka canavarlar da var.”

Bana eşlik eden görevli iki koridorun kesiştiği yerden beni çağırdı. “Dedektif Cross? Bu yönden.”

“Bir saniye.” Tekrar Tunney’e döndüm. “Ellie Cox yakın bir arkadaşım. Nicole Cox on üç yaşındaydı. Clara altı. James on. Ve dört Ahmed çocuğu. Her biri on iki yaşından küçüktü. Ve sıradan biçimde ölmediler, Al. Başları kesildi. Bunu kim yaptıysa Hannibal Lecter’dan farksız. Gerçek olması haricinde.”

“Vakayla ilgili her şeyin farkındayım,” dedi, “bunları biliyorum.”

“Senin de çocuğun var, değil mi? Benim üç çocuğum var. Damon, Jannie ve Ali. Seninkilerin ismi ne?”

“Tanrım.” Tunney bana başını salladı. “Niyeti bozmaya başladın.”

“Niyetim iyi, Al. Sadece bu korkunç cinayetleri çözmeye çalışıyorum. İçimden bir ses işin ucunun Afrika’ya kadar varacağını söylüyor. Bu doğru mu?”

Bana bir şeyler söylemeye çok yaklaştığını seziyordum. Bir elimi omzuna koydum ve ses tonumu biraz alçalttım. “Öyle derin teşkilat sırlarının peşinde değildim. Polis araştırması için ufak bir ipucu istiyorum. Benim yetki alanımdan çıkmayacak. En azından şimdilik.”

Tunney birkaç saniye gözlerini zemindeki parkelere dikti, sonra binadaki refakatçime baktı ve ağzını açtı. “Bir anlaşmadan söz ediliyor. Bunu FBI’dan öğrendik. Chantilly bölgesinde Virginia’daki dinlenme tesislerinde.. Aradığın o adam olabilir. Müdahale etmen yetkilerini aşmayacaktır.”

“Ne tür bir anlaşma?”

Cevap vermedi. Elini uzattı ve refakatçimin görebileceği kadar genişçe gülümsedi. Sesi bir kademe yükseldi. “Seninle tekrar görüşmek güzeldi, Alex. Bree’ye selam söyle. Dediğim gibi, bu davayı en ince detayına kadar biliyorum. Gerçekten de korkunç. Arkadaşın küçük bir çocuk tarafından vuruldu. Ve lütfen şunu unutma. Filmlerde gördüklerine ya da gazetede okuduklarına rağmen biz hâlâ iyi taraftayız, Alex..”

15

O akşam sekizde Öncelikli Soruşturmalar Dairesi’nden kendi seçtiğim yarım düzine görevliyi, Bree ve Sampson’ı bir araya topladım. Giysilerimizin altına kurşun geçirmez

Kevlar yeleklerinden giymiş, silah ve haberleşme cihazları kuşanmış, Virginia'nın Chantilly bölgesindeki dinlenme tesisinde beklemeye koyulmuştuk. Katilimiz bir ihtimal burada bir iş çevirecekti.

Gerekirse on iki saat, akşam sekizden sabah sekize kadar oradan ayrılmayacaktık. Ekip beş noktaya yerleşmişti: Ön taraftaki park yeri, restoran, benzin istasyonu ve arkadaki geniş ve tırlara özel park yerinin iki yanına. Sampson kalça eklemlerinden rahatsızdı, o yüzden çatıda bizi gözlemliyordu. Bree ve ben ise nöbetleşe görev paylaşıyorduk. Birimiz mekânda serbest dolaşırken diğeri iletişim teçhizatıyla donanmış ve girişin yakınında park halinde duran, dinlenme tesisinin tamamını gören kamyonette bekliyordu.

Etrafta CIA'den bir iz yoktu. *Daha gelmemişler miydi?*

İlk beş saat bayat kahveden ve telsiz susmasından başka şey yoktu. Sonra gece yarısı saat bir civarı sessizlik bozuldu.

“Yirmi iki sıfır bir. Tamam.”

“Dinlemedeyim, yirmi iki sıfır bir.” İletişim kamyonetinden tır otoparkının uzak köşesine, Jamal McDonald isimli dedektifin yerleştiği noktaya baktım.

“İki Land Cruiser marka cip görüyorum. Az önce arkada, bir tankerin yanına park ettiler. Kuzeydoğu köşesinde.”

“Tanker ne zamandır oradaydı?” diye sordum McDonald'a.

“Emin değilim, Alex. En az yarım saattir. Bu tankerlerin çoğu bir süre durup gidiyor.”

O gece ne beklememiz gerektiğini bilmiyorduk ama kaçak yakıt ve ham petrol işi akla yatkındı, özellikle de işin içinde Nijeryalılar varken. Şimdiden kamyonetten çıkmış,

Jamal'ın bulunduğu mevkiye doğru yürüyordum. İki düzi-neden fazla tır yan yana diziliydi ve köşeyi görmemi engel-liyordu.

“Nicolo, Redman, birbirinize yaklaşın. Bree, şu an nere-desin?”

“Binaların arkasındayım. Doğuya ilerliyorum.”

“Güzel. Başka kimse konumundan ayrılmasın. Ya sen, John? Bir şey görüyor musun?”

“Burada hareket yok,” diye bildirdi Sampson telsizden. “Etraf bomboş, sadece siz varsınız.”

“Jamal, tam olarak neredesin?”

“Bekle. Bir tırın etrafından dolanıyorum.” Otoparkı yü-rüyerek kat ederken sıranın en sonundaki tırların yanında onun görür gibi oldum. Bree sessizce yanıma geldi.

Glock'umu çıkarmış, aşağıya doğru, yanımda tutuyor-dum. Bree de öyle yapmıştı. Katil ekibiyle birlikte burada mıydı? Ekibindekiler Cox ve Ahmed ailelerini öldürenler miydi?

“Taksiden biri iniyor,” diye fısıldadı Jamal McDonald. “Hayır, iki kişi. Land Cruiser’lardan da başka dört kişinin yaklaştığını görebiliyorum. El çantası gibi bir şey taşıyorlar. Beklediğimiz görüşme bu olmalı. Bekleyin.” Kısa bir ses-sizliğin ardından yine sesi duyuldu. “Hassiktir! Galiba beni gördüler. Küçük çocuklara benziyorlar. Çok gençler!”

Bree ile ben koşmaya başlamıştık. “Jamal, neler oluyor? Geliyoruz, varmak üzereyiz!”

Ardından duyduğumuz ilk ses, ateşli silahlardan. Bir sürü silahtan.

Bree ve ben işittiğimiz ilk kurşun seslerine doğru tüm gücümüzle koşuyorduk. Jamal McDonald'ı hâlâ duyabiliyordum, ama yalnızca ıslak, boğuk nefes sesleri çıkarıyordu. Boğazından vurulmuş ya da boğuluyor gibiydi. Diğer polisler telsizden "yirmi" diye bağınyordu, onlar da tankere doğru harekete geçmişti. Sampson ise çatıdaki yerinden ayrılmadı ve Fairfax karakoluyla destek için irtibata geçti.

Önümüzden hızla üç dört gölge geçtiğinde, yolu daha yeni yanılamıştık. Yirmi metre kadar kalmıştı. *Bana da çocuk gibi gözükmüştüler*, tıpkı Jamal'ın dediği gibi. İçlerinden biri koşarken bel hizasından ateş etti, kendini korumaya bile tenezzül etmeden. Sonra hepsi üzerimize ateş açtı. Bir tür western çatışması gibiydi, hiçbir şeyden korkuları yoktu, adeta ölüm kavramından yoksundular.

Bree ile birlikte kendimizi yere attık ve zemin seviyesinden ateşe karşılık verdik. Kurşunlar karanlıkta asfalttan ve kamyonlardan sekerek kıvılcımlar çıkardı ama kime nişan aldığımızı ya da hangi yöne gittiklerini bilemiyorduk.

"Çocuk bunlar," dedi Bree.

"Katiller," diye düzelttim.

Bir sonraki tır sırasından ikinci kez ateş açıldı. Ekip üyelerimizden biri, Art Sheiner da bağıarak vurulduğunu bildirdi. Sonra yine etrafı bir sessizlik kapladı.

"Sheiner?" diye seslendim telsizden.

Karşılık vermedi.

"McDonald?"

Yine cevap yoktu.

“Sampson, gelen destek birliklerinin yanında tıbbi yardıma da ihtiyacımız var.”

“Yoldalar. Ben de aşağı iniyorum.”

“Yukarıdan ayrılma, John. Bize bir gözcü lazım, şimdi her zamankinden de daha fazla. Yerinden ayrılma!”

“Amirim! Ben Connors.” Connors ekibin tek çaylağıydı ve sesi gergindi. “Jamal’ı buldum. Bilincini yitirmiş. Burası kan gölü.”

“Yanından ayrılma! Ama kendine dikkat et!”

“Yirmi iki sıfır dört.” Telsizdeki Frank Nicolo’ydu. “Shei-ner burada. Bilinci kapalı. Nabız yok. Sanırım ölmüş.”

Sonra aniden başka silah sesleri duyuldu!

17

Kalkıp tekrar koşmaya başlamıştık. İki emniyet görevlisi vurulmuştu ve dinlenme tesisinde sayısı meçhul bir grup saldırgan cirit atıyordu. Üzerimize ikinci bir pusu ateşi açıldı. Bir kurşun suratımı yaladı. Bir traktör römorkunun üzerinden ateş edilmişti. Bir kurşunla karşılık verdim ama keskin nişancıyı vurup vuramadığımı göremiyordum. Her şey havai fişek gösterisi gibi olup bitiyordu. Bir var bir yok ve sonra yine sessizlik...

“Hassiktir! Hassiktir!” diye bağırdı biri telsizden. Ne olduğunu açıklamadı. Yoksa açıklamaya zamanı mı kalmadı?

“Alex! Bree!” Telsizdeki yine Sampson’dı. “Benzin pompalarının orada! Solunuzda!”

Ana binaları görebileceğim bir yere koştum. Üç silahlı kişi yirmi ila yirmi beş metre önümüzde benzinliğe doğru

koşuyor, bir yandan da ateş ediyordu. Başlarına siyah örtüler geçirmişlerdi. İkisi çok kısaydı, boylarından yola çıkılacak olursa, çocuk yaşıydılar. İri olan -daha doğrusu, dev gibi olan- üçüncü ise önlerinden gidiyordu. Çete lideri o muydu? Piç kurusunu ne olursa olsun bu gece ele geçirmek istiyordum.

Masum insanlar araçlarından ve tırlarından inip, çığlıklar içinde kaçıştı. Ortalık nişan alamayacağımız kadar karışmıştı. Kırmızı parkalı ve beyzbol şapkalı bir kadın elini karnına götürerek yere devrildi. İri yarı adam ona ikinci kez ateş etti! *Manyak mıydı bu herif?* Sonra kadının SUV model arabasının depo ağzından benzin pompasını çıkardı. Evet, kesinlikle manyaktı! Pompayı açık durumda yere bıraktı ve benzin zeminde yayılmaya başladı. Sonra sıradaki diğer araca geçti ve aynı şeyi yaptı.

Ekibindeki çocuklar bölgeden uzaklaşıyor, koşarken kontrolden çıkmış bir spor müsabakasındaymış gibi bağırıp çağırıyordu. İri yarı adam silahını yeri kaplayan benzin gölüne doğrulttu ve ihtiyacım olan ikaz buydu.

“Ateş etme! Ateş etme!” diye bağırdım. “Bree, Brighton’ı al. Dolaşarak diğer tarafa geçin. Nicolo, birine şu pompaları kapatmasını söyle.”

İri yarı adam eline üçüncü bir yakıt hortumu aldı, benzin kaldırıma boşaltmaya devam ediyordu. Kokuyu uzaktayken bile duymaya başlamıştım.

Aklından ne geçiriyordu bu herif?

“Elindekileri yere bırak ve yürüyerek uzaklaş!” diye bağırdım. “Sana ateş etmeyeceğiz!”

Kıpırdamadı, sadece gözlerini bana çevirdi. En ufak korku belirtisi yoktu. Bir saniye sonra arkasından biri bağırdı. Sonra bir arabadan üç kez kısa korna sesi duyuldu.

Nihayet istediğimi yaptı. Silahını bana çevirdi ama yakıt hortumunu yere bıraktı. Yavaş yavaş geri yürüyerek benzinliğin ışıklarının altından karanlığa çekildi. Anlaşılmıştı. Kaçıyordu!

Sonra karanlıktan birkaç el silah sesi geldi. Ateş eden oydu. Piç kurusu!

Betondan bir alev duvarı yükseldi. Sanki bir sihirbazlık numarası gibiydi. Birkaç saniye içinde avlu yanmaya başlamıştı, boş arabaların çevresini ve altını alevler yalıyordu. Önce beyaz bir Corolla patladı. Birkaç saniye önce iri yarı adamın dikildiği yerde havaya uçtu. Sonra pompaların diğer tarafındaki siyah bir kamyonet yanmaya başladı.

“Bölgeyi boşaltın! Bölgeyi boşaltın! Bölgeyi boşaltın!” diye bağıyor, iki elimi de başımın üstünde sallıyor, herkesi, hem sivilleri hem de polisleri oradan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Sonra ilk pompa ağzı alev aldı.

Ve ardından *cehennem Virginia'ya* indi.

18

Sıra sıra benzin pompaları bulunan dinlenme tesisi altından patladı ve kaldırımlar katı bozulan halılar gibi kalktı. Alevler havada en az kırk metre yükseldi, parlak sarı ve turuncu bir alev topunu simsiyah bir duman örtüsü izledi. Yanan araçlar oyuncak arabalar gibi devrildi, aileler ve kamyoncular şimdiden alevlerin ve onlarla birlikte paniğin sıçradığı restorandan çığlıklar içinde koşarak kaçıyordu. Koşarak patlama bölgesine yaklaşabildiğim kadar yaklaş-

tım. Sıcaklık suratımı ve gözlerimi yakıyordu ve duyma yetimin yansınsı yitirmiş gibi hissediyordum.

İleride iki dört çekerli aracın 50. Yol'a doğru hızlandığını gördüm. Sıvışıyorlardı!

Binanın karşı tarafından Bree'nin geldiğini gördüm ve bir rahatlamayla derin nefes aldım. Bir şeyi yoktu. Araba-
ma doğru koştu ve ben de öyle yaptım. Arabaya bindim ve aceleyle gazı kökledim. Zor geçen birkaç saniye sonrasında önümüzde hiçbir şey yoktu, ıssızlıktan başka bir şey göremiyordum.

"Orada!" diye bağırdı Bree, iki SUV model araca işaret ederek. Bizi görmüş olmalıydılar çünkü tam o anda birbirlerinden uzaklaşmaya başladılar.

İlk Land Cruiser sola döndü. İkinci SUV de sağa. Doğru kararı verdiğimi umarak en önden giden aracın peşine düştüm.

19

Uçarak iki şeritli bir yola girdim ve Land Cruiser'la arayı kapadım. Solumuzda derin bir su yolu vardı. Cruiser'ın arka ışıklarına yaklaştığımda sürücü sanki paniğe kapıldı. Aniden sağa kaydı, sonra hiç hız kesmeden neredeyse doksan derecelik bir açıyla sola kırdı ve doğruca su yoluna daldı. Bir an karşı tarafa geçebileceğini sandım. Land Cruiser bir süre havada kaldı ama ön kısmı yere fazla erken indi. Kanalın tabanına sertçe ve yüksek sesle çarptı ve şasisi çatladı. Ön tekerler karşı kıyıya yuvarlandı. Arka tekerler ise oldukları yerde bir süre çılgınca döndü.

Bree ve ben şimdiden araçtan çıkmış, açık kapıların arkasında çömelmiştik.

“Arabadan çıkın! Hemen!” diye bağırdım su yolunun karşı tarafına.

Sonunda Land Cruiser içinde hareket eden bedenler gördüm. İçlerinden yetişkin olan sürücü koltuğundaydı. Yanında neredeyse görülemeyecek kadar boyu kısa biri oturuyordu.

Kısa boylu olan sürücü koltuğu tarafındaki cama yöneldi. Önce bir elini camdan çıkarıp aracın tepesine koydu, sonra ötekini. Elleriyle yukarı asılıp kendini çekmeye başladı.

“Yere yat! Derhal!” diye bağırdı Bree ona. “Yere yat dedim!”

Ama yatmadı! Arabanın üstüne çıktı, zayıf ve kedi kadar çevikti. Şimdi silahını çekmiş, bize doğrultmuştu. Bize arka arkaya hızla üç el ateş ederek tavandan aşağı süzüldü. Biz de ateşle karşılık verdik. Bir mermi vücuduna isabet etti ve yere yığıldı. Ama bu esnada yetişkine dışarı çıkmasına yetecek kadar süre kazandırmayı başarmıştı. Sürücü koltuğu açıktı. İri yanı adamı göremiyordum, ama kaçtığını biliyordum.

Bree çocuğun yanında durdu, bense devam ettim. Kanala atladım ve öbür tarafına tırmandım. Karşıma bir ormanlığın çıkacağını sanıyordum ama tek görebildiğim sedir ağaçları ve yüksek çalılıklardı.

Aniden bir tel duvarın takırtısını duydum. İri yanı bir adam tellere tırmanıyordu. Ağaçların arasından sıyrıldı-ğında duvarı aşmış, bir tür depo tesisinin arka avlusunda koşuyordu.

Glock’umun namlusunu tel örgüdeki deliklerden birine geçirdim, nişan aldım ve şarjörü boşalttım. Fazla uzaktaydı, onu vurabileceğimi sanmıyordum. Sonra arkasına dön-

dü. Kendini beğenmiş bir bakışla el salladı ve karanlığın içinde bir kedi gibi gözden kayboldu.

Merkeze konumu bildirdim ve Bree'nin yanına koştum. Hâlâ yere çömelmiş, onu tam bıraktığım yerdeydi. Ceketiy-le ölen çocuğun yüzünü örtmüştü. Çatışmaya giren polis-lerden beklenmeyecek bir davranıştı ama Bree bu tür konu-larda kendine has tutumlara sahipti.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını bana kaldırmadı. "On iki yaşında ya var ya yok, Alex. Şu ahmak yetişkin için resmen kendini feda etti."

"Yanına geldiğinde hayatta mıydı?" diye sordum. Bree başıyla onayladı.

"Bir şey söyledi mi?"

"Evet." Sonunda bana baktı. "Ne o, pezevenğin seni yal-nız mı bıraktı?" diye sordu. Dünyadaki son sözü buydu.

20

O gece gözüme birkaç saatten fazla uyku girmedi. Bir em-niyet görevlisi, iki sivil ve çocuk katillerden biri, *Washington Post*'un ertesi sabahki manşetine göre "Dünyanın En Genç Teröristi" ölmüştü. Tüm bunların üzerine, St. Anthony's Tıp Merkezi'nde sabah sekizde bir hasta kabul edecektim.

Geçen seneki Tyler Bell vakasında aylar boyu azılı ka-tilleri ofisimde ağırladığım ortaya çıktıktan sonra hayatımı ciddi biçimde gözden geçirmek zorunda kalmıştım. Vardı-ğım sonuç ise şuydu: İlgilendiğim soruşturmalar, hekimlik mesleğimi icra ederken doktor-hasta mahremiyetini yete-rince sağlamamı imkansız kılacak kadar büyük suçlardı.

Artık haftada yalnızca iki ya da üç hasta görüyor, genellikle işimi karşılıksız yapıyordum ve durumdan memnundum. En azından çoğu gün. Ama bugün, özellikle de bu hastayla seansa girmek istemiyordum.

Programımda o sabah “Pop-Pop” lakaplı Bronson James’in olması ironikti. On bir yaşındaydı ve hayatımda gördüğüm, o yaşta en ileri sosyopatlık düzeyine erişmiş insandı. Dört ay önce on yedi yaşındaki bir gençle birlikte evsiz bir adamı neredeyse öldüresiye dövdüklerinde manşetlere çıkmıştı. Büyük bir kömür parçası kullanmışlardı. Pop-Pop’un fikriydi. Bölge savcısı henüz iddianamesini tamamlamıştı ve çocuk cezaevinde tutuluyordu. Hayatındaki tek olumlu gelişme, ıslahevinden çok iyi bir sosyal hizmet görevlisinin onunla ilgilenmesiydi. Görevli benimle randevularını kaçırmamasını sağlıyordu.

Önce, dün geceki olayları aklımdan çıkarmaya çalışmaya karar vermiştim. Ancak seans başladığında fikir değiştirdim. “Bronson, dün gece Virginia’daki dinlenme tesislerinde yaşananları duydun mu?”

Karşımda, ucuz bir vinil koltukta sürekli kıpırdanarak oturuyor, elleri ayakları bir türlü rahat durmuyordu. “Evet, evet, duydum. Radyoda bahsediyorlardı. Ne alaka?”

“Ölen çocuk... On iki yaşındaydı.”

Bronson sırtıttı ve iki parmağını başına götürdü. “Kafadan yemiş diyorlar.”

Kendine güveni şaşılacak düzeydeydi, koltuktan sarkan ayaklarıyla ofisimin zemini arasında on santim kalırken bile ona tuhaf bir yetişkin havası veriyordu.

“Senin de başına böyle bir şey gelebileceğini hiç aklma getiriyor musun?” diye sordum ona.

Burnundan kuvvetle hava çıkardı. “Her gün. Abartılacak bir şey değil.”

“Peki sence bunda bir yanlışlık yok mu? Mantıklı geliyor mu? Dünya böyle bir yer mi olmalı?”

“Dünya zaten öyle. Bam!” Elini tabanca gibi yapıp hayali bir kurşun sıkmıştı.

“Madem öyle,” odada etrafa bakındım ve sonra yine ona döndüm, “neden karşımda oturup benimle konuşma zahmetine giriyorsun? Biraz saçma değil mi?”

“Çünkü şu Lorraine orospusu beni zorla getiriyor.”

Anlıyorum, der gibi başımı salladım. “Buraya gelmen bir şey söylemeni gerektirmiyor. Ama yine de benimle konuşuyorsun. Bunun nedeni ne sence?”

Sabırsızlanmaya başladı. “Deli doktoru sensin, sen bana söyle.”

“Şu ölen çocuğun hayatını kıskanıyor musun? Silahlarla dolanan, geçimini bu yolla kazanan çocukları?”

Bana doğru gözlerini kıstı, başındaki LeBron James Cleveland Cavaliers saç bandını biraz indirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Onları kıskanıyor musun diyorum.”

Yine gülümsedi, ama bu sefer yalnızca kendi kendine. Sonra koltuktan aşağı kaydı ve ayağıyla ona ikram ettiğim portakal suyu bardağını devirdi. Aramızda duran masaya döküldü. “Baksana, alt kattaki makinede Skittles şekerlerinden var mı? Git bana biraz Skittles getir!”

Böyle bir şey yapacak halim yoktu. Seanstan sonra Pop-Pop’u sosyal hizmet görevlisine bıraktım ve çocuğa Cuma yine görüşeceğimizi söyledim. Sonra eve gidip Büyük An-

ne'yi aldım. Birlikte Cox ailesi cenazesine katıldık. Birbirimize sarıldık ve herkesle birlikte gözyaşı döktük. İnsanların beni ağlarken görmesine aldırımıyordum artık. Umurumda değildi. Eğer görenler dostlarımsa, anlayacaklardı. Değillerse, hakkımda düşündüklerinin ne önemi vardı?

Hakkını vermek gerekirse, bu felsefenin adı Büyük Anne'cilikti.

21

“Ben Dedektif Alex Cross. Washington Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndanım. Önemli bir mesele için Büyükelçi Njoku ya da temsilcilerinden biriyle konuşmam gerek. Çok önemli.”

O gece arabada Bree'yle birlikte hızla Georgetown'ın merkezindeki Bubble Lounge eğlence mekânına gidiyorduk. Gece kulübünde dört kişi öldürülmüştü. İki Nijerya vatandaşı, biri de büyükelçinin oğluydu. İlk bilgilere göre saldırganın ana hedefi yirmi bir yaşındaki Daniel Njoku'ydu. Bunun benim için tek bir anlamı vardı: Njoku ailesinin yalnızca durumdan haberdar edilmeye değil, korumaya da ihtiyacı vardı, eğer şimdiden geç kalmadıysa. Çetenin cinayetleri bugüne dek hep ailelere yönelikti.

Telefondaki, Nijerya elçiliğinden bir gece polisiydi. Bree'nin sirenlerinin gürültüsünde kadının sesini duyabilmek için bir kulağımı kapamıştım.

“Efendim, çok üzgünüm ama bana daha çok bilgi vermeniz–”

“Bu bir acil durum ihbarı. Oğulları Daniel bir gece kulübünde öldürüldü. Büyükelçinin ve eşinin de tehlikede ola-

bileceğini düşünüyoruz. Şu an oraya polis ekipleri gönderiliyor.”

“Ama efendim... Njokular ülke dışında. Abuja’da bir sempozyuma katıldılar.”

“Öyleyse onları bulun. Güvenli bir yere gitmelerini söyleyin. Lütfen, elinizden ne geliyorsa yapın. Sonra beni bu numaradan arayın. Ben Dedektif Cross.”

“Peki, elimden geleni yapacağım efendim. Size döneceğim, Dedektif Cross.”

Telefonu kapattığımda biraz çaresiz hissediyordum. 9000 kilometre uzaktaki bir cinayeti nasıl durdurabilirdim?

22

“Önce tanıklarla konuşmak istiyorum. Mümkünse, hepsiyle. Kimse mekânı terk etmiyor.”

Bubble Lounge canlı ve eğlenceli bir yer olarak bilinirdi ama oraya vardığımda savaş alanını andırıyordu. Masalar devrilmiş, sandalyeler etrafa fırlatılıp parçalanmış, her yer cam kırıklarıyla dolmuştu. Sağlık ekipleri iki kata dağılmıştı: Altı ateşli silah yaralanması, boynu kırılan biri ve bir de boğulma vakası vardı. Genç insanlar gözyaşları içinde inliyordu ve yanından geçtiğim herkesin kafası allak bullaktı, polis memurlarının bile.

Daniel Njoku’nun partisine katılanlar vestiyerde toplanmıştı. Onları kanepelerde sıkış tıkış, birbirlerine sarılmış otururken buldum. Kısacık bir siyah elbise giymiş ve omzuna bir erkek ceketi geçirmiş bir kızın boynu ve yanağı kanla kaplıydı. Yanına diz çöktüm. “Ben Dedektif Cross. Size yardımcı olmak için buradayım. İsminiz nedir?”

“Karavi,” dedi genç kadın. Uzun, güzel saçları, korku dolu koyu renk gözleri vardı, Hintli olabileceğini düşündüm. En fazla yirmili yaşlardaydı.

“Karavi, bunu yapanları görebildin mi?”

“Sadece birini,” dedi titrek ve zayıf bir sesle. “Dev gibi bir adamdı.”

“Affedersiniz, efendim,” diye araya girdi diğerlerinden biri, “ama polise ifade vermeden önce avukatlarımızla görüşmek istiyoruz.” Konuşan kişide ayrıcalıklı bir hava vardı. Bu yirmilik gençler cumartesi gecelerini özel bir gece kulübünde ayırttıkları localarda geçiriyordu.

“Benimle konuşabilirsin,” dedim kıza.

“Yine de—”

“Ya da,” diye lafını böldüm, “bunu gecenin ilerleyen saatlerinde ya da yarın yapabiliriz. Diğerleriyle işim bittikten sonra.”

“Sorun değil, Freddy,” dedi Karavi, çocuğu bir el hareketiyle başımızdan savarak. “Elimden geldiğince yardımcı olmak istiyorum. Daniel öldü.”

Biraz yalnız kalabilmek için bir kenara geçip oturduk ve Karavi bana Georgetown’da hücre biyolojisi üzerine doktora yaptığını söyledi. Annesi de babası da diplomattı. Daniel Njoku’yla da bu yolla tanışmıştı. En iyi arkadaşıydı, ama ilişkileri bundan öteye gitmemişti. Daniel’in esas kız arkadaşı, Bari Nederman bu gece vurulanlar arasındaydı ama hayattaydı.

Karavi ateş edenin iki metre civarında boylu, koyu renk sokak giysileri içindeki siyahi bir erkek olduğunu belirtti. “Ve çok... güçlü görünüyordu,” dedi. “Dev, kaslı kolları vardı. Vücudu, tavırları, her şeyiyle kuvvetliydi.”

"Peki sesini tarif edebilir misin? Ateş etmeye başlamadan önce herhangi biriyle konuştu mu?"

Karavi başıyla onayladı. "Yanlış hatırlamıyorsam, 'Davetiye var,' gibi bir şey söyledi, sonra da hemen silahını çıkarıp..." Sesi giderek zayıfladı ve sözlerini tamamlayamadı.

"Ne tür bir aksana sahipti?" diye sordum. "Amerikan mı? Başka mı?" Israr ediyordum çünkü şu an daha iyi, daha doğru bir ifadeye ulaşamayacağımın farkındaydım.

"Buralı değildi," dedi genç kadın. "Amerikan aksanı değildi, eminim."

"Peki ya Nijerya aksanı? Konuşması Daniel'i andırıyor muydu?"

"Belki." Gözyaşlarına hakim olmaya çalışırken çenesini sıktı. "Kafamı toplayamıyorum, üzgünüm."

"Burada başka Nijeryalı var mı?" diye sordum diğerlerine dönerek. "Nijerya aksanı taşıyan biriyle konuşmam gerek."

Çocuklardan biri karşılık verdi. "Kusura bakmayın memur bey ama Nijerya aksam diye bir şey yok." Jimi Hendrix'e benzeyen kıvrıkcık saçları vardı ve sıska göğsüyle boynundaki mücevherleri açıkta bırakan bir gömlek giymişti. "Mesele ben Yorubaca konuşuyorum. İgbo ve Hausa gibi diller de mevcut. Ve düzinelerce başkası. Hepsini tek dile indirgeyen böyle bir imada bulunmanız bana kalırsa yakışık--"

"İşte bu!" Karavi kolumu tutup sarstı. Topluluktaki diğerlerinin de başlarını sallayarak onayladığını fark ettim.

"Katilin aksanı buna benziyordu. Hatta aynısıydı!"

23

Pantolonumun cebindeki telefon çaldığında saat gece ikiye. Hâlâ gece kulübünde, tanıkların birbiri ardına tutarlı bir çerçeveye oluşturmaya başlayan ifadelerini alıyordum. Telefonun Nijerya elçiliğinden olabileceğini düşündüm ve hemen açtım.

“Alex Cross, BPT.”

“Baba?”

Damon’ın telefondaki sesi beni biraz şaşırttı. Gecenin ikisinde nasıl şaşırtması ki? Şimdi ne olmuştu?

“Day, hayırdır?” diye sordum. Oğlum on dört yaşındaydı ve evden uzakta, Massachusetts’te eğitim görüyordu.

“Önemli bir şey yok aslında,” dedi Damon. Ses tonum onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. “Seni daha önce araya caktım ama fırsat bulamadım. İyi haberlerim var.”

Rahatlamıştım, ama kalbim hâlâ hızlı çarpıyordu. “Peki, iyi haberlere ihtiyacım vardı. Ama bu saatte neden ayaktasın?”

“Bu saate kadar beklemek zorunda kaldım. Sana ulaşabilmek için. Evi arayıp Büyük Anne’yle konuştum. Seni cebinden aramak istemiyordum.”

Derin ve yavaş bir nefes aldım olay yeri inceleme ekibinden uzağa, tuvaletlerin olduğu koridora doğru yürüdüm. Saat kaç olursa olsun, Damon’ın sesini duymak her zaman güzeldi. Sohbetlerimizi, ona verdiğim boks derslerini, basketbol maçlarını izlemeyi özlemiştim. “Anlat bakalım, neymiş bu haber?”

“Büyük Anne biliyor ama sana kendim söylemek istedim. Birinci takıma seçildim. Daha ilk senemde. Nasıl, çok iyi değil mi? Ha, bir de ara sınavlarımdan A aldım.”

“Havanı yesinler. Ha, bir de ara sınavlardan A almış. Aferin, Damon. Sanırım orada hayatından epey memnunsun,” dedim ve kendimi aniden gülümserken yakaladım.

Böyle bir sohbeti neon ışıkları altında, alkol ve ölüm kokan bir koridorda gerçekleştirmek tuhaftı ama yine de haberler mutluluk vericiydi. Cushing Özel Lisesi’nin hem spor hem de akademi alanlarındaki programları Damon’ı cezbetmişti. İkisinde de başarılı olmak için ne kadar sıkı çalıştığını biliyordum.

“Amirim, pardon,” dedi bir kadın polis memuru başını koridordan içeri uzatarak. “Sizin için bir 911 çağrısı var.”

“Damon, seni sonra arayayım, tamam mı? Günışığında mesela, ne dersin?”

Güldü. “Tabii, baba. Bu büyük bir vaka, değil mi? Kulüp-teki cinayet. Seni internette gördüm.”

“Evet, büyük,” dedim, “ama sesini duymak yine de güzel. Her zaman. Haydi biraz uyu.”

Telefonu suçluluk duygusuyla kapattım. Eğer işimin bedeli oğlumla gecenin ikisinde konuşmaksa, en azından vaktimi verimli kullanmalıydım. Merkez çağrını bana yönlendirdi. Bu kez telefondaki Nijerya elçiliğindeki kadın güvenlik görevlisiydi. Ama bu sefer sesi duyguya boğulmuştu.

“Dedektif, size üzülerek bildiriyorum, bu gece Büyükelçimiz ve eşi Bayan Njoku öldürüldü. Hepimiz şaşkın ve sarılmış haldeyiz.”

Bense şaşkınlıktan çok tiksinti duyuyordum. “Ne zaman olmuş?” diye sordum ona.

“Kesin bir şey söyleyemiyoruz ama sanırım son birkaç saat içinde.”

Yani oğullarının cinayetiyle aynı dakikalarda. Plan başından beri bu muydu? Ve kimin planı? Ve ne uğruna? Burada neler dönüyordu?

Duvara yaslanmışken aşağı kaydım ve yere oturdum. Bir aile daha ölmüştü. Ve bu sefer cinayet kıtalararasıydı. Bambaşka iki dünyayı kapsıyordu. En azından o sırada öyle zannediyordum.

24

Artık hepimizin üzerinde bir baskı vardı. Ertesi gün saatlerce CIA'den Eric Dana'ya ulaşmaya çalıştıktan sonra onu bulmayı başardım, ama yalnızca Daly Binası'na geldiği için. Dana'yı Dedektif Amiri Davies'in ofisinden çıkarken yakaladım. Kapı tekrar kapanana kadar koltuğunda otururken patronunu da gördüm. Gülümsemiyordu. Başını kaldırıp bana bakmadı ama orada dikildiğimi bildiğine emindim.

Dana'ya doğru yürüdüm. "Tüm gün neredeydin? Beş altı kere aradım. Bu soruşturmada yardımına ihtiyacım var. Sorun ne?"

CIA görevlisi oralı bile olmadan geçip gitti. "Üstüne konuş. Büyükşehir polis teşkilatı bu soruşturmadan alındı. Chantilly vakası bize göre bir faciaydı. Artık yürütme tamamen bölüm başkanımız Steven Millard'ın elinde."

Millard. Bu ismi dostum Al Tunney'den de duymuştum.

Dana'ya asansörün önünde yetiştim ve kapanan kapıdan son anda içeri girdim. "Katil nerede?" diye sordum ona. "Onunla ilgili ne biliyorsunuz?"

"Ülke dışına çıktığını düşünüyoruz. Buralara uğrarsa sana haber ederiz," dedi CIA görevlisi ve ilk kez bana baktı.

“Kendi soruşturmalarınla uğraş, Cross. İşini yap. Ben de benimsini yapayım.”

“Bu bir tavsiye mi, tehdit mi?” diye sordum Dana’ya.

“Başkente çalıştığın sürece tavsiye. Burada senin üzerine bir kontrolüm ya da yaptırımım olamaz.”

Üstten bakan tavrında şaşılacak bir şey yoktu, ama gözümü korkutmaktansa odaklanmamı arttırdı. Asansörün kırmızı durdurma düğmesine bastım. Birden durduk ve bir alarm çalmaya başladı.

“Nereye gitti, Dana?” diye bağırdım. “Hangi cehenneme kayboldu, söyle bana!”

“Senin derdin ne? Bu oyun böyle oynanmaz.”

Dana düğmeye uzandığında kolunu kaparak onu engelledim. “Nereye gitti?” diye sordum tekrar. “Bu benim için bir oyun değil.”

Dana bana sert gözlerle baktı. Son derece sakın bir sesle “Elimi bırak, Cross. Elim, derhal, bırak. Nijerya’ya döndü. Katil yetki alanının dışında.”

Fazla ileri gittiğimin farkındaydım ve bu, son olaylara ne kadar duygusal yaklaştığımı anlamamı sağladı. Elini bıraktım ve tek kelime etmeden düğmeye tekrar bastım. Lobide sessizce yürüdük ve CIA’li gerzeğin binadan çıkışını izledim.

Şimdi tek soru, bu adamın yetki sınırlarının etrafından dolaşıp dolaşamayacağımı. Belki acele edersem başarabilirdim. Hemen orada, Daly Binası lobisinde cep telefonu mu çıkarıp tuşlara bastım. Telefon “Al Tunney,” sözcüğüyle açıldı.

“Ben Alex Cross. Senden bir ricam var,”

Tunney “Olmaz,” dedi ve bir homurtu sesi çıkardıktan sonra “Ne ricası?” diye sordu.

Ona söylediğimde tekrar homurdandı ve açıkçası bunun için onu suçlayamazdım.

25

“Alex, soruşturmadaki sınırlarını fazla aşıyorsun,” dedi Bree.

“Biliyorum. Benim işim bu. Her zaman böyle çalışmışımdır.”

O gece yansı Bree ile birlikte şehirde arabayla dolaşıyorduk. Trafik dindikten sonra, doksan, hatta yüzle gitmenin tehlike arz etmediği geç saatlerde bulvarlarda araba sürmekten hoşlanıyordum. Beşinci Cadde’deki evime döndüğümüzde kendimi daha iyi hissediyordum ama Bree hâlâ olayların etkisini üzerinden atamamıştı. Yatak odasında bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Onu hiç böyle görmemiştim, tedirgin ve ne yapacağını bilmez bir vaziyetteydi.

“İşe bak, bu tartışmalarda hep karşı tarafta yer alır, ikna etmeye çalışan ben olurdum. Hiç vazgeçirmeye çalışan taraf olmamıştım. Bu sefer ipin ucunu kaçınıyorsun, Alex. Şu son planın. Katilleri Afrika’da kovalama fikri... Şu son gelişmelerden sonra bile, ne diyeyim bilmiyorum, şaka gibi!”

Konuşmaya başladım, ama o devam etti.

“Ve neden ikna olmadığımı biliyorsun değil mi, Alex? Çünkü bazen senin yerindeyken yalan söyledim. Başıma neler gelebileceğini tahmin dahi edemezken aileme kaç defa endişelenecek bir şey olmadığını, güvende olduğumu

söylediğimi hatırlamıyorum bile. Afrika’da başına neler gelebileceğini sen de tahmin edemezsin.”

“Haklısın,” dedim ve tek sebebi odada volta atmasını durdurmak değildi. “Sana güzel bir portre çizmeye uğraşmayacağım, Bree. Ama şunu söyleyebilirim, orada aptalca işlere kalkışmayacağım.”

Eric Dana’ya diklenmemin ve ardından Tunney’le konuşmamın üzerinden sekiz saat geçmişti. Tunney onu bir daha asla aramamamı söyledikten hemen önce beni Nijerya’ya yerleşmiş bir CIA görevlisiyle buluşturmayı dahi kabul etmişti.

Sık uçtuğum için epey birikmiş bedava uçuş milim vardı, böylece biletler sorun olmayacaktı. BPT’deki tatil haklarımı da kullanmamıştım. Şimdi tek yapmam gereken, hayatımda tanıdığım en güçlü iki kadını bu işe atılmamın mantığı konusunda ikna etmektir: bu gece Bree, yarın da Büyük Anne.

Bree ile aramızda daha önce hiç hissetmediğim kadar büyük bir gerilim ve soğukluk başlamıştı. “Orada tam olarak neyi başarmayı planlıyorsun ki?” diye sordu bana sonunda.

“Nihai hedefim, Tunney’in adamından yararlanarak orada yerel bir güç birliği kurmak. Sonra becerebilirsem katili hapse tıkmak. Bu adamı haklayabilirim, Bree. Ukala biri, asla yakalanamayacağını sanıyor. Zayıf noktası bu.”

“Kyle Craig da kaç kere ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Hiçbir şeyin garantisi yok, Alex. Yakalasan bile.”

Mahcupça gülümsedim. “Yine de işlerimizi yapmaya devam ediyoruz, değil mi? Bu katilleri hâlâ yakalamaya uğraşıyoruz.” Uzanıp elini tuttum. Sonra onu çekip yatakta yanıma

oturttum. "Gitmek zorundayım, Bree. Washington'da daha önce gördüğüm katillerin hepsinden daha çok insan öldürdü. Eninde sonunda dönüp kaldığı yerden devam edecek."

"Ve arkadaşını öldürdü."

"Evet, arkadaşımı öldürdü. Ellie Cox'u ve tüm ailesini."

Bree sonunda omuz silkti. "İyi, git o zaman. Afrika'ya git, Alex." Birbirimize uzun süre sarıldık ve ona neden âşık olduğumu bir kez daha hatırladım. Ve belki de şimdi ondan neden kaçtığımı.

26

Beyaz şeytanla Beyaz Saray'dan aşağı yukarı yüz metre mesafede, Pennsylvania Bulvarı'ndaki ahşap cepheli bir purocudabuluştu. İçki ve meze söylediler ve beyaz adam bir Partagás purosuseçti.

"Kötü huyların arasında puro yok mu?" diye sordu beyaz adam.

"Benim kötü huyum yoktur," dedi Kaplan. "Kalbim pirü-paktır."

Beyaz adam buna güldü.

"Havale yapıldı. Üç yüz elli bin. Artık dönecek misin?"

"Evet, hatta bu gece. Nijerya burnumda tütüyor, memleketimi özledim."

Adam, anlıyorum der gibi başını salladı. "Böyle sorunlu dönemlerde bile mi?"

"Özellikle de şimdi. Yapılacak çok iş var. Tembel olmayı seviyorum. Ve petrol zengini olmayı. Kendi standartlarıma göre en azından o yoldayım."

Beyaz adam pahalı purosunun başını kesti ve Kaplan konyağından bir yudum aldı. Emin değildi ama işverenin kimliğini bildiğini düşünüyordu. Bu topluluğun Afrika'daki müteahhitleri her zaman güvenilir sayılmazdı, *ama o güvenilirildi. Her zaman.*

“Başka bir mesele daha var.”

“Sizde mesele bitmez zaten,” dedi Kaplan.

“Amerikalı bir polis tarafından takip ediliyorsun.”

“Peşimden Afrika'ya kadar gelmeyecektir.”

“Gelecek. Onu öldürmek zorunda kalabilirsin, ama öldürmemeni yeğleriz. İsmi Alex Cross.”

“Anladım. Alex Cross. Sırf ölmek için Afrika'ya kadar gitmek pek akıl kânı değil.”

“Değil evet. Bunu kendin için de düşün.”

2. Bölüm

AYAK İZLERİ

27

Kaplan her açıdan bir muamma, kimsenin çözemediği bir gizemdi. Aslında Afrika'da kaplan yoktu, lakabını da zaten bu yüzden almıştı. Başka kimseye benzemeyen, başlı başına ayrı bir tür oluşturan, diğer tüm hayvanlardan, özellikle de insanlardan üstün biriydi. Eğitim için İngiltere'ye taşınmadan önce Fransa'da birkaç yıl kalmış, Fransızca ve İngilizce öğrenmişti. Orada diller konusunda özel bir yeteneği olduğunu keşfetmişti, neredeyse okuduğu ve öğrendiği her şeyi hatırlayabiliyordu. Fransa'daki ilk yazında, Versay Sarayı'nın çevresindeki otoparklarda çocuklara mekânîk kuşlar sattı. Orada önemli bir ders aldı: Beyaz adamdan, özellikle de beyaz ailelerden nefret etmeyi öğrendi.

Bugün, yabancıların fazla etkili olması yüzünden hoşlanmadığı bir şehirde görevi vardı. Nijerya'nın Delta bölgesindeki Port Harcourt şehriydi bu, petrol kuyularının çoğu buradaydı. Oyun başlamıştı. Bir kelle ödülüne daha konacaktı.

Şehirdeki zengin yabancıların yaşadığı yöreye –ve doğrudan doğruya Kaplan'a– çıkan dik bir yokuşta, siyah bir Mercedes giderek hızlanıyordu.

Her zamanki gibi avını sabırla bekledi. Sonra kendini kaybetmiş zavallı bir sarhoş gibi sokağa atıldı. Mercedes ya hızla durmak ya da ona çarpmak zorundaydı. Muhtemelen fazla iri kıyım olduğu ve arabaya zarar verebileceği için, şoför son anda frene bastı. Kaplan, pırl pırl camların ardında, arka koltukta oturan üniformalı ve siyahı pisliğin ona küfrettiğini görebiliyordu. Hızla tabancasını çıkardı ve şoförle yanındaki korumayı vurdu.

Çılgına dönmüş kendi çocukları şimdiden limuzinin arka kapılarına üşüşmüş, levyelerle yan camları kırıyor. Sonra kapıları açtılar ve çığlıklar içindeki beyaz okul çocuklarını, on üç ila on dört yaşlarındaki bir kızı ve oğlanı dışarı çıkardılar.

“Onlara zarar vermeyin, başka planlarım var!” diye bağırdı Kaplan.

Bir saat sonra oğlanla kızla birlikte şehrin dışında, terk edilmiş bir çiftliğin kırık dökük barakasındaydı. Ölmüşlerdi ve cesetleri bulunsa bile tanınmayacak haldeydiler. Onları bir yağ kazanının içine kızartmıştı. İşvereni, Sudan’da yayın olan bu ölüm çeşidinden sipariş etmişti. Kaplan da bir sakınca görmemişti.

Sonunda cep telefonunu çıkardı ve şehirdeki bir numarayı aradı. Telefon diğer taraftan açıldığında Amerikalı anne babanın konuşmasına izin vermedi. Yerel polisle ya da petrol şirketi için çalışan ve onları korumakla yükümlü özel müteahhitle de konuşmayacaktı.

“Adam ve Chloe’yi bir daha görmek istiyorsanız, dediklerimi harfi harfine yapın. Öncelikle, sizden hiçbir söz işitmek istemiyorum. Tek bir kelime bile.”

Tabii ki bir polis cevap verdi, o da suratına kapadı. Sonra tekrar arayacak ve parasını günün sonunda alacaktı. Kolay

bir işti ve Adam'la Chloe ona Versay'da mekânîk kuşlarını satın alan açgözlü ve iğrenç beyaz çocukları hatırlatıyordu. Onlar için ne bir pişmanlık, ne başka bir şey duyuyordu. Yalnızca bir işti.

Yalnızca alacağı yüklü kelle paralarından biri daha.

Ve olayların başlangıcı.

28

Beni nereye sürüklerse sürüklesin, psikopat katilin ve çetesinin peşine düşmeye kararlıydım, ama bunun kolay olmayacağını görebiliyordum. Hatta tam aksiydi.

“Pasaportumu sakladın mı? Doğru mu anladım?” diye sordum Büyük Anne'ye. “Ciddi ciddi pasaportumu çaldın öyle mi?”

Soruları duymazdan geldi ve önüme bir tabak omlet koydu. Fazla pişmişti ve yanında ekmek yoktu. Bu, savaş anlamına geliyordu. “Aynen öyle,” dedi. “Madem dik kafalı bir çocuk gibi saçmalıyorsun, ben de sana göre davranıyorum. Çalmadım, yürüttüm,” diye ekledi. “Yürüttüm demeyi tercih ederim.”

Tabağı ittim. “Ellie Cox bu adam yüzünden öldü, Büyük Anne. Ailesi de öyle. Ve Washington'daki bir başka aile de. Bunlar bizi ilgilendirmiyormuş gibi yapamazsın.”

“Seni demek istiyorsun. Ve işini, Alex. Bu olaylar yalnızca seni ve işini ilgilendiriyor.” Kendine yarım bardak kahve koydu ve odasına doğru yürüdü.

Peşinden seslendim. “Birinin pasaportunu çalmanın suç olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Tutukla beni o zaman,” dedi ve kapısını çarparak kapadı. Sabahın altısındaki ilk round bitmişti.

Afrika’ya gitme ihtimalimden ilk bahsettiğim andan beri gerilim tırmanmıştı. Başlarda tavrını şakayla karışık ortaya koyuyor, evin orasına burasına kesilmiş haber kupürleri bırakıyordu. “Ölümcül Delta” başlıklı bir *Time* haberi bir gece nasıl olduysa dergideki diğer sayfalardan ayrılıp çamaşırlarının arasına karışmıştı.

Ben bunları görmezden gelince öğüt vermeye girişti. San ki her birini kendim de göz önüne almamışım gibi uzun bir “ya şöyle olursa” listesini sıralamaya başladı. Nijerya’nın kuzeyinde Müslümanların Hristiyanları öldürmesi; Hristiyanların Doğu Nijerya’da bu cinayetlere misilleme yapması; öğrencilerin Hristiyan bir öğretmeni linç etmesi; Okija’da ortaya çıkan toplu mezarlar; polis teşkilatındaki yozlaşma ve şiddet; Port Harcourt’ta her gün rastlanan çocuk kaçırmaları.

Tamamen haksız değildi. Bu cinayet vakaları bile yeterince tehlikeliydi ve henüz kendi sahamda oynama avantajımı elimden bırakmamıştım. İşin aslı, Afrika’da nelerle karşılaşmayı beklemem gerektiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, bu kasabı ele geçirmenin bir yolu varsa, o yola düşeceğimdi. Oradaki CIA bağlantım cinayet zanlısının şu an, ya da en azından iki gün önce Lagos’ta olduğunu bildirmişti.

Vize işlemlerimi hızlandırmak için bir iki tanıdığı devreye sokmuştum. Sonra Lagos’a bir son dakika uçak biletine birikmiş bedava yetmiş beş bin uçuş mili bayılmıştım.

Şimdi önümdeki tek engel, 88 yaşındaki büyükannemdi. Büyük bir engel. O sabah ben işe gitmek için evden ayrılana kadar odasından çıkmadı, yürütölmüş pasaporttan bile bahsetmeyi reddetti.

Onsuz çok uzağa gidemeyeceğim aşikârdı.

O gece Büyük Anne Anne'yi kendi yöntemleriyle vurdum. Gecenin ilerlemesini, çocukların yatağa girmesini bekledim. Sonra onu en sevdiği okuma koltuğunda, Eats, Shoots & Leaves başlıklı kitabına dalmışken yakaladım.

“Bu ne?” Elimdeki karton kapaklı dosyaya sanki onu ısırabilirmiş gibi gözlerini kısarak baktı.

“Haber kupürleri. Onlara bir göz atmanı istiyorum. Korkunç hikâyeler anlatıyorlar, Büyük Anne. Cinayet, dolandırıcılık, tecavüz, soykırım.”

Nana'ya verdiğim makalede başkent cinayetleri de vardı. Post'tan iki uzun ve güzel kaleme alınmış haber metniydi, her biri ailelerden birine odaklanmış, sayfaya daha mutlu zamanlarından –mesela omuzlarının üstünde kafalarının olduğu zamanlardan– kareler yerleştirmişti.

“Alex, sana daha önce de söyledim. Burada olup bitenlerin farkındayım. Bu meseleyi daha fazla tartışmak istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum.”

“Bütün vakaları çözmek zorunda değilsin. Hayatında bir kez olsun bırakıp vazgeç.”

“Keşke yapabilsem.”

Dosyayı kucağına bıraktım, onu alnının ortasından öptüm ve yatağa gittim. “İnatçı,” diye homurdandım.

“Evet, öylesin. Çok.”

30

Sabah olduğunda, saat beş buçuk gibi alt kata indim. Jannie ve Ali'nin şimdiden kalktığını gördüğüme şaşırdım. Büyük Anne sırtı bana dönük halde dikiliyor, ocakla uğraşıyordu. Tarçınlı ve karşı konmaz bir şeyler pişiriyordu.

Bir tuzak sezdim.

Jannie tezgahtan masaya bir tepsinin üzerinde portakal suyu bardakları getirdi. Masaya özenle gümüş yemek takımları ve kumaş mendiller yerleştirilmişti. Ali kendi sandalyesinde oturmuş, büyük bir süt ve mısır gevreği kasesine yumulmuştu. Beni süt damlayan bir kaşıkla selamladı. "Geldi işte!"

Sen de mi, Ali?

"Ah, ne güzel bir sürpriz," dedim tüm odanın duyabileceği bir sesle.

Büyük Anne karşılık vermedi ama beni duyduğuna emindim.

Buzdolabının kapısına asılı *National Geographic*'in Afrika haritası ekini ancak o zaman gördüm. Ve masadaki gümüşlerin ve bembeyaz mendillerin arasındaki pasaportumu.

"Demek öyle," dedim Büyük Anne'ye. "Seni tanımak güzeldi."

31

Ian Flaherty isimli bir CIA ajanı Nijerya'nın Port Harcourt kentinde histerik bir aileye "bebek bakıcılığı" yapıyordu. Ailenin iki çocuğu kaçırılmıştı. Evin salonunda toplanmış,

fidye taleplerini bekliyorlardı ve atmosfer daha çaresiz olamazdı.

Kahretsin, diye geçirdi içinden Flaherty. Cep telefonu çaldı ve odaya toplanmış herkes ona gergin yüzlerinde derin bir endişeyle gözlerini dikti.

“Üzgünüm ama bu görüşmeyi yapmak zorundayım. Başka bir soruşturmayla ilgili,” dedi ve salonun hemen dışındaki yemyeşil bahçeye çıktı.

Arayan Amerika’ydı, bir başka acil durum daha.

Flaherty telefonun diğer ucunda amiri Eric Dana’nın sesini duydu. “Epey kızışmış bir durumla karşı karşıyayız. Alex Cross isimli bir cinayet dedektifi Nijerya’ya doğru yola çıktı. Lufthansa’nın 564 numaralı uçuşuyla öğleden sonra dört buçukta oraya inecek. Kaplan hâlâ Lagos’ta mı?”

“Burada,” dedi Flaherty.

“Onu bizzat gördün mü?”

“Gördüm. Dedektifi havaalanında karşılamamı ister misin?”

“Sen bilirsin.”

“Karşılasam iyi olur gibime geliyor. Alex Cross, demek. Biraz düşüneyim.”

“Peki, ama ona göz kulak olmalısın. Başına bir şey gelmesine izin verme, tabii bu mümkünse. Burada sevilen ve güçlü bağlantılara sahip biri. Orada kargaşa çıksın istemiyorum.”

Flaherty “Bunun için çok geç,” dedi ve müstehzi bir kahkaha kopardı.

Çocukları muhtemelen şimdiden ölmüş olan aileyi teselli etmek için tekrar içeri girdi. Ama yine de parayı ödeyeceklerdi.

En azından soruşturma yeni bir viraja girmişti. Ama bu iyi mi yoksa kötü müydü?

Washington'dan Almanya'nın Frankfurt kentine doğru havalanan uçak neredeyse tamamen doluydu ve uçuşun en azından ilk saati boyunca fena halde gürültülüydü. Yolcular arasından kimlerin Afrika'ya aktarma yapacağını tahmin etmeye çalışarak biraz vakit geçirdim ama kendi karanlık düşüncelerime gömülmem çok sürmedi. Ellie ile Georgetown'daki günlerimizden Büyük Anne'nin o sabahki homurtulu rızasına kadar, bu yolculukla sonlanan tüm gelişmeler aklımdan detaylı soruşturma notları gibi gelip geçti.

Büyük Anne'nin veda hediyesi kucağımda duruyordu: Wole Soyinka'nın anı kitabı *You Must Set Forth at Dawn*'dı. Büyük Anne, içine bir aile fotoğrafı da koymuştu –Jannie, Damon ve Ali, yaklaşık bir yıl önce Disneyland'de Donald Duck ile sırtıyordu– ve o sayfadaki birkaç cümlemin altını çizmişti.

T'agba ba nde, a a ye ogun ja.

İnsan olgunluğa eriştikçe savaşlara girmeyi bırakır.

Bu, aramızdaki mücadelede Büyük Anne'nin son sözü söyleme tarzıydı sanırım. Ama bende tam tersi bir etki yaptı. Bu yolculuğu kayda değer bir sonuca ulaştırmak için her zamankinden daha kararlıydım. Ne kadar zor olursa olsun, Ellie'nin ailesinin katillerini bulacaktım. Bulmak zorundaydım. Ben Ejderha Avcısı'ydım.

"Vay, Soyinka... Aydınlatıcı bir yazar. Daha önce okumuş muydunuz?"

Koltuğumun yanında, koridorda birinin durduğunu fark etmemiştim. Başımı çok hafif de olsa kaldırdım ve bugüne dek gördüğüm en kısa boylu papaza baktım. Belki gördüğüm en kısa boylu insan değildi, ama kesinlikle en kısa boylu papazdı. Beyaz yakası tam göz hizama geliyordu.

"Hayır, ilk kez okuyorum," dedim. "Büyükanнемden bir uzun seyahat hediyesi."

Gülümsemesi biraz daha genişledi, gözleri biraz daha açıldı. "Büyükanneniz de Nijeryalı mı?"

"Sadece kitap düşkünü bir Amerikalı."

"Eh, ne yapalım, kimse kusursuz değildir," dedi ve söylediklerinin bir hakaret etkisi yapmasına fırsat vermeden kakhaha attı. "*T'agba ba nde, a a ye ogun ja*. Bu bir Yoruba atasözüdür."

"Siz Yorubalı mısınız?" diye sordum. Aksam Nijeryalıya benziyordu ama Yoruba aksanını Hausa ya da diğer lehçelerden ayırabilecek kulağa sahip değildim.

"Yorubalı Hristiyan," dedi ve sonra göz kırparak ekledi, "piskoposa soracak olursanız, Hristiyan Yorubalı. Ama beni ispiyonlamayın. Söz verir misiniz?"

"Söz, ağzım mühürlü. Sırrınız benimle güvende."

Tokalaşmak ister gibi elini uzattı ve ben de ona uzattığımda elimi iki eliyle sandviç gibi sardı. Papazın elleri ufacıktı ama dostluk mesajı veriyorlardı, ya da belki başka bir şey.

“İsa’yı kurtarıcınız olarak benimsediniz mi, Dedektif Cross?”

Elimi geri çektim. “İsmimi nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü bunu henüz yapmadıysanız, şimdi iyi bir zaman olacaktır. İsa’yı yüreğinizde kabul etmeyi kastediyorum.”

Papaz üzerimde istavroz çıkarttı. “Ben Peder Bombata. Tanrı yardımınız olsun, Dedektif Cross. Buna Afrika’da ihtiyacınız olacak, bana güvenebilirsiniz. Hepimiz için zor zamanlar bunlar. Hatta bir iç savaş kopuyor bile denebilir.”

Beni yanındaki boş koltuğa davet etti ve saatlerce hiç durmadan konuştuk, ama ismimi nereden bildiğini hiç söylemedi!

34

Washington’dan yola çıktığımdan beri bana birkaç gün gibi gelen on sekiz saatin ardından, Frankfurt’tan kalkan uçağım nihayet Nijerya’nın Lagos kentindeki Murtala Muhammed Havaalanı’na iniş yaptı. Uçaktan inanılmaz ve bir ölçüde hipnotize edici Sahra çölünü, kıyıyla arasında tampon oluşturan bozkırları ve şehrin hemen ötesindeki, bu dev çöl kadar geniş Gine Körfezi’ni izledim.

Uçaktan çıkıp asfalt piste indiğimde kendimi ABD’nin herhangi bir şehrine gelmiş gibi hissettim. İlk izlenimlerime göre, Fort Lauderdale olabilirdi mesela.

“Burada sana yardımım dokunamayacağı için üzgünüm, kardeşim.” Peder Bombata ayrılmadan önce gelip tekrar elimi sıktı. Onu kalacağı yere götürecek birinin beklediğini söyledi. “Boş bir cebe iki yüz naira sıkıştır, dostum,” dedi bana.

“Niye ki?” diye sordum.

“Bazen cevap Tanrı’dadır. Bazen de nakit para da.”

Her zamanki gülümsemesine bürünerek bana kartını verdi ve son kez dönüp arkadaşça el salladıktan sonra yürüyerek uzaklaştı.

Ne demek istediğini pasaport kontrol kuyruğunda ve ter içinde bekleyerek geçirdiğim yaklaşık üç saatin sonunda anladım. Kabinde dört yüz civarı insanla ilgilenen yalnızca iki görevli vardı ve ellerini ağırdan alıyorlardı.

Bazı yolcular hızla geçip giderken, bazıları kabinin önünde yarım saat kadar bekliyordu. İki kez birinin koluna silahlı bir emniyet mensubunun girip onu ana terminal girişinden değil, yandaki bir kapıdan çıkardığını gördüm.

Sonunda sıram geldiğinde pasaportumu ve giriş kartımı görevliye uzattım. “Pasaportunuz nerede?” diye sordu.

Bir an kafam karışmıştı ama sonra Peder Bombata’nın sözleri aklıma geldi ve jeton düştü. Kaşların çatıldı. Görevli, rüşvet istiyordu.

Kabinden içeri iki yüz naira uzattım. Aldı, mührü bastı ve bir daha suratıma bakmadan sıradaki kişiyi çağırdı.

35

Pasaport kontrol sırasındaki boğuk gürültü ve sıkıntı, el ve parmak izleriyle dolu cam kapıları aşp Murtala Muhammed’in ana terminaline girdiğimde aniden her yanı kaplayan şamata ve telaşın yanında hiçti. 13 milyonluk bir metropolde bulunduğuma dair ilk gerçek belirtiyse o an

karşılaşmıştım. Sanırım bu nüfusun en az yarısı o gün havaalanındaydı.

Demek burası Afrika, diye düşündüm. Ve katilim, ya da katillerim bu topraklarda.

Bagajımı almaya giderken en az beş Nijeryalı görevli tarafından durduruldu. Her biri kimlik kontrolü yaptı. Hemen hemen hepsi aynı şeyi söyledi. “Visa, American Express, tüm kartlar geçer.” Her birinin Amerikalı olduğumu bildiği belliydi. Hepsi küçük bir rüşvet istedi, belki de bunu bahşiş olarak görüyorlardı.

Bagajımı bulmuş, çantamı sırtlamış ve içeri girmeye çalışan yirmi kat duvar kalınlığındaki insan ordusunun arasından sıyrılmışken, bavullarımın nereye götürülmesini istediğini soran, görevli şapkası dışındaki giysileri yırtık pırtık küçük çocuğa da birkaç naira bayılma isteği duydum.

Ama aklım baskın çıktı ve tüm eşyalarımı vücuduma mümkün mertebe yakın tutarak kendi yükümü kendim taşımaya devam ettim. *Yabanda bir yabancıyım, diye düşündüm, ama burada olmaktan garip bir zevk de alıyordum. Büyük bir maceraya atılmış, tamamen yeni sulara yelken açmıştım. Kuralların hiçbirini bilmiyordum.*

36

Dışarıda herhangi bir rahatlama yaşayamadım, havada mazot kokusu vardı ve bu çok normaldi: Her taraf eski arabalar, kamyonlar ve parlak sarı otobüslerle doluydu. Her yaştan bir sürü insan trafiğin içinde yürüyor, gazete ve meyveden giysi ve ikinci el ayakkabıya kadar her türden mal satıyordu.

“Alexander Cross?”

Nijerya'daki CIA bağlantım Ian Flaherty ile karşılaşma beklentisiyle arkama döndüm. Ne de olsa CIA belli etmeden yaklaşmak konusunda iyiydi, değil mi?

Ama onun yerine iki silahlı emniyet görevlisiyle burun buruna geldim. Bunlar pasaport kontrol polisleri değil, normal polislerdi. Berelerine kadar simsiyah üniformaları, gömleklerinin apoletlerinde rütbe nişanları vardı. İkisi de yan otomatik silah taşıyordu.

“Ben Alex Cross, evet,” dedim onlara.

Sonrasında olanlar hiçbir mantığa sığmıyordu. Önce sırtımdaki çanta kolumdan bir hamlede adeta sökülerek alındı, ardından da küçük evrak çantam. Polislerden biri beni etrafımda döndürdü ve bileklerimde kelepçenin soğuk metalini hissettim, hem de can acıtacak kadar sıkı bağlanan bir kelepçe. “Neler oluyor?” Dönüp arkamdaki polise bakmaya uğraştım. “Nedir bu? Ne yapıyorsunuz?”

Çantalarımı alan polis taksi çağırır gibi elini havaya kaldırdı. Beyaz, dört kapılı Toyota marka bir kamyonet anında önümüze, kaldırımın kenarına yanaştı.

Polisler arka kapıyı açtı, kafamı aşağıya bastırdı ve beni içeri itti, arkamdan da çantalarımı fırlattılar. Biri kaldırımda kalırken diğeri sürücünün yanına geçti ve yola çıktık.

Aniden kafama dank etti. Kaçırıliyordum!

Bu gerçek dışıydı. ılgıncaydı.

“Beni nereye götürüyorsunuz? Ne istiyorsunuz? Ben Amerikalı bir polis amiriyim,” diye isyan ettim arkada oturduğum yerden. Kimse tek bir kelimeme kulak asmıyordu.

 ne eğilmemle önce göğsüme, sonra da iki kez suratıma cop yemem bir oldu. Burnumun kınıldığını yalnızca hissetmekle kalmadım, duydum da. Suratımdan anında akmaya başlayan kanlar gömleğimi kıpkırmızı yapmıştı. Başıma gelenlere inanamıyordum.

 n yolcu koltuğunda oturan polis hışım dolu gözlerle ve copu tekrar savurmaya hazır halde dönüp bana baktı. “Sesini fazla ıkarmasan iyi olur, beyaz adam. Amerikan pii, aşağlık terörist, piç kurusu polis!”

Burada bazılarının Amerikalı siyahilerin kendilerine Afrika kökenli Amerikalı demesinden hoşlanmadığını duymuştum. Bunu şimdi birinci elden deneyimliyordum. Zar zor ağzımdan nefes alıyor, kanlı kanlı öksürüyor ve başım korkunç biçimde dönse de odaklanmaya çalışıyordum. Kamyonet havaalanı trafiğinin ortasından ilerlerken mazot kokuları ve nem sanki suratımı yıkıyor, şoför durmadan kornaya basıyordu.

Bulanık bir görüş kabiliyetiyle bir sürü araba ve beyaz, kırmızı, yeşil, parlak sarı renkte otobüsler gördüm. Yolun kenarında, sırtlarına sarılı kundaklarda bebeklerini taşıyan kadınlar yürüyordu, bazıları yerel baş örtülerinin üzerine sepet yerleştirmişti. Görünürde çok sayıda barakanın yanı sıra modern yapılar da vardı. Ve daha fazla araba, otobüs, kamyon ve hayvanların koşulduğu y k arabaları.

Etrafım, aralıksız sürüp giden bir iş hayatıyla sarılıydı.

Ve bu arabanın içinde yaşananların da bir işin parçası olduğundan endişeleniyordum.

Aniden polis yine bana döndü. Arka koltuğa doğru eğildi ve beni yana itti. Kendimi yeni bir cop darbesine hazırlarken bir eliyle üzerimi yokladığını hissettim. Sonra da cüzdanımı cebimden çıkarışını.

“Hey!” diye bağırdım.

Tüm nakit paramı aldı –üç yüz dolar ve beş yüz naira– ve boş cüzdanı yüzüme fırlattı. Bir acı dalgası kafatasımın derinliklerine kadar girdi. Tekrar öksürdüm, kanlı bir balgam koltuğa geldi ve omzuma inen bir başka cop darbesine mal oldu.

Arka koltuğun üzerine serili lacivert naylon bezin mahiyetini birden anladım. Kan lekeleri içindi, değil mi?

Yön duygumu bütünüyle yitirmiştim ve olup bitenlere en ufak anlam veremiyor, ne yapabileceğimi bilmiyordum. Aklımın sesine kulak asmaksızın tekrar sordum, “Beni nereye götürüyorsunuz? Ben Amerikalı bir polisim! Bir cinayet soruşturması için buradayım!”

Polis, sürücüye bağırarak kendi dilinde bir şeyler söyledi. Sürücü birden direksiyon kırdı ve yolun kenarında sertçe fren yapıp durarak arabanın kapısına çarpmama sebep oldu. İkisi de indi! Biri yanımdaki kapıyı açtı ve kelepçeler yüzünden düşüşümü hafifletmeden yere devrildim. Etrafımı bir toz bulutuyla sıcaklık ve acı dalgası kapladı. Ağzıma doluşan kumları tükürdüm.

Kuvvetli eller kollarımın altına girdi. Polis, ya da her kimse, beni yukarı çekerek dizlerimin üzerine kaldırdı. Yoldan geçip giden bir Audi’nin arka camından küçük bir çocuğun koca gözlerle bana baktığını gördüm.

“Cesur bir adamsın. Cesur olduğun kadar da aptalsın, beyaz piç!”

Bu sefer konuşan sürücüydü, sıra ona gelmişti. Suratımın soluna sert bir tokat geçirdi, sonra da elinin tersiyle sağına. Düşmemek için büyük çaba harcadım.

“İkiniz harika bir takım oyunu sergiliyorsunuz–” dayaktan sarhoş gibiydim. Olacaklara aldırmamaya başlamıştım bile.

Olan, şakağıma oldu. Esaslı bir yumruk yedim. Başımın içinde garip bir ezilme sesi duydum. Sonra bir ses daha. Bunları izleyen yumrukların sayısı kaçtı, bilmiyorum.

Sanırım dördüncüden sonra bayılmıştım.

38

Gerçekdişi. İnanılmaz. Örneği görülmemiş.

Uyandığımda karanlıktı ve her yanımda ama özellikle de burnum ağrıyordu. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu, ne Afrika, ne herhangi bir yer. Tek bir şey düşünebiliyordum: Bu cehenneme nasıl düştüm?

Ve sonra, *neresiydi burası? Nereye götürülmüştüm?*

Elim şakağıma gitti. Parmağım açık bir yaraya değdiğinde keskin bir acı duydum ve kelepçeleri hatırladım. Bileklerimde değillerdi. Muhtemelen taş ya da betondan, sert bir zeminde sırt üstü yatıyordum.

Biri yukarıdan bana bakıyordu. Odadaki neredeyse zifiri karanlık yüzünden suratındaki ifadeyi seçemiyordum. Tek görebildiğim, esmer tenli bir adam olduğuydu. Tek bir adam olmadığını fark ettim. Kalabalıktılar. Etrafımda bir düzine-

den fazla adam toplanmıştı. Sonradan anladım! *Mahkûmdu bunlar*, tıpkı benim gibi.

“Beyaz adam uyandı,” dedi biri.

Giysilerim beni ele veriyordu sanırım. Beni Amerikalıya benzetmişlerdi. “Beyaz adam” bir hakaret işlevi görüyordu, yolda bunlardan birkaç tane duymuştum bile.

“Neredeyim?” Sesim çatlaktı. “Su?” diye sordum.

Az önce konuşan kişi yanıtladı, “Sabaha kadar yok, dostum.” Ama yanı başıma eğilip doğrulmama yardım etti. Göğüs kafesim patlayacak gibi geliyordu ve şiddeti hiç azalacağına benzemeyen korkunç bir baş ağrısı çekiyordum.

Soğuk, kasvetli ve kirli bir koğuşta olduğumu anladım. Kırk burnumla bile dayanılmayacak kadar iğrenç bir koku vardı, muhtemelen odanın kuytu bir köşesindeki tuvaletten geliyordu. Ağzımdan kısa nefesler alıp veriyordum.

İçerideki zayıf ışık, uzaktaki taraftaki duvarın parmaklıklı kapısından geliyordu. Koğuş belki bir düzine kişi alacak büyüklükteydi ama bu sayının en az üç katı kadardık, içeridekilerin hepsi erkekti. Mahkûmların büyük bir kısmı yerde omuz omuza yatıyordu. Diğerlerine göre şanslı birkaçı ise duvara bitişik ranzalarda horluyordu.

“Saat kaç?” diye sordum.

“Gece yarısı olmuştur herhalde. Kim bilir? Bizim için ne önemi var ki? Ölüden farkımız yok artık.”

Kafamı biraz toplayabildiğimde, kemerimin de cüzdanımın da gittiğini fark ettim. Ve üstümü başımı biraz daha yokladıktan sonra sol kulağımdaki küpenin de yerinde olmadığını anladım. Kulak mememde, Jannie'nin doğum günümde hediye ettiği gümüş küpenin yerine kabuk bağlamış bir yara vardı.

Beni nereye götürmüşlerdi? Havaalanından ne kadar uzaktaydım? Hâlâ Nijerya'da mıydım?

Neden kimse beni kaçırmalarına engel olmaya çalışmamıştı? Bu her zaman yaşanan bir olay mıydı?

Bu soruların cevapları konusunda en ufak fikrim yoktu.

"Lagos'ta mıyız?" diye sordum sonunda.

"Evet, Kirikiri'de. Politik tutsağız. En azından bize söylenen bu. Ben bir gazeteciyim. Ya sen?"

Önce anahtar, sonra metal gıcirtı sesleri geldi ve koğuşun kapısı açıldı.

İki mavi üniformalı gardiyan beton koridordan gelen ışıkta dikildikten sonra içeri doğru attıkları ilk adımlarla birlikte gölgelerin arasına karıştı. İki üç saniye içinde gardiyanlardan biri bize bir el feneri doğrulttu. Işık gözlerime geliyordu ve birkaç saniye orada kaldı.

Benim için geldiklerine emindim ama onlar yanımdaki gazeteciyim diyen adamı tuttu. Sertçe çekip ayağa kaldırdılar. Sonra gardiyanlardan biri belindeki tabancayı çıkardı ve mahkûmun şakağına dayadı.

"Kimse Amerikalıyla konuşmayacak. Hiç kimse," dedi tüm koğuşa. "Anlaşıldı mı?"

Sonra gözlerime inanamayarak tuttukları adamı tabanca kabzasıyla bayıltana kadar dövmelerini izledim. Yeterince gözdağı verdiklerini düşündüklerinde onu sürükleyerek dışarı çıkardılar.

Çevremdeki mahkûmların çoğunun tepkisi sessiz bir kabullenişti ama birkaç kişi elleriyle ağızlarını kapayıp inler gibi birkaç kelime etti. Kimse kımıldamadı, birkaç mahkûmun hâlâ horladığını duyabiliyordum.

Zalim gardiyanlar kapıyı arkalarından kilitleyip uzaklaştıncaya kadar duyularımı bastırarak yerimden ayrılmadım. Hareket kabiliyetim kendimi bırakıp yere uzanmaktan ibaretti. Aldığım her kısa ve hızlı nefes, göğsüme yeni bir bıçak saplıyordu.

Kendimi ne tür bir cehenneme sokmuştum?

40

Kirikiri'deki koğuştaki geçirdiğim gecenin zihnimde bulanık birkaç görüntü şeklinde kaldığını, ancak hayal mayal hatırladığımı söyleyebilmek isterdim. Oysa tam tersiydi. Hiçbir anını, bir saniyesini bile asla unutmayaacağım.

En kötüsü, susuzluktu, en azından o ilk gece. Boğazım sanki içeriden dikiliyor, kapanıyordu. Vücudumun içi susuzluk tarafından kemiriliyor gibiydi. Bu esnada dışını da battal boy sivrisinekler ve fareler kendi aralarında paylaşma savaşı veriyordu.

Başım ve gövdem tüm gece bir metronom gibi zonkladı. Kendimi bırakır gibi olduğum, gözlerimi kapamaya çalıştığım an üzerime bir umutsuzluk çöküyordu. Yarım saatten fazla uyumadım.

İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün raporlarını bu tür cezaevlerindeki koşulları az çok öğrenecek kadar okumuştum, ama bilmekle yaşamak arasında koca bir uçurum vardı. Muhtemelen hayatımın en kötü gecesi idi ve bundan evvel epey korkunç geceler geçirmişliğim vardı. Kyle Craig, Gary Soneji ve Kazanova'yla eğlenceli denemeyecek geceler yaşamıştım.

Şafak nihayet sökerken tek parmaklıklı ufacık pencereyi bir televizyon seti gibi seyre daldım. Aheste aheste siyahtan griye, griden maviye doğru renk değiştirdiğini görmek, beni iyimserliğe o koşullar altında en çok yaklaştıracak şeydi.

Etrafımdaki mahkûmlar tam uyanmaya başlamışken hücrenin kapısı tekrar açıldı. Girişte sırım gibi bir gardiyan belirdi. Bana çok uzun bir çekirgeyi andırdı. "Cross! Alexander!" diye bağırdı avazının çıktığı kadar. "Cross! Buraya! Derhal!"

Yavaşça ayağa kalkarken vücuduma hâlâ söz geçirebiliyormuşum gibi gözükmeye çalışmak zorlu bir mücadeleydi. Gömleğimdeki kurumuş kana yapışmış göğüs kıllarımın ben hareket ettikçe tenime asılmasına odaklandım. Yalnızca bir içgüdüydü, ama lastiğe dönmüş bacaklarımın üzerinde dikilip koğuştaki adımlayabilmemi sağladı. Sonra gardiyanın peşinden koridora çıktım. Onunla birlikte sağa döndüm ve önümüzdeki çıkmazı gördüğümde cezaevinden tahliye edilme umutlarını bir kenara bıraktım. *Belki de buradan asla kurtulamayacaktım.*

"Ben Amerikalı bir polis memuruyum," dedim, hikâyemi yineleyerek. "Nijerya'ya bir cinayet soruşturması için geldim."

Ve o an zihnime bir çivi çakıldı. *Hapse tıklımamın sebebi bu muydu?*

Ürkütücü bir bataklığa saplandığım kesindi. Benim hücreminkine benzeyen birkaç meşum metal kapının önünden geçtik. Burada kaç mahkûmun tutulduğunu ve kaçının Amerikalı olduğunu merak ediyordum. Gardiyanların çoğu İngilizce biliyordu, bu da içerideki tek Amerikalının ben olmadığımı işaretledi.

Koridordaki son kapı, tek kilitsiz olardı. Önünde eski bir ofis sandalyesi duruyordu. Oturağın üzeri muntazam biçimde pasla kaplıydı.

“İçeri,” diye bağırdı gardiyan. “Haydi oyalanma, Dedektif.”

Sandalyeyi önümden çekmek için davrandığımda onu kaldırıp elime tutuşturdu. Teşekkürler. Yere oturmaktan iyiydi ve pek ayakta duracak dermanım yoktu. İçeri girdiğimde arkamdan kapıyı kapadı ve ayak sesleriyle yankı yapa yapa yürüyerek uzaklaştı.

Bu oda koğuşuma benziyordu, aşağı yukarı yansı ebadında ve tamamen boş olması haricinde. Beton zemin ve taş duvarlar koyu renkli lekelerle doluydu. Her yanı dolduran leş gibi koku muhtemelen buradan kaynaklanıyordu. Burada tuvalet yoktu ve bunu sebebi büyük ihtimalle odanın tümünün bir zamanlar tuvalet hizmeti görmesiydi.

Arkama dönüp gri metal kapıya bir kez daha baktım. Kilidin yokluğu hesaba katıldığında, kaçmaya çalışmak burada oturup başıma gelecekleri beklemekten daha mı aptalca bir fikir olurdu? Muhtemelen hayır. Ama bundan emin olabilir miydim ki?

Tekrar ayak sesleri duyduğumda yeni ayağa kalkmıştım. Geri oturdum. Kapı açıldı ve içeri iki polis girdi. Mavi gardi-

yan üniformaları yerine polis giysilerinin siyahına bürünmüşlerdi. Bu değişiklik hiç hoşuma gitmemişti. Gardiyanların suratındaki merhametsiz, hiddet dolu ifade de öyle.

“Cross? Alexander?” diye bağırdı biri.

“Biraz su verebilir misiniz?” diye sordum. Dünyada daha çok istediğim bir şey yoktu. Artık ağzımı zor açar haldeydim.

İçlerinden aynalı camlı güneş gözlüğü takan, diğerine baktı, o da başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

“Neyle suçlanıyorum?” diye sordum.

“Aptalca bir soru,” dedi Aynalı.

Ve durumun örnekli bir anlatımı için ikinci polis bana yaklaştı ve yumruğunu mideme gömdü. Daha bir çuval gibi yeri boylamadan nefesim kesilmişti.

“Kaldırın şunu!”

Aynalı beni zorlanmadan yukarı kaldırdı ve sonra kuvvetli kollarını arkamdan omuzlarıma doladı. İkinci yumruk geldiğinde düşmemi engelledi ve vücudumun tüm darbeyi emmesini sağladı. Anında kustum, midemde dışarı çıkacak bir şeyler kalmasına şaşırmıştım.

“Param var,” dedim bu ülkede, pasaport kontrolünde daha önce işe yarayan yöntemi devreye sokmaya çalışarak.

İçlerinden kıdemlisi dev gibiydi. Sampson kadar uzun boylu, İdi Amin kadar koca göbekliydi. Başını hiç eğmeden gözlerimin tam içine baktı. “Kaç paralıksın, bir görelim. Dökül.”

“Yanımda değil,” dedim. CIA'deki bağlantım Flaherty bir Lagos bankasında benim için bir hesaba para yatıracağını söylemişti, ancak bu aşamada cezaevinin dışındaki her yer bir milyon kilometre uzakta sayılabilirdi. “Ama getirte-”

Kıdemli, dirseğini çeneme geçirdi. Sonra da göğsüme esaslı bir yumruk indirdi. Hepten nefes alamamaya başlamıştım. Geriye iki adım attı ve Aynalı'ya bir el hareketiyle çekilmesini işaret etti. Ondan kesinlikle beklemeyeceğim bir çeviklikle, bu iri kıyım, şişman adam bir çizmesini havaya kaldırarak göğsümün ortasına bir de tekme attı. İçimdeki son hava parçacıkları da çıkmıştı artık. Ezilmiş gibi hissediyordum.

İki gardiyanın odayı terk edişini görmekten ziyade duy-dum. Hepsi buydu. Beni zeminde öylece bırakıp gittiler. Sorgu yok, talep yok, açıklama yok!

Peki ya umut?

42

Koğuştta bana bir kase manyok ve bir bardakta yalnızca birkaç yudum su verdiler. Suyu hemen diktim ama Afrika'nın yaygın tüketilen sebzelerinden manyoku yiyemeyeceğimi anladım. Katı lokma yutmaya kalktığımda boğazım kilitle-niyordu.

Genç bir mahkûm yanıma geldi ve gözlerini bana dikti. Sırtım duvara dayalı, kaseyi ona doğru uzattım ve zar zor duyabileceği bir sesle fısıldadım, "İster misin?"

"Manyok güzeldir, manyok iyidir," dedi hırıltıyla kaseyi alırken. "Okulda öğrendiğimiz meşhur bir şiirden." Yanıma oturdu. İkimiz de gardiyanların gelme ihtimali yüzünden kapıya bakıyorduk. "Adın ne?" diye sordum.

"Sunday, efendim."

En fazla yirmisindeydi. Giysileri kir içindeydi ama bana orta sınıftan gibi geldi. Yüzünde kabile işareti olan üç çizgili bir yara izi vardı.

“Afiyet olsun, Sunday. Ama benimle konuşurken görünmesen iyi olur.”

“Sikmişim onları,” dedi. “Ne yapabilirler ki, bir cezaevi hücrelerine mi tıkacaklar?”

Manyoku çabucak, sanki biri elinden alacakmış ya da içeri dalıp ona dayak atacakmış gibi etrafı kollayarak bitirdi.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum yemeğini bitirdiğinde.

“On gün önce geldim. Belki şimdi on bir olmuştur. Buradaki herkes yeni bir mahkûm, aktarılmayı bekliyorlar.”

Bu yeni bir haberdî.

“Aktarılmak mı? Nereye?”

“Yüksek güvenliikli cezaevine. Ülkenin başka bir yerine. Belki de daha kötü bir yere. Bilemiyoruz. Belki hepimizin sonu büyük bir çukurda bitecek.”

“Ne kadar sürüyor bu aktarılma işlemleri?”

Yere baktı ve omuz silkti. “On gün filan herhalde. Tabii engunjeniz yoksa.”

“Engunje mi?”

“Yem. Gardiyanlar için rüşvet. Ya da burada olduğunuzu bilen var mı?”

İkisine de karşılığını başımı iki yana sallayarak verdim. “O zaman büyük bir wahâlânız var, efendim. Benim gibi. Varlığınızla yokluğunuz bir. Şşşş. Gardiyan geliyor.”

Gardiyanlar beni oradaki üçüncü sabahımda uyandırdığında, sürükleyerek dışarı çıkarmak zorunda kaldılar. Onlarla kendi rızamla ölümüne doğru gitmeyecektim. Göğsüm önceki günkü dayaktan hâlâ ağnyordu. Ve burnum ciddi bir iltihap kapmış gibiydi.

Bu sefer hücreden çıkınca sola döndük. Bu iyi haber miydi, yoksa kötü haber daha da mı betere dönüşecekti, bilmiyordum. İnsan çekirgenin peşinden dik, taş bir merdivenden çıktım, bir başka koridordan geçtim ve geçen gün kaçmaya kalksam buradan kendi kendime çıkabilmemin mümkün olmayacağına ikna eden birkaç köşeden daha döndüm.

Nihayet etrafı kapalı bir avluya çıktık. Güneşten kurumuş bir toprak zemin, bir iki tutam çalılık ve tepesine dikenli tel çekili üç metrelik duvarlardan başka şey yoktu. Burası mahkûmlar için bir egzersiz alanıysa, pek o işlevi görebileceğe benzemiyordu. Parlak ışıktan başka şey göremiyordum. Ve çok sıcaktı, en az kırk derece vardı.

Gardiyan, avlunun karşı tarafındaki, üzeri dikenli tel örgülü kapıya varana kadar durmadı. Kilitli kapı, bir binanın içinden geçen bir koridora açıldı. Sonra bir kapı, sonra bir kapı daha. Kapıların ardında, uzaktan otoparkı andıran bir meydan belirmeye başladı.

Çekirge Adama nereye gittiğimizi sordum. Cevap vermedi. Sadece vardığımız son kapıyı açtı ve beni içeri itti. Ardımdan kapıyı kapadı, beni bir başka koridora kilitledi ve yürüyerek geldiğimiz yoldan dönmeye başladı. Kalbim hızlandı ve vücudum gerildi. İyi ya da kötü, bir sona yaklaştığımı hissediyordum.

Aniden sağımda bir kapı açıldı. Bir başka gardiyan kafasını uzattı. Bana sabırsızca el işareti yaptı.

“İçeri gir, gel hadi!”

Tereddüt ettiğimde yaklaşıp kolumdan yakaladı ve çekti. “Sağır mısınız? Yoksa geri zekalı mısınız? İçeri gir dedim.”

Girdiğim oda klimalıydı. Soğuk bir suya atlamış gibi bir an afalladım ve gardiyanın tek isteğinin kapıyı bir an önce kapatmak olduğunu anladım.

Gayet sıradan gözüken, sade bir ofiste dikiliyordum. İki ahşap sandalye ve dosyaların dizildiği birkaç raflı dolap vardı. Başını bazı evraklara gömmüş ikinci bir gardiyan bana hiç aldırmadı. Odadaki diğer kişi ise havaalanından beri gördüğüm ilk beyazdı. İnce kumaş bir pantolon, bol, yakalı bir gömlek ve güneş gözlükleri giymiş bir sivildi. CIA, diye tahmin ettim.

O herhangi bir bilgi vermeye yeltenmeyince “Flaherty?” diye seslendim.

Bana boş cüzdanımı uzattı. Ve nihayet ağzını açtı: “Tanrım, berbat görünüyorsun. Buradan çıkmaya hazır mısın?”

44

Bu kâbustan çıkmak için hazırdan da öteydim ama Lagos’a varışımдан beri başıma gelenler beni iyice şaşkına çevirmişti.

“Ne! Beni nasıl buldun?” diye sordum Flaherty’ye daha klimalı ofisten ayrılmadan. “Neler oluyor? Neydi tüm bunlar?”

“Sonra.” Yürüdü, bir kapıyı açtı ve önden çıkmamı işaret etti. Gardiyanlar başlarını kaldırıp bakmadı bile. Biz çıkar-

ken biri önündeki dosyayı karalıyor, öbürü telefonda çene çalıyordu. Cehennemin bağırsaklarında sıradan bir iş günüydü.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Flaherty koluma girdi. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Tanrım, Flaherty. Sağ ol.”

“Burnunu mu kırdılar?”

“Bana öyle geliyor.”

“Görünüşü de öyle. Tanıdığım biri var. Şunu iç.” Bana verdiği küçük su şişesini ağzıma dayadığım gibi boşaltmaya başladım. “Yavaş, dostum.”

Beni yakındaki bir ağacın gölgesine park edilmiş eski gri bir Peugeot 405’e götürdü. Sırt çantam arka koltuktaydı. “Sağ ol,” dedim tekrar.

Yola çıktığımızda bunu nasıl yaptığını sordum.

“Perşembe seni bulamayınca yalnızca birkaç ihtimal olabileceğini düşündüm. Bir yüzlük ismini öğrenmeye yetti. Beş yüz kağıt da dışarı çıkarmaya.” Gömleğinin cebinden bir iş kartı çıkardı ve bana verdi. Lagos adresli bir Citibank kartıydı. Arkasında mavi tükenmez kalemle ACROSS9786EY4 yazılıydı.

“Bu şifreyi değiştirmen gerek. Ve hesaba mümkünse bir bin dolar daha yatır.”

“Ailemden haber var mı?” Hepsi bir anda aklıma geldi. “Onlarla görüştün mü? Olanları biliyorlar mı?”

“Bak, beni yanlış anlama, ama senin sosyal hizmet çalışanın değilim. Şimdi kesin cehennemin on sekizinci katından geçtiğini filan hissediyorsundur anlıyorum, ama böyle bokun içine battığında sırtını bana yaslayamazsın, tamam

mı? Çok sert konuşmak istemiyorum ama burada işler böyle dönüyor, anlıyor musun? Bin bir türlü şeyle uğraşıyoruz.”

Bir Camel Light paketinden sigara çıkardı, yaktı ve dumanı burnundan verdi. “Onları otelden arayabilirsin. Aileni yani.”

“Gösterdiğin şefkat beni derinden etkiledi.”

Önüne bakmaya devam ederek sırttı. Birbirimizi anladığımızı sanıyordum. Benimki Ian Flaherty'nin Lagos'ta duyduğu en üzücü ya da kötü hikâye değildi. Muhtemelen listenin başlarında bile yer almazdı.

“Arabada hiç yiyecek var mı?” diye sordum.

Uzanıp torpido gözünü açtı. Bir çikolatalı protein içeceği vardı. Sıcak ve biraz fazla taneliydi ama hayatımda tattığım hiçbir şey o kadar lezzetli gelmemişti. Başımı arkaya attım, gözlerimi kapadım ve üç gündür ilk kez rahatlamaya ve belki de cinayet soruşturması ve bu başıma gelenler konusunda ilk kez salim bir kafayla düşünmeye çalıştım.

45

Beni sıcak, terli ve huzursuz bir uykudan küt bir ses uyardı. Dalalı belki yalnızca birkaç dakika geçmişti. Gözlerim tam bir Adidas marka spor ayakkabının Peugeot'nun tepesinden sekip ön kaportanın üzerine düşüşünü yakalayacak anda açıldı.

“Hassiktir, bu ne be?” Flaherty başını arkaya çevirdi.

Fena bir trafiğe yakalanmıştık. Oturduğum yerden kuyruğun ne önümüzdeki ne de arkamızdaki ucu gözüküyordu. “Bölge Çocukları. Tahmin etmeliydim.” Suratını astı ve eliyle arkamızı gösterdi.

Onları önce yan aynada gördüm. En az beş altı çocuk vardı. On üç on dört yaşlarındaydılar. Arabadan arabaya dolaşıyor, bazılarına hiç bulaşmıyor, bazılarını ise durdurup sürücüleri ve yolcuları soyuyorlardı.

“Bölge Çocukları mı?” diye sordum.

“Çulsuz bir sokak çetesi. Yalnızca can sıkı hamam böcekleri gibiler. Kafana takma.”

İki araba arkada, eski bir Chicago Bulls formalı, donuk suratlı bir çocuk sürücü camından içeri eğildi ve bir yumruk savurdu. Sonra eli camdan bir çanta tutarak çıktı.

“Bir şey yapmamız gerekmiyor mu?” Kapı koluna uzandım ama Flaherty beni geri çekti.

“Ne yapacağız, hepsini tutuklayacak mıyız? Bagaja mı koyacağız? Bırak bu işi ben halledeyim.”

Üstü çıplak, dazlak ve suratı öfkeli sivilcelerle kaynayan bir başka çocuk elini kolunu sallaya sallaya arabamızın yanına yürüdü.

“Cüzdanını ver siktiğimin beyazı!” diye bağırdı avazının çıktığı kadar. “Hemen!”

Flaherty’nin eli koltuğun altına gitmeye başlamıştı bile. Bir Glock çıkardı ve kucağından çocuğa doğrulttu.

“Bence asıl sen cüzdanını versen daha iyi olur piç kuruşu, ne dersin?” diye bağırdı. Çocuk iki elini havaya kaldırarak dudak bükerek sııttı ve geriye bir adım attı. “Yoksa kaka çocuk mu demeliyim, ha? Bu kulağa daha doğru geliyor. Fikrimi değiştirmeden siktir git şimdi.”

Çocuk arkadaşlarına “Buna dokunmayın beyler,” diye seslendi ve eliyle bir tabanca işareti yaptı.

İçlerinden biri yine de kapıya iki yumruk salladı ama geçip gittiler. Hiçbiri bizimle uğraşmadı.

Flaherty gözlerimi ona diktiğimi gördü.

“Ne? Bak, başkente döndüğümde bana orada işler nasıl dönüyor uzun uzun anlatabilirsin, ama burada böyle dönüyor. Nerede olduğunu unutma, tamam mı?”

Önüme döndüm ve biz orada öylece otururken bir sürücünün daha soyulduğunu gördüm.

“Unutmak zor,” dedim.

46

Kafamda bir kıvılcım çakar gibi soruşturmaya kaldığım yerden devam edebileceğim fikri belirdi ve bu Mars’ta bir suç dosyası üzerinde çalışmaya benzeyecekti. Nijerya’daki yaşam bana o an bu ölçüde farklı geliyordu.

Flaherty’nin beni bıraktığı Superior Oteli çok büyüktü. Başka pek bir güzel tarafı da yoktu. Belki ellilerde, belki daha öncelerde epey sükse yapmış olabilirdi ama şimdi ufalanmış alçı kaplama duvarlara sahip, otoparkında yerel halktan sabit bir kadronun tişört, elektronik eşya ve telefon kartları sattığı bir mekân haline gelmişti. Üstelik havaalanının hemen yanındaydı. Nijerya’da yalnızca üç gün geçirmeme rağmen başladığım yere dönmüşüm bile.

“Beni neden buraya getirdin?” diye sordum arka koltukta gömleğimi değiştirirken.

“Sabah bir uçağa atlamak isteyebilirsin, diye düşündüm. Fakirin ekmeği umut.”

“Nereye gidecekmişim uçakla?”

“İnsaf! Evine tabii ki. Artık buradan ayrılmalısın, Dedektif Cross. Buradakiler sana zarar vermek konusunda ciddi-

leşmeden önce. Sen Kaplan'ı bulamayacaksın, ama o seni bulabilir.”

Konuşmayı bıraktım ve Flaherty'ye bön bön baktım. “Kaplan mı?”

47

“Adı bu, Dedektif Cross. Bilmiyor muydun? Aslında buradaki çete liderlerinden birkaç tanesinin adı birden Kaplan. Ama bu ismi ilk alan seninki.”

“Peki nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bilsem seni hemen şimdi oraya götürür ve bu işe nokta koyardım.”

Kanlı gömleğimi bir çöp kutusuna attım ve çantamı sırtıma geçirdim. “Seninle yarın saat kaçta buluşabilirim?”

Flaherty'nin yüzüne çok hafif bir gülümseme yerleşti. Sanırım bu kısmen razı olduğu anlamına geliyordu. “Ben seni ararım.”

“Kaçta?”

“Elimden geldiğince erken bir saatte. Biraz dinlen. Sabah burada olmazsan ben de aklını yitirmedişini anlamış olurum.”

Gitmeden önce ondan Superior'daki ilk gecemin ücretini karşılayabilmek ve bir telefon kartı satın alabilmek için biraz nakit ödünç aldım.

Kırk beş dakika sonra karnımı doyurmuş, duşumu almış, yapacağım uluslararası telefon görüşmesi için hattın düşmesini bekliyordum. Otel odasının hiçbir özel yanı yoktu.

Aşağı yukarı üç beş metre boyutlarında, duvarları alçı kaplamaydı ve yalnızlık çekersem diye ara sıra ortalıkta gezinen böcekleri vardı. Odamın yerini gösteren otel çalışanı, banyodaki lavabonun çalındığını gördüğüne çok şaşırmadı ve hemen yenisinin takılacağını söyledi. Pek umurumda değildi. Hapishaneden sonra bu oda kral dairesi gibi geliyordu.

Telefonu Jannie açtığında, sesini ilk duyduğum an, boğazım düğümlendi. Burnumun zonkladığını ve zaman zaman sızdığını bile unuttum. "Bak sen, birileri bugün okulu mu asmış yoksa?" dedim, neşeli bir ses tönuna bürünmeye çalışarak.

"Bugün Cumartesi, baba. Orada takvimi mi şaşırdın? Sesin de hasta geliyor."

Sancılı ve kırk burnuma dokundum. "Evet, biraz grip oluyorum galiba. Birkaç güne bir şeyim kalmaz. Burada bana iyi bakıyorlar. Şu an şehrin en iyi otellerinden birindeyim."

"Alex, sen misin?" Büyük Anne paralel telefonu açmıştı ve sesinde büyük bir öfke sezmiştim. "Üç gündür nerelerdeydin sen? İnsan aramaz mı? Bu davranışın kabul edilemez."

"Üzgünüm, Büyük Anne. Uluslararası bir arama yapmak sandığımdan zor çıktı," dedim ve okkalı yalanlarıma bir son verebilmek için onları soru yağmuruna tutmaya başladım.

Jannie fen deneyindeki sineklerden ve Beşinci Cadde'ye taşman birkaç yeni komşudan bahsetti. Büyük Anne de bodrum katındaki ısıtıcıdan gelen gürültüye geçen sefer dokuz yüz dolara patlayan arızanın yol açtığından endişeleniyordu. Sonra Ali Nijerya'yı haritada bulduğunu, başkentinin Lagos olduğunu ve nüfusunu bile öğrendiğini anlattı, yüz elli beş milyonun üzerindeydi.

Sonra Büyük Anne telefona Bree'yi vereceğini söyledi.

“Yanınızda mı?” Biraz şaşırmıştım. Bree ben buradayken kendi dairesine taşınmayı planlıyordu. “Birilerinin bize göz kulak olması lazım,” dedi Büyük Anne iğneleyerek. “Üstelik, o bizden biri artık. Bree ailenin bir parçası.”

48

Büyük Anne'nin söyledikleri ve Bree'nin telefondaki sesini duymak hoşuma gitmişti. Bir kapının kapandığını işittim ve rahat konuşabilmemiz için onu yalnız bıraktıklarını anladım.

“Nihayet,” dedim.

“Bence de. Büyük Anne çetin ceviz, değil mi? Ama tatlı da olabiliyor.”

Güldüm. “Sen orada olduğun için bana bu kadar laf sokuyor. Seni şimdiden manipüle etmeye çalışıyor.”

“Manipülasyon demişken, bana da aynı yalanları sallama şimdi Alex. Üç gündür neredeydin?”

“Dedektif Stone, siz misiniz?” dedim. “Beni özlediğinizi tahmin ediyorum.”

“Tabii ki özledim. Ama ciddi bir soru sordum. Üç gündür aklım çıktı. Hepimiz çok meraklandık, özellikle de Büyük Anne.”

“Peki, anlatıyorum öyleyse. Her şey soruşturmanın bir parçası. Öyle olmalı. Havaalanında gözaltına alındım.”

“Gözaltına mı?” diye fısıldadı Bree, bu sesine daha da endişe katmıştı. “Kim aldı? Hem de havaalanında öyle mi? Ne gerekçeye?”

“Hukuka uygunluk denen kavramın dünyanın farklı yerlerindeki izafiyeti gerekçesiyle sanırım. İki buçuk gün bir koğuştta tutuldum. Bana herhangi bir suçlama bile yöneltmediler.”

Sesi biraz titredi. Artık içindeki Bree öne çıkmış, Dedektif Stone biraz geri çekilmişti. “Çok kötü müydü?”

“On üzerinden değerlendirmem gerekirse, on beşti, ama şimdi fena değilim. Superior otelindeyim ve otel kesinlikle ismiyle müsemma değil. Tam bir batakhane.”²

Camdan dışarı baktım, körfezden yoğun yağmur bulutları yaklaşıyordu. On kat aşağıdaki havuz alanı boşalmaya başlamıştı. Daha o sabah Kirikiri’de uyandığıma inanmak güçtü.

“Dinle beni, Alex. Bunu şimdi duymak ister miydin bilmiyorum ama dün gece bir toplu cinayet daha oldu. Petway’de bir aile daha katledildi. Bu sefer anne baba Sudan vatandaşıydı.”

Yatağa oturdum. “İlk iki olaydakiyle aynı biçimde mi?” diye sordum.

“Evet. Büyük bıçaklar kullanılmış, muhtemelen pala. Ve hunharca kesilmişler, katiller sanki iğrenç ve zalimce olsun diye özel çaba harcamış. Seninki ve çetesi burada mıydı bilmiyorum ama bir şekilde bağlantılı olduğuna eminim.”

“Benimkinin adı Kaplan’mış. Meğer Afrika’ya kaplan avına çıkmışım. Her yerden ölüm emri verebilir.”

“Evet. Ama belki de Washington’a dönmüştür, Alex. O buradayken sen orada vakit kaybediyor olabilirsin.”

2 “Superior,” üstün anlamına gelmektedir. –çn.

Ben karşılık veremediğim dışarıda önce mavi şimşek ışıkları çaktı, sonra muazzam bir gök gürültüsü patladı. Odadaki lamba titredi ve ardından telefon hattını da beraberinde götürerek kapandı.

“Bree?” dedim. “Bree, orada mısın?”

Hat kesilmişti. Hassiktir. Onu ne kadar özlediğimi bile söyleyememiştim.

Lobide mumlar ve en az bir jeneratör görmüştüm, bu yüzden Superior otelindekilerin böyle şeylere alışkın olduğunu sanıyordum. Yatağa uzandım ve elektrik kısa sürede geri gelmezse aşağı inip birilerine sormaya karar vererek gözlerimi kapattım.

Diğer yandan, Washington’daki yeni cinayetlerin sebebi neydi? Ve benim için ne anlam ifade ediyorlardı? Peşine düştüğüm katil Kaplan hâlâ Nijerya’da mıydı?

Yoksa bunca yolu sadece burnumu kırdırmak için mi gelmiştim?

49

Telefonum çalıyordu. Hâlâ çalıyordu. Nihayet gözlerimi açtım ve koma kadar derin bir uykudan yavaş yavaş uyanmaya başladım. Yatağın yanındaki sehpa duran saatte kırmızı bir “12:00” yanıp sönüyordu. Sabah olmuştu ve belli ki otelin elektriği gelmişti.

Telefonu açmak için yana dönmeye yeltendiğimde tüm vücudumun ağırlı morluklarla taş kesilmiş gibi bana karşı koyduğunu hissettim. Beni kendime getirdi. Cezaevi, dayaklar, Ellie ve ailesinin katledilişi, soruşturma.

"Alex Cross," dedim.

"Bunu yapma."

"Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Flaherty. Telefonu ismini söyleyerek açma. Kimin arayacağını asla—"

"Saat kaç?" diye sordum Flaherty'ye. Nutuk dinlemek için fazla erken olduğu kesindi.

Gözlerimi tavana diktim, sonra bedenimden aşağı kaydardım. Hâlâ giysilerimin içindeydim ve ağzım kurumuştı. Şişmiş burnum yine zonkluyordu. Yastığın her yerinde bazıları koyu, bazıları parlak kırmızı kan lekeleri vardı.

"On bir. Seni defalarca aradım. Dinle. Elini çabuk tutarsan sana birkaç saatimi ayırabilirim. Sonra önümüzdeki Pazartesi'ye kadar görevdeyim."

"Elinde ne var? Herhangi bir gelişme var mı?"

"Götümdeki mayasıldan başka mı? Lagos'ta seninle işbirliği yapabilecek tek bağlantı var. Bankaya gittin mi?"

"Daha tuvalete bile gitmedim."

"Güzellik uykusuna mı yattın? Mezarda bol bol uyku çekersin. Kendine bir şoför bul. Otel sana birini ayarlayabilir ama onlara saat başına değil gün başına ücret alan biri istediğini söyle. Al sana bedava seyahat tavsiyesi.

"Broad Caddesi'ndeki Citibank'a git. Şoföre köprüden gitmesini söyle ki sudan çıkmış balık olduğunu çakmasın. Fazla oyalanmazsan saat birde oraya varabilirsin. Seninle orada buluşacağım. Ve geç kalma. Broad'daki Citibank."

"Bir kere söylemen yeterli."

"Zeki bir öğrenci olduğunu anlamıştım. Haydi kalk!"

Superior'dan elimdeki kupada buharı tüten enfes Nijerya kahvesiyle çıktığımda, birileri bana "reset atmış" gibi hissediyordum. Yamuk suratımı ve kaslarımin yansıının sancıldığını hesaba katmazsak, Afrika'daki ilk günümüne dön-müş-tüm sanki. Ellie'nin birkaç hafta önce burada olduğunu düşündüm ve başına neler geldiğini merak ettim. Burada Kaplan'la mı görüşmek istemişti? Öyleyse, nasıl?

Üzerinden geçecek bir soruşturma dosyası ya da istih-barat yoktu, eşyalarımdan kurtarabildiklerim yalnızca giy-silerim, pasaportum ve boş cüzdanımdı. Bu yüzden Lagos Adası'na ağır ağır giderken manzara seyretmekten başka şey yapmadım.

"Lagos'a aheste şehir derler," dedi şoförüm arkadaşıca bir gülümsemeyle. Dediğine göre yolun kenarındaki terk edilmiş çok sayıda arabanın tamamı bu yoğun trafik sıkı-sıklıklarında ya da kendi tabirleriyle "aheste yollarda" ben-zinleri bitenlere aitti.

Anakara köprüsüne girdiğimizde biraz hızlandık ve La-gos'un alt kısımlarını ilk kez gördüm. Uzaktan bakıldığın-da büyük şehirlerden farksızdı, manzara beton, cam ve çelikten ibaretti. Ancak yaklaştıkça bir Escher tablosundan fırladığı izlenimini bırakmaya başladı, sıkış tıkış bina kü-melerinin arasına sıkışmış başka sıkış tıkış bina kümeleri. Buradaki yoğunluk -kalabalık, trafik, altyapı- beni şaşkına çevirdi. New York'a defalarca gitmişliğim, hatta Meksiko'yu bile görmüşlüğüm vardı üstelik.

Nihayet Broad Caddesi'ndeki Citibank'a ulaştığımızda Flaherty binanın dışında dikiliyor, sigara içiyordu. Bana ilk

sözü “Jack Nicholson Çin Mahallesi'nde...” oldu. Küçük şakasına sırtıttı ve tekrar konuştu: “Titiz misindir?”

“Pek sayılmaz. Niye?”

Burnumu işaret etti. “Bankadan sonra bir yere uğrayabiliriz. Hemen hallederler.”

Sonra bankadan yeni kredi kartlarımı almamı söyledi ve ona nakit borcumu da hatırlattı. Bunun haricinde yanımda mümkünse küçük banknotlar halinde en az iki yüz dolar bulundurmamı öğütledi.

“Neden?” diye sordum.

“Rüşvet.”

Sözüne kulak verdim ve dediği gibi yaptım.

Şoförüm bizi Five Cowrie deresinden şehrin yaşam kalitesi görece yüksek başlıca adalarına –Victoria'ya– götürdü. Bir iş hanının önünde durduk ve beşinci kattaki özel bir tedavi yerine çıktık. Doktor benimle hemen ilgilendi. Suratımı inceledi ve burnumu elleriyle yerine oturtarak suratıma çabucak korkunç bir acı ve yeni bir şekil verdi. Bugüne kaddarki uzak ara en tuhaf doktor ziyaretimdi. Ne kırıkla ilgili bir şey sordu ne de ücret talep etti. On dakikadan kısa bir sürede şipşak girip çıkmıştım.

Arabaya döndüğümüzde Flaherty'ye Lagos'ta ne zamandır görev yaptığını sordum. Buranın inceliklerini iyi öğrendiği aşikârdı. Sorularıma cevap vermemeyi de öğrenmişti.

“Oshodi pazarına,” dedi şoföre, sonra arkasına yaslandı ve bir sigara daha yaktı.

“Biraz gevşe,” dedi bana. “Bu epey vakit alacak, güven bana. Lagos için ne derler biliyor musun?”

“Aheste şehir.”

Başını çevirdi ve beyaz bir duman bulutu üfledi. “Hızlı öğreniyorsun. En azından bazı şeyleri.”

51

Oshodi pazarı görünüşte Lagos’un geri kalanına çok benziyordu. Bir şeyler satın almakla, bir şeyler satmakla veya muhtemelen her ikisiyle birden meşgul ve hep bir acele içindeki insanlarla tıka basa doluydu.

Flaherty en sevdiği labirente girmiş cılız bir sıçan gibi kalabalığı yara yara tezgahların arasından ilerledi. Onu kaybetmemek için gözümü üzerinden ayırmamak zorundaydım ama pazarın sesleri ve satılan egzotik yiyeceklerin kokuları çok güçlüydü. Hepsini içime çektim ve çok sevdim. Açık ateş üzerinde pişen ızgara etler ve yer fıstığını andıran sebzeler vardı, tümü de bana ne kadar acıktığımı anımsatıyordu. Aksanlar ve diller radyo istasyonları ya da caz melodileri gibi sürekli değişiyordu. En yaygını Yorubacaydı, onu çok sayıda diğerinden ayırt edebilmeye başlamıştım.

Kamyonların arkasından çiftlik hayvanlarının anırmalarını, aşı kuyruğunda bekleyen bebeklerin ağlamalarını ve insanların hemen hemen her tezgahın önünde fiyatlardan şikayet etmelerini işitiyordum. Nabzım yükseldi ve hiç düşmedi, ama hoşuma giden bir biçimde. Sefaletle karşı karşıya gelsem de, burada olmaktan nihayet memnundum.

Afrika! İnanılmazdı.

Elbette kendimi evimde hissetmiyordum ama yine de çok çekiciydi. Egzotik, duygulara hitap eden ve yeni bir yer. Ken-

dimi yine zavallı Ellie'yi düşünürken buldum. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Burada başına ne gelmişti? Ne keşfetmişti?

Flaherty sonunda bir kilim tezgahı önünde durdu. Genç bir satıcı geleneksel yulaf rengi giysiler giymiş başka bir adamla pazarlık yapıyordu ve omuz hizamıza kadar gelen yığınlarla dolu tezgahların arasından arka tarafa geçerken bize bakmadı bile. Bir dakika sonra, bir hayalet gibi yanımızda belirdi.

“Bay Flaherty,” dedi ve sonra bana bakıp başıyla kibarca selamladı. “Arzu ederseniz dolapta bira ve maden suyu var.” Sanki pazarda istihbarat satmıyor da evinde misafir ağırlıyordu.

Flaherty elini kaldırarak teklifi geri çevirdi. “Sadece son gelişmeleri alayım, Tokunbo. Bugün Kaplan lakaplı adamla ilgileniyoruz. Şu dev gibi olan.” İsmi bundan başka açıklamaya lüzum bırakmadığını fark ettim.

“Son yirmi dört saatteki herhangi bir olay sana yirmi dolar kazandırır. Kırk sekiz saat on dolar. Bundan öncekiler için bugünkü satışlarından alacağın kadarını anca kazanırsın.”

Tokunbo sakince anladım der gibi başını salladı. Flaherty'nin kutupsal zıttı gibiydi. “Sierra Leone'ye gittiği söyleniyor. Hatta, daha dün gece. Onu son anda kaçırdınız, şanssızsınız.”

“Karadan mı havadan mı?”

“Karadan.”

“Peki.” Flaherty bana döndü. “Buradaki işimiz bitti. Ödemeyi yap.”

Tokunbo'ya Kaplan ve emrindeki vahşi çocuk çetesi hakkında soracağım bir sürü çetin soru vardı ama o Flaherty'nin muhbiriydi ve protokolü ihlal etmedim. Ona işitme masafesinden çıkıncaya dek çenemi kapalı tutacak kadar iyilik borcum vardı.

Kilimcinin tezgahından uzaklaştığımızda "Neden bu kadar kısa tuttuk?" diye sordum.

"Sierra Leone'deymiş. Oraya bulaşmak akıl kân değil. Yakınından bile geçmemek lazım."

"Neden bahsediyorsun? İstihbaratın doğru olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Paramı hiç geri istemek zorunda kalmadım, diyelim. Bu sırada sen de birkaç gün, hatta birkaç hafta kafa dinlesen fena olmaz. Şehri gez dolaş, manzara gör. Hayat kadınlarından uzak dur, özellikle de güzel olanlarından."

Flaherty'nin kolunu tuttum. "Bunca yolu otel havuzunun kenarında keyif çatmaya gelmedim. Bir hedefim var."

"Burada hedef sensin, dostum. *Oyunda kalmak için hayatta kalmak gerek*, sözünü duymuş muydun? Burası şu an çok tehlikeli bir şehir."

"Ukalalık yapma, Flaherty. Ben bir Washington polisiyim, unutma. Böyle şeyleri çok yaptım. Hâlâ ayakta'yım."

"Sen... sadece sözümü dinle, Dedektif Cross. Dönecektir. Bırakalım dönsün. Ondan sonra ölebilirsin."

"Peki yine de Sierra Leone'ye gitmek istersem, bana ne tavsiye verebilirsin?"

Derin bir nefes aldı, pes etmişti sanırım. "Muhtemelen Koidu'dadır. Doğru sınırına yakın bir bölge. Kailahun bu ara-

lar fazla sıcak, onun için bile. Eğer yer altından çıkarsa bu ticaret yaptığı anlamına gelir, petrol ya da benzin.”

“Neden Koidu?”

“Elmas madenleri. Burayla orası arasında gayri resmi bir petrol-elmas ticaret koridoru var. Duyduğuma göre bu işle yakından ilgili.”

“Peki. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Tekrar yürümeye başladı. “Memlekette yakın bir dostun var mı? Onu ara. Porno arşivini ya da öldüğünde ailenin bulmasını istemediğin başka şeyleri nerede sakladığını söyle. Bir de kalan son zamanında hayatın tadını çıkarmaya bak, seni tanımak güzeldi.”

“Flaherty!” diye seslendim, ama arkasına bakmadı ve pazardan dışarı çıktığımda beni orada bırakıp gittiğini anladım.

Ben de taze meyve almak için geri döndüm, mango, guava ve papaya. Nefis! Dediği gibi, biraz hayatın tadını çıkarmaktan zarar gelmezdi. Yarın Sierra Leone’de olacaktım.

53

Koidu şehrinin eteklerinde, eskiden bir orman olan bölgede kıvrıla kıvrıla ilerleyen, güneşin kavurduğu bir toprak yolda, on beş yaşındaki bir çocuk yavaş yavaş boğuluyordu. Yavaş yavaş, çünkü Kaplan tam da böyle istiyordu.

Hatta, olabildiğince yavaş.

Bu, çocuklarının izleyip öğrenebileceği önemli bir ölümdü.

Genç askerin gırtlığını daha da sıkı. “Benim bir numaramdın. Sana güvenmiştim. Sana her şeyi, solduğun oksi-

jeni bile ben bağışladım. Anlıyor musun, ha? Anlıyor musun?”

Çocuk tabii ki anlıyordu. Bir elmas parçası yürütmüştü. Taş, dilinin altında bulunmuştu. Muhtemelen bunu canıyla ödeyecekti.

Ama Kaplan'ın elinde değil.

“Sen.” Diğer çocuk askerlerin en gencine işaret etti. “Kardeşini kes!”

Yaşı onu geçmeyen çocuk yaklaştı ve kavisli bir Ka-bar bıçağını kınından çıkardı, Kaplan'ın Amerika ziyaretinden dönüşte getirdiği bir hediyeydi bu. Bir an bile tereddüt etmeden bıçağı kardeşinin kalçasına sapladı ve fışkıran kandan kaçınmak için geri sıçradı. Kaplan'ın ellerini boğazından çekmediği çocuk çığlık bile atamıyor, yalnızca boğuk sesler çıkıyordu.

“Şimdi sen,” dedi az öncekinden bir büyüğüne. “Ağırdan al. Acelemiz yok.”

Sırayla her biri bıçak sapladı, istedikleri yerden, istedikleri biçimde. Tek şart, elmas hırsızını öldürmemekti. Bu hak, en büyüklerine aitti, daha doğrusu, birazdan en yükleri olacak çocuğa. Ona üzerinden hiç çıkarmadığı parlak kırmızı Houston Rockets forması yüzünden “Roket” diyorlardı.

Kaplan, cinayeti Roket'in tamamlaması için çocuğu bırakıp çekildi. Artık onu hareketsiz tutmaya gerek yoktu; vücudu delik deşik olmuş, kırıklar içindeki suratu toz ve kan içinde kalmıştı. Sinekler ve şişkin tatarcıklar şimdiden yaralara üşüşüyordu.

Roket, yavaş adımlarla geldi ve hırsızın başının üstünde dikildi. Rahat bir tavırla daha kesmeye başlamadığı sakalını

kaşıyordu. "Hepimizi utandırdın," dedi. "Ama en çok, kendini rezil ettin. Sen bir numaraydın. Artık hiçbir şeysin!" Sonra, hayatı boyunca izlediği Amerikan filmlerindeki gangsterler gibi, bel hizasından tek el ateş etti. "Bu geri zekalı piç bundan böyle sorun çıkarmayacak," dedi.

"Gömün şunu," diye bağırdı Kaplan çocuklara.

Cesedin onlar oradan gidene kadar gözden ırak durması kafiydi. Bu çocuk leşi kimse için bir mana ifade etmiyordu ve Sierra Leone zaten domuz ve vahşi hayvanların cirit attığı bir ülkeydi. Burada kimliği meçhul cesetler yabancı otlar kadar yaygındı.

Aşınlan elmas taşını diğerlerinin yanına, siyah deri kesesine geri koydu. Bu taşlar bir tanker ham petrolün tediye siydi ve iyi bir alışverişti. Nereden elde edildiğine dair gerekli vesikaları satın almak ya da naylonlarını hazırlamak kolay işti. Taşlar Londra'ya, New York'a ya da Tokyo'ya zahmetsizce nakledilebilirdi.

Roket'i mezarı kazanların arasından çağırdı. "Hırsız gömmeden telsizini çıkar. Yanından hiç ayırma, uykunda bile."

Roket başını eğdi ve diğerlerinin yanına, bu sefer yapılan işi yönetmek üzere ve öncekinden de büyük bir cakayla yürüdü. Az önce duyduklarını hemen anlamıştı. Telsizi taşıyan kemeri çıkar ve kendin giy.

Kaplan'ın yeni bir numarasıydı.

54

Sierra Leone adındaki bu küçük, makus ülkeyle ilgili şimdiden istediğimden fazlasını biliyordum. Oradaki isyancılar

son yıllarda üç yüz binden fazla insanı öldürmüş, bunu bazen önce ellerini ve ayaklarını keserek, ailelerin uyuduğu evleri ateşe vererek ya da annelerin karınlarını deşip fetüsleri rahimlerinden çıkararak yapmıştı. Hayatlarını bağışlayıp yürüyen reklamlar gibi sokağa saldıkları kurbanlarından canlı “şiddet panoları” yaratmışlardı.

Gece Bellview Havayolları denen bir şirketle uçarak ülkenin başkenti Freetown'a vardım, oradan ölüme meydan okuyan bir pervaneli uçakla Sierra Leone'nin doğu sınırındaki, Koidu şehrine bağlı, üzerinde yer yer ot bitmiş bir piste sarsıntılı bir biçimde indim. Oradan da bölgede bulunabilen iki taksiden birine atladım.

Flaherty'nin beni gitmemem konusunda uyarmasından otuz altı saat sonra, Koidu'daki faal elmas madenlerinden birinin, Running Recovery'nin kenarında dikiliyordum. Kaplan'ın bu madenden biriyle çalışıp çalışmadığını henüz bilmiyordum ama Flaherty'nin dediğine göre RR'nin adı dönen yolsuzluklarla kötüye çıkmıştı. Washington'da olsam soruşturمامa belli mekânları tetkik ederek başlardım. O yüzden burada da aynısını yapmaya karar verdim, gerekirse madenleri teker teker ziyaret edecektim.

Yeniden dedektif olmuştum.

Bunu zaten biliyordum.

RR, alüvyonlu bir elmas sahasıydı, aslında maden de-nemezdi. Minyatür bir vadi gibiydi, hendeklerle bölünmüş sarı topraktan oluşuyordu, iki futbol sahası büyüklüğündeydi ve derinliği dokuz on metreyi geçmezdi.

İşçiler korkunç bir sıcaklığın altında kazma ve eleklerle çalışıyordu. Çoğu çamurlu, kahverengi suyun içinde beline kadar batmıştı. Bazıları daha ilkokula gidecek yaşıydı. Ak-

lıma Kanye West'in şarkısı "Diamonds from Sierra Leone"³ gelip duruyor, kulaklarımda dolanıyordu. Damon bu şarkıyı çok sık dinlerdi. O ya da arkadaşları acaba şarkı sözlerinin gerçek anlamını hiç düşündü mü diye merak ediyordum.

Madendeki güvenlik şaşılacak kadar zayıftı. Çevresinde düzinelerce insan takılıyor, pazarlık yapıyor ya da benim gibi izliyordu.

"Gazeteci misin?" diye sordu biri arkamdan. "Burada ne arıyorsun?"

Döndüğümde benden yaşlı üç adamın dik dik bana baktığını gördüm. Hepsi de "savaş"ta bazı uzuvlarını yitirmişti. Adamlar muhtemelen asker değil, Sierra Leone'de on yıldır süren ve büyük ölçüde elmas endüstrisinin kontrolü üzerine dönen çatışmaların vahşetinden nasibini almış binlerce sivil den yalnızca birkaçıydı. Petrolün Nijerya'ya yapmak üzere olduğu şeyi elmaslar bu ülkeye çoktan yapmıştı. İnsana bunu hiçbir şey karşımda ya kolu ya da bacağı eksik dikilen üç kişiden daha iyi hatırlatamazdı.

"Gazeteci mi?" dedim. "Yok, ama aşağıdaki sahadan birileriyle görüşmek istiyorum, işçilerle yani. Buradaki yetkiliyi biliyor musunuz?"

İçlerinden biri dirseğinden aşağısı kesilmiş kolunun yuvarlak ucuyla birini işaret etti. "Tehjan."

"Gazeteciye konuşmaz," dedi diğerlerinden biri. Konuşanın giysisinin iki kolu da boştu.

"Tehjan için fark etmez. Ona göre Amerikalı demek, gazeteci demek."

3 Sierra Leone'den Elmaslar. -çn.

Medyada bu madenlerle ilgili çıkan haberlerde gördüklerim hesaba katılırsa, hassasiyetleri neredeyse anlaşılabilirlikti.

“Aşağıda benimle konuşacak birileri yok mudur peki?” diye sordum. “İşçilerden biri mesela. Bunlardan tanıdığınız var mı? Arkadaşınız filan?”

“Belki bu gece şehir merkezdeki salonlardan birinde bulabilirsin,” dedi benimle konuşan ilk adam. “Fıçı gelince bütün diller gevşeyiverir.”

“Hangi salonlara takılıyorlar?”

“Sana gösterebilirim,” dedi gazilerden en konuşkanı. Gözlerine baktım ve o da gözlerini ayırmadan bana bakarken, içimden paranoyanın nasıl olup da Afrika’nın bu bölgesini canlı canlı kemirip bitirmediyi geçirdim. Ve sonra ona güvenmeye karar verdim.

“Ben Alex. Senin adın ne?”

Sol ellerimizle tokalaştık. “Ben Musa,” dedi.

Buna gülümsemekten kendimi alamadım ve aklıma Büyük Anne geldi. O da olsa gülümser ve dostça adamın sırtına vururdu.

Bana yolu göster, Musa.

55

Artık iş üstündeydim, buraya gelmeme sebep olan soruşturma kesinlikle başlamıştı. Şehre yürüyüşümüz bir saati buldu. Musa bana yolda bir sürü şey anlatsa da Kaplan’ı hiç duymadığını söyledi. Ona bu konuda güvenebilir miydim? Emin olamazdım.

Burada elmas karşılığında petrol, benzin, uyuşturucu ya da envaiçeşit yasa dışı malzeme alınabildiği sır değildi. Musa da herkes gibi bu yeraltı etkinliklerini biliyor, işler de aynı bilindikleri gibi sürüp gidiyordu. Ergenliğini ve yirmili yaşlarını elmas madenlerinde çalışarak geçirmişti. İç savaş patlak verene dek. “Bize şimdi san-san oğlanları diyorlar,” dedi. Kendisi gibi artık çalışamayacak halde olanları kastettiğini düşündüm.

Adamın açık sözlülüğü başlarda beni şaşırtmıştı. Hikâyelerinden bazıları bir yabancıyla, özellikle de Amerikalı bir gazeteci, hatta bir CIA ajanı olabilecek biriyle paylaşılacak kadar kişiseldi. Ama o konuştukça, elinde konuşmaktan başka şey kalmadığını anladım.

“Biz işte şuralarda yaşıydık.” Bakmadan eliyle bir yeri işaret etti.

“Karım pazarda hurma yağı satardı. İki sağlıklı çocuğum vardı. RUF⁴ askerleri Kono’ya geldiğinde, diğer herkesinki gibi bizim evimize de girdi. Geceydi ve yağmur yağıyordu, bu yüzden ellerinde meşale yoktu. Bana çocuklarımı öldürmelerini izlersem karımın canını bağışlayacaklarını söylediler. Dediklerini yaptığımda ise karımı yine de öldürdüler.”

RUF binlerce ölümün sorumlusu olan bir devrimci güçtü. Musa’nın yaşananları tüm çıplaklığıyla anlatan sözleri insanı sarsıyordu. *Korkunç bir aile katliamı, Washington’dakilere çok farklı değil*, diye düşündüm.

“Ve sen hayatta kaldın,” dedim.

“Evet. Başımı bir masaya dayadılar. *Savaştan sonra uzun kollu gömlek mi istersin, kısa kollu mu?* diye sordular. Sonra da

4 Revolutionary United Front, Türkçesiyle “Devrimci Birleşik Cephe.” – çn.

kolumu kestiler. İşte tam buradan.” Eliyle gösterse de buna gerek yoktu, her şey yeterince açıktı.

“Diğerini de keseceklerdi ama yan evde bir patlama oldu. Sonrasını hatırlamıyorum. Bilincimi kaybettim, uyandığımda da RUF askerleri gitmişti. Karım da öyle. Öldürdükleri çocuklarımı bırakmışlardı. Ölmek istedim ama ölmedim işte. Buralarda daha vaktim dolmadı.”

“Musa, neden hâlâ buralardasın peki? Gidebileceğin başka yer yok mu?”

“Yok. Burada hiç değilse ara sıra iş çıkıyor. Arkadaşlarım var, diğer san-san oğlanları.” Bu açıklamasına nedense gülmüsedti. “Burası benim memleketim.”

Şehre varmıştık. Koidu toprak yollar ve alçak binalardan oluşan, hâlâ altı yıl önceki savaşın izlerini atmaya çalışan geniş bir köydü. Yürürken yarısı tamamlanmış bir hastane ve iyi durumda bir cami gördüm ama onun dışında baktığım her yerde terk edilmiş binalar, yangınların küçük konutlardan arkaya bıraktıkları vardı.

Musa’ya zahmeti için para teklif ettiğimde istemediğini söyledi, ben de ısrar etmemem gerektiğini biliyordum.

“Hikâyemi başkalarına anlat,” dedi. “Amerika’ya anlat. Hâlâ hepimizi öldürmek isteyen isyancılar var. Yaptıklarına hiçbir tanık bırakmamak istiyorlar.” Kesik kolunu kaldırdı. “O yüzden belki Amerikalılara anlatırsın. Onlar da başkalarına. Böylece bizden sonra bile bunları bilen insanlar kalır.”

“Anlatacağım, Musa,” diye söz verdim. “Yaşadıklarını Amerikalılara anlatacağım.”

Şehirdeki salonun ismi, kendiyile pek de uyuşmayan bir biçimde, Modern Huzur'du. İsim, ön taraftaki eski bir ahşap tabelaya mavi harflerle karalanmıştı ve aklıma Alexander McCall Smith'in *Kadın Dedektif* adlı romanını getirdi.

Bina eski bir kiliseden devşirme gibi duruyordu. Şimdi ise her türden amaca hizmet ediyordu, güneş batarken dolmaya başlayan, masa ve sandalyeler bulunan geniş ve loş bir salon. Biri salondaki kasetçaları açtı ve küçük bir Star Birası fıçısıyla içeri giren adam fıçyı kullanılmış plastik kaplara boşalttı ve para aldı.

Musa ve arkadaşları girip onlara birer içki ısmarlamama razı olmadı. Kendi biralarının parasını ödemezlerse dışarı atılacaklarını söylediler. Musa bana salonun yakınlarında, bazı arkadaşlarıyla bir ateşin etrafına oturup, şarkılar ve sohbetler eşliğinde takılacağını söyledi ve eliyle ateşin kurulacağı yeri gösterdi.

Sonraki birkaç saati insanlara rastgele sorular sorup, hiçbir aşama kaydedemeden geçirdim. Madenle ilgili sorularıma cevap verenler bile konuyu biraz değiştirdiğimde, mesela yasadışı elmas ticaretine getirdiğimde suspus oluyordu.

İki kere kamuflaj desenli pantolon ve parmak arası ayakkabı giymiş adamların avuçlarını yaladığını fark ettim. Bu, *Satılık elmas var*, demekti. Onları ülke dışına çıkarmak için tek yapman gereken, yutmak. İkisi de durup benle konuştu ama yalnızca satmaya ya da almaya niyetim olmadığını anlayana kadar.

Gecenin hüsrarla noktalanacağını düşünmeye başlamıştım ki, bir genç çocuk yaklaştı ve yanımdaki duvara sırtını yaslayarak dikildi. "Birilerini aradığını duydum," dedi sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Kasetçalardan gelen Busta Rhymes nağmeleri ortalığı inletiyordu.

"Kimi aradığımı duydun?"

"Gitti bile, bayım, ülkeyi terk etti. Ama yerini sana söyleyemem. Kaplan'ın yerini."

Çocuğa iyice baktım. Boyu bir yetmiş beş civarındaydı ve kaslıydı, ukala bir tipe benziyordu. Onu ilk gördüğümde sandığımdan daha gençti, anca ön altı, on yedi yaşlarındaydı. Damon'dan sadece iki üç yaş büyüktü. Kıtada gördüğüm başka bir sürü genç gibi bir NBA forması giyiyordu. Onunki Houston Rockets formasıydı, zamanında Nijeryalı mükemmel bir oyuncunun, Hakeem Olajuwon'ın da oynadığı bir Amerikan basketbol takımı.

"Sen kimsin peki?" diye sordum çocuğa.

"Biraz daha bilgi istiyorsan birkaç yüzlük çıkman lazım. Amerikan doları. Dışarıda bekliyorum. Burada konuşmak tehlikeli. Gözler üzerimizde. Dışarı gel, bayım. Orada konuşuruz. Yüz dolara."

Duvar kenarından ayrıldı ve çalılımlı adımlarla sokağa açılan ön kapıya doğru yürüdü. Masasının yanından geçerken yarım kalan birasını dikip kadehi masaya bıraktığını ve daha sonra çıktığını gördüm. Onu elimden kaçırmak istemiyordum ama benden istediği biçimde dışarı çıkacak da değildim. Bunu bana düşündüren, aksanıydı. Sierra Leone değil, Yoruba aksanı vardı. Çocuk Nijeryalıydı.

Otuza kadar saydım ve Modern Huzur'un arka kapısından çıktım.

Takip. Bu işte fena sayılmazdım, rakiplerimin birkaç hamle ilerisinde olmakta becerikliydım. Bu rakipler arasında Kaplan ve çetesi gibi tehlikeli ve kurnaz suçluların bulunduğunu umuyordum.

Ön sokağa doğru geniş bir daire çizdim. Komşu binanın köşesine vardığımda, salonun girişini kolaylıkla görebiliyordum. Houston Rockets formalı çocuk, daha genç başka bir çocukla birlikte kapının kenarında dikiliyordu. Konuşurken yüzleri farklı yönlere dönüktü, sokağı izliyorlardı.

Bir pusu mu? diye geçirdim içimden.

Birkaç dakika sonra benimle konuşan çocuk içeri döndü, muhtemelen beni anyordu. Bir sonraki hamlem için beklemedim. Kafası azıcık çalışıyorsa, benim az önce geldiğim yoldan yürüyecekti.

Toprak yolların birleştiği kavşakta duvar kenarından yürüyerek konum değiştirdim ve sokağın karşı köşesindeki yanmış bir kapı eşiğinin altına geçtim. Kapı, yıkık bir beton iskeletine aitti. Binanın bir zamanlar ne iş gördüğünü anlamak güçtü, belki bir dükkan olabilirdi. Boş kapı çerçevesinden içeri girdim ve sokaktakilere görünmeden orada bekledim, takibi elimden geldiğince iyi sürdürüyordum.

Özellikle de Mars'ta çalıştığım düşünülürse.

Tahmin ettiğim gibi, Houston Rockets bir dakika sonra göründü ve tam benim az önce dikildiğim yerde durdu. Arkadaşı koşup yanına geldi ve endişe içinde gözleriyle sokakta beni arayarak konuştular.

Bir hamle yapar yapmaz peşlerine düşmeye karar verdim. Ayrırlırlarsa daha büyük olanı, Rockets'ı takip edecektim.

Tam o an, arkamdan bir ses duydum.

“Hey, bayım, bayım. Taş satın almak mı istiyorsun? Kafanı gözünü yarırmak mı istiyorsun?”

Döndüm ve karanlıkta daha birini göremeden sert ve ağır bir cisim kafama kindi; taş parçası ya da tuğla gibi bir şeydi. Darbenin etkisiyle tek dizimin üzerine düştüm. Gözlerim önce bulanıklaştı, sonra tamamen karardı ve birkaç saniye içinde düzelmeye başladı.

Biri kolumu yakaladı ve beni bir binanın içine doğru çekip sokaktan uzaklaştırdı. Sonra üzerimde hissettiğim başka eller –sayılarını bilmiyordum– beni yere yapıştırdı ve sırt üstü yatırdı. Bilincim gidip geliyordu. Kendimi toplamak için tüm gücümle mücadele veriyordum. Birkaç insanın kollarını ve bacaklarını tuttuğunu, güçlü ve çevik bedenleriyle üzerime çullandıklarını hissediyordum. Görme kabiliyetim iyice yerine gelmeye başladığında onları karanlıkta seçebilmek hâlâ güçtü. Tek görebildiğim belli belirsiz, küçük gölgelerdi, ama sayıları çoktu.

Hepsi çocuk boyundaydı.

58

“Sen!” Tehditkâr gölgelerden biri, sokak serserisinden fazlasına ait olamayacak kadar ukala ve genç bir sesle bağırdı. “Buraya! Piçi yakaladık.”

Karanlıkta bir körden farkım yoktu ama bu kadar kolay pes etmeyecektim. Kendimi bırakırsam muhtemelen öleceğimi anlamıştım. Sağ kolumdaki herkimse kendimi ondan kurtarıp soldakine bir tane geçirdim. Hiçbiri benden güçlü

değildi ama topluca vücudumun her bir santimini kaplayan bir sinek kağıdı etkisi yapıyorlardı. Daha da şiddetli çırpındım, hayatım için mücadele verdiğimin farkındaydım.

Sokaktaki iki velet koşarak içeri girdiğinde nihayet ayaklarımın üzerinde biraz doğrulmayı başardım, her bir bacağım fazladan elli kilo taşıyordu.

İçlerinden biri üzerime bir el feneri tuttu; diğeri de suratıma bir silah kabzası indirdi.

Burnumun kınıldığını hissettim. Yine!

“Orospu çocuğu!” diye bağırdım.

Gözlerimi karartan acı beynimden tüm vücuduma yayılıyor gibiydi. İlkinden daha kötüydü, tabii böyle bir şey mümkünse. Aklıma ilk gelen düşünce, *Biri benimle taşak mı geçiyor?* oldu.

Katil çocuklar tekrar üzerime üşüştü ve beni düşürdü, bu sefer öncekinin yarısı sayıdaydılar. Bir spor ayakkabısının tabanı alnımın üzerine sağlamca yerleşti ve bastırdı. Sonra yanağıma sertçe bir namlu dayandı.

“Bu mu?” diye sordu biri.

Bir el fenerinin parlak ışığı gözlerimden içeri yeni bir acı dalgası yolladı.

“Bu, bu, Azi.” Sesi salondan hatırlıyordum.

Konuşan, başımın dibinde çömeldi. “Dinle, seni bir mesajla buradan yollayacağız. Kimse bize bulaşamaz, anlaşıldı mı?”

Elimi kaldırmaya çalıştım ve şakağımın hemen yanından yere bir el ateş etti. “Anlaşıldı mı?”

Çabalamaktan vazgeçtim ve uzandım. Bir kulağım işitmiyordu. *Şimdi bir de yarı sağır mı olmuştum?* Beni yerimde tutan, şakağımdaki tabancaydı. Çıldıracak gibiydim.

“Haydi bitirelim şu işi,” dedi serserilerin lideri. Birinin elinde uzun bir bıçağın yansımasını gördüm. *Bir pala*, diye düşündüm.

Tanrım, hayır!

Houston Rockets tabancasını şakağımda gezdirerek yine suratıma doğru eğildi. “Kıpırdarsan, ölürsün, Kaptan Amerika. Kıpırdamazsan, büyük bir kısmın evine döner.”

59

“Bu gerçekten fena acıtacak. Karı gibi bağıracaksın. Şu andan itibaren!”

Koluma asılıp kımıldayamam için sıkıca tuttular. Ya onlar güçleniyordu ya da ben gücümü kaybediyordum. Hayatımda paniğe hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

“Eklemden gir, Azi. Orada daha az kemik var,” dedi Rockets son derece sakın, soğukkanlı bir sesle.

Bıçak dirseğime bir kez yumuşakça dokundu. Sonra pala havaya kalktı. Azi denen çocuk yukarıdan bana doğru sırtıyor, psikopatlığının tadını çıkarıyordu.

Olamaz. Olamaz. Buna izin veremem, diyordum kendime.

Kolumu kurtardım ve hızla yana yuvarlandım. Palanın havada çıkardığı ışıltı ve tabancanın patladığını duydum, kurşun yerden cınlıyarak sekti. Ama hiç değilse vurulmamıştım. En azından şimdilik. Daha işim bitmemişti. Başlamamıştım bile. Kolumu tabancayı tutanın koluna doladım ve bileğini bükтім. Kırıldığını ve silahın düştüğünü duydum.

Silaha ilk uzanan bendim!

Ondan sonra olup biten her şey gölgelerden ve gürültülü bir kaostan ibaretti. Serseriler yine üzerime çullandı, ama bu bir bakıma işime gelmişti. Sanırım bir ikaz kurşunu sıkma-
ma yetecek kadar palayı benden uzak tutmaya yaramıştı.

Sonra ayağa fırladım, sırtım kapıya dönüktü. “Herkes suraya!” diye bağırdım, elimdeki tabancayla toplanmalarını istediğim yeri işaret ederek. Artık kontrol bendeydi, ama içerisi karanlıktı ve binanın düzeni konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunu yakında anlayacaklardı.

Rockets beni şaşırtmadı ve bağırarak bir emir verdi.

“Koşun! Dışarı!”

Çeteden iki kişi zıt yönlere ayrıldı. Biri boş bir pencereden kendini dışarı attı. Diğerinin gittiği yeri görmedim.

“Ne yapacaksın?” dedi Rockets omuz silkerek. “Hepimizi öldüremezsın.”

“Seni öldürebilirim,” dedim ona.

Diğerlerinin iki yandan arkama doğru dolandığını biliyordum. Ya bu çocuklara ateş etmeye başlayacak ya da tabana kuvvet sıvıyacaktım.

Koşmaya başladım!

60

İlk adımları benim atmam ve karanlık hemen gözden kaybolmama yetti. Aniden burnuma iç içe geçmiş ve giderek şiddetlenen yanık ve çürük kokular geldi. Olanca hızımla birkaç sokağı kat ettim, bir köşeyi döndüm ve sonunda boş bir arazideki yangının ışıklarını gördüm.

Musa? Bana arkadaşlarıyla takılacağını söylediği yerin civarındaydım.

Kendimi yüksek bir çalılığın arkasına attım ve serserilerin geçip gitmesini bekledim. İki grup halinde koşarken birbirlerine bağıyor, avlarını, beni arıyorlardı. Bu yaştaki çocukların eli kanlı katiller olduğunu kabullenmek zordu, ama gerçekten öylelerdi.

Gözlerinden okunuyordu. Özellikle de Rockets'ın gözlerinde... O çocuğun daha önce cinayet işlediği kesindi.

Birkaç dakika bekledim. Sonra eğile eğile yürüyerek ve sesimi çok yükseltmeden seslenebilecek kadar yaklaşıp ateşin etrafından dolandım. Şükür ki Musa hâlâ oradaydı! O ve arkadaşları gevrek pirinç ve ev yapımı fıstık ezmesi yiyordu. Başta sesimi tam algılayamayıp etrafa bakındı ama sonunda bir çalılığın arkasında gizlendiğimi gördü.

"Benimle gel, kardeş," dedi bana kısık sesle. "Burası şu an senin için güvenli değil. Çocuklar seni arıyor. Kötü çocuklar her tarafı sardı."

"Sen bir de bana sor." Kolumun arkasıyla suratımdaki kanları sildim, ne kadar acıyacağını unutmuştum. "Hassiktir!"

"O kadar da kötü değil, iyileşeceksin," dedi Musa.

"Senin için söylemesi kolay." Zoraki sırtıma çalıştım.

Musa beni araziden yola çıkardı ve dar bir yan sokağa götürdü. Kerpiçten yapılmış derme çatma evlerin tek bir sıra boyunca dizildiği fakir bir muhitteydik. Birkaç kulübenin önünde insanlar vardı, yemek yapıyor, ateşle ilgileniyor, bu geç saatte komşu komşuya sohbet ediyorlardı.

"Buraya, kardeş. Bu taraftan lütfen. Acele et."

Başımı eğerek Musa'nın peşinden kapısı açık kulübelerden birine girdim. Bir gaz lambası yaktı ve oturmamı rica etti.

“Evim,” dedi.

Ev, arka duvarda tek bir penceresi olan bir odadan ibaretti. Yerde ince bir şilte, karmakarışık mutfak gereçleri, biraz giysi ve köşelerdeki oyuklara yerleştirilmiş koliler vardı. Musa maharetli ellerle kirli bir giysiyi çabucak açık duran kapıdaki iki kancaya astı ve hemen döneceğini söyledi. Yine gitmişti. Nereye gittiği ya da ona güvenip güvenemeyeceğim konusunda fikrim yoktu.

Ama şu an elimde ne gibi bir seçenek vardı ki? Hayatta kalabilmek için saklanıyordum.

61

Nefesimi toplayıp çocuk çetesinden aldığım tabancayı incelemem bir dakikayı aldı. Beretta'nın “subcompact” modellerindendi, ucuz bir silah değildi. Şarjör yalnızca yedi mermi alıyordu ve beşi gitmişti. Şansım yaver giderse bu geceyi atlatmak için kalan iki kurşuna ihtiyacım olmayacaktı. *Ya da, çok yaver giderse diyelim.*

Terden sınısıklamdım ve korkuyordum. Elimde değildi. Orada az kalsın bir kolumu kaybediyordum. Olaylar tam tersi şekilde de gelişebilirdi. *Ucuz kurtulmak* denen şeyi birer bir yaşamıştım.

Dışarıdan bir gürültü duydum ve Beretta'yı yukarı kaldırdım. Kim vardı orada? Neler oluyordu?

“Beni vurma, kardeş.” Gelen Musa'ydı ve elinde küçük bir kap su vardı. Bana yüzümü temizlemem için bir bez de verdi.

“Ne yapacaksın şimdi?” diye sordu.

Güzel bir soruydu. Sezgilerim Houston Rockets yalan söylemedi, diyordu. Kaplan gitmişti. Büyük ihtimalle elmaslarıyla birlikte şimdi Nijerya yolundaydı. Onu tekrar elimden kaçırmıştım. Çete lideri katil ve kurnaz biriydi.

“Sanırım sabah beni buradan götürecek bir uçak bulmam lazım,” dedim Musa’ya.

“Havaalanı küçük, kardeş. Seni orada kolayca bulurlar. Çocuklar, belki de polis.”

Bu konuda haklıydı. Bir havaalanı bile sayılmazdı, hatırlayabildiğim kadarıyla etrafında bina bile olmayan bir pistten ibaretti.

Diğer yandan buraya ayak basar basmaz kendimi içinde bulduğum “Lagos’a Hoşgeldin” partisini kimlerin düzenlediğini bilmiyordum. Kaplan nerede olduğumu biliyorsa –artık bildiğini varsaymak zorundaydım– havaalanına giderek benzer bir misafirperverlik gösterisine davetiye çıkarabilirdim ve bu sefer işler daha kötü bitebilirdi.

Aniden dışarıdan bağırışlar yükseldi. Genç erkek sesleri. Sayılarını tahmin etmek zordu ama en az beş altı kişilerdi, emindim.

Musa açık kapıdan dışarı başını uzattı, sonra hemen geri girdi ve üfleyerek feneri söndürdü.

“Geldiler,” dedi. “Gitsen iyi olur. Gitmek zorundasın, kardeş.”

İtiraz edecek durumda değildim, Musa’yı bu korkunç beladan uzak tutmak bile yeterli bir gerekçeydi.

“Sokak boşaldığında haber ver.”

Kapının hemen yanında duvara sırtını vererek dışarı baktı. Ben de karşısında, işaretiyle fırlamaya hazır dikiliyordum.

“Şimdi!” Eliyle sokağın solunu gösterdi. “Git hadi! Çabuk!”

Dar sokağı ok gibi geçtim ve bir başka toprak yola çıktım. Girdiğim sonraki sokak daha genişti ama kimseler yoktu. Sola döndüm ve o yönde ilerlemeye devam ettim.

Musa’nın hâlâ benimle olduğunu ancak o zaman anladım.

“Bu taraftan.” Karanlığa doğru işaret etti. “Kamyon satın alabileceğin bir yer biliyorum.”

62

Üflesen devrilecek gibi görünen tek kollu bir adamın peşinden, köyün eteklerindeki, Running Recovery yakınlarında eski bir taş binaya yürüdüm. Saat en az on bir buçuktu ama evin ışıkları hâlâ yanıyordu. Musa bir istisna mıydı yoksa burada birçok kişi yabancılara, hele bir Amerikalıya onun gibi yardım eli uzatır mıydı, bilmiyordum. Duyduğuma göre Sierra Leone ve Nijerya’da yaşayanlar iyi niyetli ama şartların ve tamahın kurbanları haline gelen insanlardı.

Kapıyı kır saçlı bir adam açtı. “Ne istiyorsunuz?” diye sordu.

Arkasında bir sürü çocuk toplandı, gecenin bir vakti evlerine gelenleri merak ediyorlardı.

“Amerikalı bir araç satın almak istiyor,” dedi Musa hiç uzatmadan. “Nakit ödeyecek.”

Musa’nın acelesine kendimi hemen kaptırmak istemedim. Para konuşmaya başlamadan önce elimizdeki seçenekleri görmemiz gerekiyordu.

“Şanslısınız,” dedi kapıdaki adam ve ince ince gülümse-
di. “Geç saate kadar açığız.”

Adamın avlusundaki külüstürlerin en iyisi eski çağlar-
dan kalma bir Mazda Drifter’dı, yatağın üzerinde paçavraya
dönmüş bir tente ve kilometre sayacının yerinde derin bir
boşluk vardı. Ama motor ilk denemede sorun çıkarmadan
çalıştı ve fiyat da makuldü, beş yüz leone. Üstelik satıcı ge-
ceyi kamyonda geçirmemize sesini çıkarmadı.

Musa’ya gereğinden çok yardımcı olduğunu ve artık eve
gitmesini söyledim ama dinlemedi bile. Sabaha kadar ya-
nımdan ayrılmadı ve sonra güvenli bir yolculuk için lazım
olacağını söylediği bazı şeyleri bulmaya gitti, bunlar arasın-
da ülkeyi terk edebilmek için bir polis izin belgesi de vardı.

Onu beklerken, bu dönüş yolculuğunun ağırlığı üzerime
çökmeye başladı. Lagos’a gidebilmek için hiç bilmediğim
kırsal bölgelerde, birden fazla ülke sınırını aşarak, Mu-
sainin benim için bulabileceğini umduğunu haritalardan
başka kılavuzum olmadan bin kilometreden fazla yol kat
edecektim. Bu yüzden Musa geri geldiğinde ona bir teklifte
bulundum.

“Benimle bu yolculuğa katılırsan kamyon sende kalabi-
lir,” dedim. “Hizmetlerinin karşılığı olarak.”

Karar vermeden önce bir iki söz ya da biraz düşünme
süreci, hiç değilse ufak bir duraksama bekliyordum, ama
bunların hiçbiri olmadı. Omzundaki erzak oldu deri çuvalı
kamyona bıraktıktan sonra ona verdiğim paranın harcama-
dığı kısmını uzattı.

“Tamam,” dedi kolayca. “Seninle gelirim.”

“Sampson?”

“Evet?”

“Çok fena oldu, biliyorsun değil mi? Senden nefret ediyorum.”

“Tura diyecektin, Bree.”

On Sekizinci Cadde'deki ev, cinayet gecesindeki korkunç hareketliliğin aksine, şimdi sakindi. Bu sabah ev Bree ve Sampson'a aitti. Aslında ikisi de olay mahalline dönmek istemiyordu. Verandada yazı tura atmalarının sebebi de buydu.

Sampson, salonu aldı.

Çocukların yatak odası ise Bree'ye düştü.

Önce içine üflediği bir lateks eldiveni giydi, kapının kilidini açtı, ittirdi ve içeri adım atmadan tamamen açılmasını bekledi. Sonra başını öne eğerek hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

“Senden nefret ediyorum, John,” diye seslendi.

Çocukların cesetleri götürülmüştü elbette ama her yerde parmak izi tozu kalıntıları vardı. Cinayet mahalli bunlar haricinde değişmemişti. Sarı yorganlar kan içinde kalmış; ranzalı yatak, halı, yan duvarlar ve tavan sıçrayan kan damlacıklarıyla dolmuştu, karşı duvardaki iki küçük masa ise sanki orada ağza alınamayacak şeyler olmamış gibi temiz duruyordu.

Ayana Abboud daha on yaşında bir kızdı. Kardeşi Peter da yedisindeydi.

Babaları Basel Abboud'un öldürülmesine bir anlam verebilmek, Bree için çok daha kolaydı. *Washington Times*'taki

köşe yazıları ile uzun süredir Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin onayı olsun ya da olmasın ABD'nin Darfur'a askeri müdahalede bulunması gerektiğini ısrarla savunuyordu. Hem Afrika hem de Washington'daki yaygın rüşvet ve yolsuzluk olayları üzerine yazıyordu. Haliyle en az iki kıtada düşmanlara sahipti. Peki bunlar hazır başlamışken işi karısına ve çocuklarına kadar götürebilecek türden düşmanlar mıydı? Öyle gözüküyordu. Dördü de evlerinde katledilmişti.

Bree yavaşça kendi etrafında döndü, her şeyi ilk kez görüyormuş gibi incelemeye çalışıyordu. Şimdi dikkatini çeken neydi? Daha önce hangi ayrıntılar gözlerinden kaçmıştı? Alex Afrika'da değil de burada olsa, neyi fark ederdi?

Afrika! Alex'in oraya gitmesi ona şimdi ilk kez mantıklı geliyordu. Bu tür bir şiddetin kaynağı Afrika olabilirdi. Böyle bir ikaz sadece Lagos, Sierra Leone ve Darfur bağlamında anlaşılabilirdi.

Elbette katiller izlerini yok etmek ya da herhangi bir şeyi gizlemekle uğraşmamıştı. Kan olan her yerde gözle görülür parmak izlerinin yanı sıra evin her tarafında –duvarlarda, yataklarda, cesetlerin üzerinde– yüzlerce gizli parmak izi vardı. Mutfakta alelacele yemek atıştırılmıştı: Domuz pirzolası kalıntıları, kaşıklanmış bir Napolitan dondurma kabı, boş birer maden suyu ve içki şişesi.

Ahmaklığın ya da bu hunhar cinayetler yüzünden yakalanmak, yargılanmak ve müebbet hapse mahkûm edilmek konusundaki kayıtsızlığın seviyesini bir düşünün.

Bu izlerin FBI'ın parmak izi veri tabanında bulunmadığını bilmek için Bree'nin sonuçları beklemesine gerek yoktu. Tahminlerine göre katiller ABD'ye ilk kez ve muhtemelen kaçak gelen Afrika uyruklu gençlerdi. Belki bazılarının par-

mak izleri Eleanor Cox'un evindekilerle uyuşabilirdi. Daha yaşlı birinin ayak işlerine koşturmak için kullanabileceği vahşi hayaletler, diye düşündü. Son derece verimli bir çalışma tarzı. Ve hastalıklı. Tanrım!, diye haykıracaktı neredeyse, onlardan, -bu işin arkasında her kim varsa- öylesine nefret ediyordu ki.

Evi bir kez turlayıp çocukların yatak odasına döndüğünde, arkasındaki eğimli çatı duvarının penceresinden bir tık-tık sesi geldi.

Dönüp baktığında az kalsın şaşkınlıktan çığlığı basacaktı. Her zaman arkasından vurulma korkusu duyardı. Gözleri fal taşı gibi açık, küçük bir çocuk, pencerenin dışındaki parmaklıklara tutunmuştu ve doğrudan Bree'ye bakıyordu. "Kötü cinayetleri gördüm. Her şeyi gördüm," dedi sadece Bree'nin duyabileceği kadar kısık bir sesle. "Yapanları biliyorum."

64

"Hadi, lütfen! Evde olanları ben size anlatabilirim. Her şeyi." Çocuğun güçsüz sesi, aradaki cam yüzünden daha da cılız geliyordu. Bree, on bir ya da on iki yaşından daha büyük olamayacağını düşündü. Ya korkmuştu ya da genç ama başarılı bir aktördü -belki de her ikisi birden. Şimdi Sampson da yatak odasıındaydı. İkisi de silah çekmedi, ama çocuğa da kesinlikle güvenmiyorlardı.

Bree elini beline götürdü.

"Anlat bakalım, ne biliyorsun?" diye sordu.

Sampson'la birlikte ters açılarla cama yaklaştılar. İlk giren Bree'ydı. Çatı boşluğuna çıkmak için başını pencereden yukarı sokması gerekiyordu.

Oradan çocuğun ayaklarını bina cephesindeki dekoratif bir çıkıntıya dayadığını görebiliyordu. Altında arka taraftaki sundurmanın üstü ve onun da üç dört metre aşağısında ölü yapraklarla dolu küçük bir bahçe vardı.

“Daha yaklaşma,” diye uyardı çocuk, “yoksa kaçarım. Çok hızlı koşarım. Beni yakalayamazsın.”

“Peki, ama şunu bir açayım.”

İpe asılarak açılan eski pencere çerçevesi biraz uğraştırdı ama Bree sonunda on beş yirmi santim kaldırmayı becerdi.

“Nasıl olduğunu biliyorum. Kızla oğlanı bu odada öldürdüler. Diğerlerini aşağıda.”

Aksam Afrikalıydı. Bree, Nijeryalı olduğunu tahmin ediyordu.

“Bunları nereden biliyorsun?” diye sordu. “Sana neden inanayım?”

“Ben gözcüyüm ama yakında beni de diğerleriyle birlikte öldürmeye yollayacaklar.” Bree ve Sampson’ın arkasına doğru baktı ve olay yerinde gözlerini gezdirdi. “Bunu yapmak istemiyorum. Lütfen, ben Katoliğim.”

“Merak etme,” dedi Bree ona. “Kimseyi öldürmek zorunda değilsin. Ben de Katoliğim. Aşağı insene, seni buradan–”

“Hayır!” Bir elini parmaklıklardan çekerek atlayıp kaçmakla tehdit etti. “Bana oyun oynamayın!”

“Tamam, tamam.” Bree, avuçları açık halde ellerini havaya kaldırdı. Sonra biraz daha yaklaştı. “Sadece konuşalım öyleyse. Bana biraz daha anlat. Senin adın ne?”

“Benjamin.”

“Benjamin, sen şu Kaplan denen adamı tanıyor musun? O da burada mıydı?” Alex telefonda ona Kaplan’dan bah-

setmişti. Söylediğine göre katil şu an Afrika'da olmalıydı ama belki de Alex'in elindeki bilgiler yanlıştı.

Çocuk başını yavaşça sallayarak onayladı. "Biliyorum, evet." Sonra ekledi, "Ama birden fazla. Tek bir Kaplan yok."

İşte bu Bree'yi hayrete düşürdü. Alex'te de aynı etkiyi yapacağını düşünüyordu.

"Kaplan denen birden fazla adam mı var?" diye sordu. "Bundan emin misin?"

Çocuk yine başıyla onayladı.

"Washington'dalar mı peki?"

"Evet. İki ya da üç tane."

"Ya Nijerya'da?"

"Orada da."

"Bu Kaplan'dan kaç tane var, Benjamin? Biliyor musun?"

"Bana söylemiyorlar ama çok var. Çete patronlarının hepsi Kaplan."

Bree başını arkasına çevirip Sampson'a, oradan tekrar çocuğa baktı. "Benjamin, sana bir sır vereyim mi?"

Soru çocuğun kafasını karıştırmışa benziyordu. Gözleri bir yandan öbürüne, sonra aşağı kaydı, kaçış yolunu kontrol ediyordu. Kendini aşağı bıraktığında, Bree de hızla atıldı. Hem de Benjamin'in sandığından çok daha büyük bir hızla.

65

Parmaklıklardan uzandı ve tek eliyle gözcünün zayıf bileğini kavradı.

"Sampson! Aşağı!"

"Bırak beni!" diye bağırdı çocuk ona.

Kurtulmak için debelendi ve ağırlığı Bree'nin parmaklıklar arasındaki kolunu büktü. Bu açıyla başka bir yere tutunup destek de alamazdı. Tek yapabileceği, acıyı görmezden gelmeye çalışarak Sampson aşağı inene kadar dayanmaktı. *Acele et, John, elimden kaçıyor!*

"Benjamin, yanımızda sana bir şey yapamazlar. Bizimle gelmen gerek."

Çocuk ona bir çığlıkla cevap verdi. "Hayır, pis orospu! Bana yalan söyledin!"

Geçirdiği dönüşüm tüyler ürperticiydi. Korku dolu gözleri hışımla dolmuştu. Bree'nin eline tırnaklarını geçirdi ve kanattı. Yalan mı söylemişti? Katillerden biri miydi?

Nihayet dışardan Sampson'ın ayak sesleri duyuldu. *Daha hızlı, John!*

Bree tam kolunun kırılacağını düşünmeye başlamışken çocuk kendini kurtardı. Sundurmanın üzerine düştü ve oradan da aşağı atladı. İki seri sıçramayla ağırlığını ancak taşıyabilecek büyüklükte bir dişbudak ağacına tırmandı, oradan ahşap çitlerin üzerinden atlayarak caddeye çıkan dar yan yola indi.

Birkaç saniye içinde Bree evin ön kapısında idi.

Çocuğun girdiği yola açılan bir kapı yoktu. Koşarak gerisi geri evin içinden geçmeleri ve başka bir kapıdan çıkıp, yan yana dizili birkaç binanın etrafından dolanmaları gerekiyordu. Sonuç zaten belliydi: Benjamin isimli çocuk çoktan kaçmıştı.

Cinayetlerin sözde gözcüsü ellerinden kurtulmuştu.

Beş dakika sonra evin önüne bir ekip arabası geldi ama Bree umutlu değildi. Akli şimdiden Alex'teydi, ona nasıl ulaşabileceğini düşünüyordu.

“Bunu öğrenmesi gerek. Hem de bir an önce. Ama ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Şu an nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

66

Afrika'nın bu kısmı sırt çantasıyla çıkılan gezintiler ya da bol doğa fotoğrafı çekilen safariler için tavsiye edilmiyordu. Sırtlanların ulumaları bana nerede olduğumuzu anbean hatırlatıyordu. Yolda sık sık karşımıza çıkan DİKKAT – AS-LANLAR – TİMSAHLAR gibi levhalar da öyle.

Sierra Leone'den ayrılıp Nijerya'ya dönmek sandığımdan da karmaşık çıkmıştı. Ve daha tehlikeli. Neredeyse her virajda yeni bir bilinmeze adım atıyorduk. Mesela, şimdiki virajda. İki askeri cip burun buruna vermiş, yolumuzu kapıyordu. Ama bu sıradan bir sınır geçme değildi. Koidu'dan çıkalı daha bir saat olmamıştı.

“Bu herifler hakikaten devlet görevlisi mi?” diye sordum Musa'ya. “Anlamanın bir yolu var mı?”

Omuz silkti ve Drifter'ın koltuğunda endişeyle kıpırdandı. “RUF olabilir.”

Altı kişi saydım, giysileri sokak kıyafeti ve kamuflajlı üniformanın bir karışımıydı ve ayaklarında o alışıldık parmak arası terliklerden vardı. Ciplerden birinin arkasına yerleştirilmiş topçu da dahil, hepsi silahlıydı.

Bordo bereli, sırk gibi bir adam hızlı ve uzun adımlarla benim pencereme doğru yürüdü. Gözleri kanlanmıştı, kafası güzel olabilirdi. Bir eliyle tüfeğini kaldırdı ve diğerini camdan içeri uzattı.

“Evraklar.”

Şimdilik sakın gözükmeye çalıştım ve ona polis izin belgesiyle pasaportumu gösterdim. Onlara doğru dürüst bakmadı bile. “Elli dolar. Vize masrafları için.”

Bu adamlar devlet görevlisi olsun olmasın, düpedüz dolandırıcılık yaptıklarını hemen anladım. Resmen yol kesiyorlardı.

Başımı dikleştirip kızarık gözlerine baktım. “Free-town’daki ABD. Elçiliğiyle daha bu sabah görüştüm. Büyükelçi Yardımcısı Sassi bana bizzat belgelerimin eksiksiz olduğunu söyledi. Buradaki sorun ne acaba?”

Bana ters ters baktı ama kararlılığımdan taviz vermedim. Ciplerden iki nöbetçi daha bize doğru gelmeye başladı ama o elini kaldırıp onları zahmetten kurtardı.

“Yine de yolcu başı on Amerikan doları. Leone ödeyecekseniz, yirmi kağıt.”

Bir şekilde ikimiz de o parayı ödeyeceğimi biliyorduk. Şansımı zorlamak istemiyordum. Ona iki Amerikan beşliği verdim ve yolumuza devam ettik, en azından bir sonraki barikata kadar.

Sınıra ulaşana kadar tam dört barikattan geçtik. Hepsi hemen hemen ilkinin aynısıydı. Geçişler biz ilerledikçe kolaylaştı, hiç değilse biraz daha ucuzlaştı ve Bo Waterside’da Liberya’ya giriş yaptığımızda cebimden yalnızca on beş dolar daha çıkmıştı.

Ancak asıl kaybettiğimiz, vakitti. Monrovia'ya hava karardıktan sonra varabildik ve oranın doğusunda erzak bulacağımızın garantisi olmadan geceyi orada geçirmek zorunda kaldık.

Gece boyunca kaygılanmaktan doğru dürüst uyuyamadım. Şimdilik başımıza bir şey gelmemiştii ama bu hızla yol alırsak Kaplan'a yetişemeyeceğimiz açıktı.

Yine elimden kaçıyordu.

67

Ertesi sabah tekrar yola çıktık ve hava kararana kadar vakit kazanmak için kamyonu Musa ile nöbetleşe sürdük. Musa yolda halkın çoğunun ona benzediğini, RUF'un ya da Kaplan ve katil çetesinin bu topraklardaki insanları temsil edemeyeceğini söyledi.

"Afrika'da bir sürü iyi kalpli insan var, kardeş, ama şeytanlara kafa tutmak için yardım alabilecekleri kimse yok," dedi.

Monrovia'nın doğusuna doğru yarım saat ilerledikten sonra, son radyo kulesini ve reklam panosunu da geride bıraktık ve saatler boyu sürecektir sık yağmur ormanlarına daldık. Ara sıra kesilen ağaçlardan kalan kütüklerin her yanı mezar taşı gibi kapladığı açıklıklara giriyorduk.

Ama yolun büyük kısmı bambulaların, palmyelerin, maunların ve daha önce hiç görmediğim, sarmaşıkla kaplı başka ağaçların içinden geçen bir tünele benziyordu. Biz ormanı yardıka yapraklar ve alçak dallar kamyonun iki yanını okşuyor ve tırmalıyordu.

Öğleden sonra, medcezir bariyerlerinin arasından ilerledik, sonra da henüz çıktığımız ormanın antitezi niteliğindeki engin ve düz çayırlardan geçtik.

Güneş batarken dev bir flamingo sürüsü gördüm, güzellikleriyle insanı şaşkına çeviren binlerce kuş, giderek kızaran turuncu ışıklarla uyumsuz bir pembelik denizi meydana getiriyordu.

Akşam vakti gelip çatığında durmak zorunda kaldık. İkimiz de daha fazla süremeyecek kadar yorgunduk. Kendimi uykuya bırakırken, *kaç baba çocuklarına hakiki bir Afrika ormanında gecelediğini anlatabilir ki?* diye düşünüyordum.

68

Birkaç saat sonra uyandım. Musa şimdiden Drifter'ın yük bölmesinin arka kapağına kahvaltı malzemelerini koyuyordu: Konserve sosis, birkaç ezilmiş domates ve ufak ufak yudumlamak için iki litrelik bir su kabı.

"Nefis görünüyor," dedim. "Sağ ol, Musa."

"Buralarda bir nehir var. Yüzünü yıkamak filan istersen, şu tarafta." Çenesiyle yolun karşı tarafını gösterdi. Gömleğinin sıırlsıklam olduğunu fark ettim. "Uzak değil."

Musa'nın benden önce geçtiğı belli olan yolu izleyerek, dev dikenli çalılarından kendimi kollarımla sakına sakına yürüdüm. Yaklaşık yirmi metre ilerde çalılıklar kaybolarak yerini çamur ve çakıldan oluşan bir kıyıya bıraktı. Nehir geniş, bulanık ve yeşil bir cam yüzeyine benziyordu. Hareket ettiğı bile zor anlaşıyordu.

Suya bir adım girdim ve çamurda bileğime kadar battım. Ayağımı çektiğimde çamur ayakkabımı yutmuştu. Hassiktir. Buraya temizlenmeye gelmiştim, daha da pislenmeye değil. Kıyı boyunca iki yana bakarak Musa'nın nereden suya girip yıkandığını görmeye çalıştım.

Ama önce ayakkabımı geri almalıydım. Elimi çamura daldırıp gezdirdim. Aslında aşağıdaki yumuşaklık ve serinlik hoşuma gitmişti. Aniden önümde baloncuklar belirmeye başladı. Sert bir şey, dev bir kütüğe benzeyen bir şey, hızla yüzeye çıktı.

Ve sonra bu şeyin ciddi ciddi, tüm azametiyle siyah gözlerini bana diken, koca bir timsah olduğunu gördüm. Kahvaltısı masaya serilmiş, hazırды.

Hassiktir. Hassiktir. Hassiktir. Hoşçakal, ayakkabı. Yoksa hoşçakal sevgili kolum ya da bacağım mı demeliyim?

Elimden geldiğince yavaş adımlarla geri çekildim. Timsah şimdilik suyun yüzeyinde birkaç santim kalınlığında bir tabaka kadar gözüküyordu. Uzun burnundaki çıkıntıyı görebiliyordum. Dev hayvanın gözleri üzerimden bir saniye bile ayrılmıyordu.

Nefes bile almadan, santim santim geri gitmeye devam ettim.

Ama bir sonraki adımda, ayağım yine çamura gömüldü. Düştüm! Timsah, başlama işaretini duymuş bir koşucu gibi ileri atıldı.

Üç, hatta belki de dört metrelik boyuyla sudan çıkmış, kuyruğuyla durmadan S çizerek bana doğru koşuyordu.

Umudumu kesmiş, belki kaçınılmazı biraz erteleyebilirim diye bacağımı çekmeye çalıştım. Bu başıma nasıl gelebilmişti? Herkes haklıydı, Afrika'ya gelmemeliydim.

Aniden arkamdan bir el silah sesi geldi!

Sonra ikinci bir el!

Dev timsah, yan çığlık, yan soluk alma sesiyle tiz bir gü-rültü çıkardı. Önce şahlanır gibi ön ayaklarını kaldırdı, sonra çamura geri düştü. Başının kenarından çamura bir kırmızı-lık yayıldığını görebiliyordum. Bir kez daha yükselip çamuru dövdükten sonra hızla nehre döndü ve gözden kayboldu.

Arkama baktığımda Musa'nın dikildiğini gördüm. Elinde Beretta vardı.

"Kusura bakma kardeş. Ne olur ne olmaz, yanına bunu al diyecektim. Unutuvermişim."

69

Afrika! Dünyada buraya benzer bir başka diyar var mıydı? Sanmıyordum.

Ertesi gün Porto Novo'ya vardık ve oradan Lagos'a oto-büsle gitmemin en mantıklısı olacağına karar verdik. Oto-büs terminalindeki umumi tuvaletin önünde bir adam di-kiliyordu. İçeri girmem için benden para almaya uğraştı, ta ki ona önce ayakkabılarına işeyeceğimi söyleyene kadar. Güldü ve kenara çekildi.

Sonra Musa'yla ayrıldık ve gururla kamyonuna binip git-ti. Bir hayırsever mi yoksa fırsatçı mıydı hiç öğrenemedim, ama gönlüm ilkinden yanaydı. Musa aklımda her zaman Afrika'daki ilk arkadaşım olarak yer edecekti.

Lagos'taki otelde uzun bir duşla üzerimdeki üç günlük toz, ter ve kandan arındım. Banyodaki aynadan kırk bur-

numa baktım. Alex, *ne cins adamsın*. Sonunda eve telefon açmak için kendimi yatağa bıraktım.

Bu sefer önce Bree'nin cebini aradım. Sesini duymak güzeldi, ama sıcak merhabalaşma seansını kısa kesti. Söylemek için sabırsızlandığı haberleri vardı. On Sekizinci Cadde'de işlenen yeni cinayet, orada bulunduğu küçük çocuk, ama en önemlisi, bu çocuğun söyledikleri: *Birden fazla Kaplan vardı*. Flaherty de bana aynısını söylemişti ama tek bir katili aradığımdan hemen hemen emindim, içimden bir ses öyle diyordu.

Bree aynı fikirde değildi: "Eğer bu çocuk doğru söylüyorsa, içeriden istihbarat elde etmiş sayılınz. O çeteden biriydi, Alex. Orada yaptığın işi burada, Washington'da da yapabilirsin, Alex. Eve dön."

"Bree, bir yalancı şahitten bahsediyorsun. Küçük bir çocuk. Ellie ve ailesini katleden adamın şu an burada olduğunu biliyorum. Lagos'ta." *Tabii, sezgilerime göre. Yoksa bunu kim nereden bilecekti ki?*

"Başka ne öğrenebilirim bakacağım, özellikle de onunla ilgili." Sesi gergindi. Daha önce aramızda hiç ciddi bir kavga geçmemişti ama bu sohbet sanki o yöne ilerliyordu.

"Dinle, Bree," dedim. "Yemin ederim burada gerektiğinden fazla kalmayacağım."

"Sanırım gerekmek kelimesinden çok farklı şeyler anlıyoruz, Alex."

"O konuda haklı olabilirsin."

Bunu ondan gizleyebilirdim ama şu an gerçeği söylemek onun için yapabileceğim tek şeydi.

“Seni deli gibi özlüyorum,” dedim sonunda. Konuyu de-
ğiştirme girişimi de olsa, bu da bir tür gerçektir. “Üzerinde
ne var?” diye takıldım.

Dalga geçtiğimi biliyordu ve güldü. “Nerede olduğumu
sanıyorsun? Suratsız Fred şu an karşıdan beni kesiyor” –
arkadan Fred’in isyan dolu bağırışını duydum– “ve Önce-
likli Soruşturmalar Dairesi personelinin yarısı benimle aynı
odada. Devam etmemi ister misin?”

Sonra devam edeceğinin sözünü aldım ve vedalaştık.
Sonra, daha Beşinci Cadde’deki evimi aramaya fırsat kal-
madan, kapımın dibinde takırtılar duydum.

“Kim o?” diye seslendim. “Kim var orada?”

Kapı o kadar hızlı açıldı ki bakmak için yataktan kalkma-
ya vakit bulamadım. Resepsiyon görevlisini tanıdım. Ama
arkasında dikilen, siyah takım elbiseli ve beyaz gömlekli iki
adamı ilk kez görüyordum.

“Odamda ne arıyorsunuz?” diye sordum otel görevlisine.
“Ne oluyor burada? Onlar da kim?”

Bana tek kelime etmedi. Yalnızca diğer ikisi için kapıyı
tuttu ve onlar odaya girip bana doğru yürümeye başladığın-
da dışarıdan kapadı.

Yataktan fırlayarak ayağa kalktım. “Neler oluyor?” de-
dim. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

70

“DGT!” diye bağırды içlerinden biri avazı çıktığı kadar. Bu
harfleri daha önce duymuştum. Devlet Güvenlik Teşkilatı’n-
dan geliyorlardı, tabii doğruyu söylüyorlarsa.

Olası sonuçlarından hiç korkmadan üzerime atıldılar. Biri arkamdan omzumu ve kollarımı kavradı, diğeri de ayaklarımdan tutup kaldırdı.

Neler oluyordu? Gerçekten DGT'li miydiler? Onları peşimden kim yollamıştı? Ve neden?

Karşı koymaya çalıştım ama ikisinin de cüssesi dev gibiydi ve güçlü oldukları kadar hızlı ve atletik yapılydılar. Vücudumu büktiler ve bir burğu haline geldim, kurtulmak imkansızdı.

Beni öylece, kollarında çaresiz bir sarmal pozisyonunda odada taşıdılar. Sonra bir pencerenin açıldığını duydum ve tenimde içeri doluşan rutubet dalgasını hissettim. Tüm bedenim kasıldı ve yardım için feryat etmeye başladım. Sesimi başkalarına duyurabilmek için olanca gücümle bağınıyordum.

Bir an gökyüzünü, sonra toprağı, sonra da havuzu gördüm ve ardından sırtım otelin duvarına sertçe çarptı.

Kendimi birdenbire dışarıda camdan aşağı sarkarken bulmuştum!

“Ne istiyorsunuz?” diye haykırdım bacağıma tutana. Yuvarlak bir suratı, düz bir burnu, Mike Tyson'inki gibi hafif kısık gözleri vardı. Debelenmemek ve hareketsiz kalmak için kendini tutmak zordu ama elinden kurtulup aşağı düşmek gibi bir niyetim yoktu.

DGT'li ya da herkimse, ayaklarımdan üzerinden bana bakıp sırtıyordu.

“Buradaki süreni aştın, Cross. Artık seni yolcu etmenin zamanı geldi.” İçerideki arkadaşıyla birlikte kıs kıs güldüler.

Yüzme havuzu altımda olsa bile, ki değildi, bu kadar yüksek bir düşüşten canlı kurtulmam mümkün değildi.

Nabzım fırlamış, kanım kabarmıştı. Sıcaklığını her yanımda hissedebiliyordum, özellikle de kafamda büyüyen basınçta.

Ama sonra vücudum yine hareket etmeye başladı. İçeri doğru!

Omurgam alüminyum pencere çerçevesine canımı fena halde acıtarak sürtündü ve otel odamın zeminine düştüm.

71

Hemen ayağa kalkıp en yakın DGTliye saldırdım ama diğeri kaburgama silahını dayadı.

“Sakin,” dedi. “Kurşun yemek istemezsin, değil mi?”

Çantamın yatakta bıraktığım yerden alındığını gördüm. Ve eşyalarımın içine doldurulduğunu.

“Çantayı al.”

“Sizi kim yolladı?” diye sordum onlara. “Kim için çalışıyorsunuz? Bu çılgınlık!”

Bana cevap vermedi. Bunun yerine ikisi yine beni tutup kaldırdıkları gibi odadan çıkardılar. Birinci Manyak kapıyı arkamızdan kapadı ve anahtarı cebine attı. Sonra ikisi de döndü ve yürüyüp gitti.

“Evine git, Dedektif Cross. Burada istenmiyorsun. Bu son uyarı.”

Garip bir sakinlikle yarım dakika kadar birbirleriyle kısık sesle konuşarak asansörü beklediler. Sonra açılan kapılardan ağır adımlarla girip aşağı indiler ve beni koridorda bıraktılar.

Nevri dönmüş bir halde.

Ve anahtarsız.

Belli ki şimdilik bir sınırın gözeterek saldırmışlardı. Polis, sivil, her kimse ve Kaplan'la bağlantıları ne olursa olsun, onun için öldürmüyorlardı.

Beni bir uçağa bindirmeye bile uğraşmamışlardı.

Ama neden?

Bu çılgınlar ülkesinde neler dönüyordu?

72

Tahmin etmek de anlam vermek de zordu ama Lagos'taki durumum bir saat içinde daha da beterleşti. Superior'ın resepsiyon görevlileri otelden "çıkış yaptığım" ve müsait odaları kalmadığı konusunda ısrarcıydı. Doğru söylemediklerini biliyordum.

Telefonla beş altı oteli aradım ve hepsinde aynı hikâye karşıma çıktı: *kredi kartı reddedildi*. Beni Superior'dan attıran iki cüsseli adamın gerçekten devlet temsilcisi olma ihtimalleri giderek kuvvetleniyordu, bu Lagos'ta her ne anlama geliyorsa.

Flaherty'ye birkaç kez ulaşmayı denedim ve iki kez sesli mesaj bıraktım ama CIA görevlisi bana geri dönmedi. Bu yüzden, akıl edebildiğim tek adımı attım. Bir şoför buldum ve ona beni Oshodi pazarına götürmesini söyledim. Flaherty'yi bulamıyorsam, değerli muhbirini arayacaktım. Elimdeki seçenekler hızla tükeniyordu.

Bir belanın içine düştüğümün farkındaydım, ama neydi bu bela? Neden herkes beni ülkeden kovmak istiyordu? Bunların Ellie Cox'un öldürülmesiyle ilgisi neydi?

Pazara varmak bir saatimi, etrafta insanlara sora sora dolanarak aradığım halı tezgahını bulmam da elli dakikamı aldı.

Tezgahta bugün Tokunbo değil, bir gözünü kaybetmiş orta yaşlı bir adam çalışıyordu. İngilizcesi zayıftı. Tokunbo'nun ismini duyduğunda başını salladı –doğru yerdedim– ama sonra bir müşteri gelince beni başından savdı.

Hiçbir şey yapmadan bir mucize bekleyerek ortalıkta takılmak gibi bir lüksüm yoktu, bu yüzden şansıma küsüp arabaya döndüm. Düşünebildiğim tek C planı ABD Konso-losluğu'na gitmekti.

Ama sonra, Victoria Adası yolundaki trafikte adım adım ilerlerken, aklıma bir başka fikir geldi: D planı.

“Kenara çekebilir misin, lütfen?”

Sürücü, hurdaya çıkmış eski bir Ford Ranger'ın arkasında durdu. Bagajı açmasını söyledim ve çıkıp çantamı aldım.

İçini karıştırdım, ilk gün giydiğim pantolonumu arıyordum. Gömleği çoktan atmıştım, ama... Evet, işte pantolon buradaydı, hapishanede başıma gelenlerden ötürü kanlıydı. Ön ceplerine baktım ama ikisi de boştu. Arka cebi yokladığımda aradığımı, Kirikiri'de neredeyse her şeyimi alırken gözden kaçırdıkları tek şeyi buldum: *Peder Bombata'nın* kartı.

İki bacağını arabadan çıkarmış, sabırsızlıkla beni bekleyen sürücüye döndüm.

“Cep telefonunu kullanmam için kaç para istersin?” diye sordum.

İki saat sonra Peder Bombata'yla Lagos'un tam kalbinde bulunan Kurtarılmış İsa Kilisesi'nin⁵ büyük tesisindeki odasında güzel bir yemeğin başına oturmuştuk.

"Beni kabul ettiğin için teşekkürler," dedim. "Ve bu sofraya için. Acıkmıştım."

Odasındaki geniş masada ceylan, kabak, salata ve Güney Afrika zindanfelinden oluşan bir yemeği paylaşıyorduk. Uzun koltuğu ve arkasında yerden tavana kadar uzanan pencereler, rahibin ufak bedenini iyice küçük gösteriyordu. Batan güneşin son ışıkları, kalın kırmızı perdelerde bulduğu boşluklardan iki ince demet halinde odaya süzülüyordu.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu, gerçekten endişeli görünüyor. "Yoksa, Diğer adama ne oldu? diye mi sormalıyım?"

Suratımın halini neredeyse unutmuştum. Burnumun acısı Gana civarında dinmişti.

"Tıraş kazası," dedim ve zoraki, çarpık bir gülümsemeye büründüm.

Bir başkasının aklına daha ilk uçakla buradan kendimi kurtarmam gerektiği fikrini sokmak istemiyorum. İhtiyacım olan müttefikti, yeterince duyduğum tavsiyeler değil.

"Peder, Kaplan adında bir katille ilgili elimde korkunç bilgiler var. Sence birden fazla Kaplan olması, aynı anda farklı yerlerde, örneğin burada ve ABD'de iş görmeleri mümkün mü?"

"Her şey mümkün, tabii," dedi zarif bir gülümsemeyle. "Ama asıl sorun bu değil, yanılıyor muyum? Yine de sanı-

5 "Redeemed Church of Christ." -çn.

rım evet demek zorundayım, bu söylediklerin mümkün, özellikle de işin içinde devlet varsa. Ya da geniş çaplı işler. Kiralık katil tutan çok sayıda iş adamı var. Epey yaygın bir durum.”

“Neden devlet? Ya da şirket?”

Peder gözlerini devirdi ama sonra bana açık bir cevap verdi.

“İstihbarat kanallarını başkalarının yapamadığı kadar kontrol etme gücüne sahipler. Ve yanlış istihbaratı da.”

“Bunu neden yaptıkları konusunda bir fikrin var mı? Yani neden bu işlerin içindeler?”

Bana biraz daha şarap koymak için ayağa kalktı. “Aklıma bir sürü sebep geliyor, ama işin aslını bilmeden sana bunları saymam sorumsuzluk olur. Doğruyu söylemek gerekirse, elimde hiçbir bilgi yok. Kaplan ismi bir sembol. Afrika’da kaplan olmadığını biliyordur. Belki bir yerlerde, ancak hayvanat bahçelerinde falan vardır.”

“Biliyorum. Ama burada gerçek bir adamın peşindeyim. Nereye gittiğini öğrenmem gerek. Bir arkadaşımı ve ailesini öldürdü. Başka aileler de katledildi.”

“Lafını bölebilir miyim?” Masasında ona dönük duran maun rengindeki saate baktı. “Bana söylediklerinden, en acil ihtiyacının kalacak bir yer olduğunu seziyorum.”

“Böyle bir ricada bulunmayacaktım.”

“Rica etmen gerekmiyor, Dedektif Cross. Sana burada bir yer veremem. Kendim için böyle bir risk alabilirdim, ama cemaatimi buna karıştıramam. Ancak seni sığınma evimeze götürebilirim. En fazla beş gün kalınabiliyor ve lüks bir otele benzediğini-”

“Kabul. Teşekkürler,” dedim rahibe.

“Şu gizemli Kaplan’ına gelince, benim elimden pek bir şey gelmez.”

“Anlıyorum.” Büyük hayal kırıklığına uğrasam da belli etmemeye çalışıyordum.

Peder Bombata elini uzattı. “Hızlı düşünüyorsun, değil mi? Belki de kafan bazen fazla hızlı çalışıyor. Diyecektim ki, benim elimden bir şey gelmeyebilir ama yardımcı olabilecek birini tanıyorum. Kendisi kuzenim olur. Nijerya’nın en güzel kadınıdır. Tabii ben tarafsız bakamıyorum. Artık görünce kararı sen verirsin.”

74

İsmi Adanne Tansi’ydi ve rahibin dediği gibi, hayatımda tanıştığım en güzel kadındı. Aynı zamanda Lagos’un en büyük gazetesi *Guardian*’da muhabirdi. Ofisi en fazla ikiye üç metreydi. İçeri girdiğimde, geceyi evsizler sığınağında geçirmiş biri gibi kokmamayı diledim.

Sonraki bir saat boyunca Adanne bana Kaplan ve çetesi-ni iki yıldır araştırdığını anlattı, ama çetenin lideri bir gölge karakter gibiydi.

“Birden fazla Kaplan olduğu konusunda emin değilim. Söylentiler benim de kulağıma geldi. Bir çete efsanesi olabilir. Kim bilir, belki de bunları yayan kendisidir. Her neyse, onun gibi bir adamın isterse bir gazeteye yapabilecekleri malum.”

“Ya da bir muhabire, değil mi?” diye sordum.

Omuz silkti. “Bazı şeyler bir hayattan daha önemlidir. Sen de buradasın işte. Sen de hayatını riske atmıyor musun?”

Gülümsedim. “Sanırım öyle.”

Gözlerimi Adanne Tansi'den alamıyordum ama kabalık da etmek istemiyordum. Sayılı aktrise benzer biçimde göz alıcıydı. Çıkık elmacık kemiklerini ve koyu ceylan gözlerini fark etmemek imkansızdı, ama bunların yanında duruşu da dikkat çekiyordu. Korkusuz görünüyordu ve bunun nedenini merak ediyordum. Kaybedecek çok şeyi olmasına rağmen rahat bir tavır içindeydi.

Bir kalem aldı. Çalışma alanındaki karmakarışık kağıt yığını içinde bir not defteri olduğu gözümden kaçmıştı.

“Not almak yok,” dedim. “Bu bir röportaj değil. Burada yalnızca bir turistim. Bu bana çok açık bir biçimde belirtildi.”

Adanne hemen kalemi bıraktı, *en azından denedim* der gibi gülümsüyordu.

Devam ettim. “Kaplan'ın şu an nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı? Ya da onu nasıl bulabileceğime?”

“İlk soruna cevabım hayır,” dedi. “Ama ikincisi konusunda sanırım bir fikrim var.”

75

Bekledim, ama düşüncelerini hemen açmadı. Birkaç saniye sonra Lagos'ta bir gazete bürosunun bile pazar yeri olduğunu anladım.

“Ne karşılığında?” diye sordum sonunda.

Adanne tekrar gülümsedi. Hem muzip hem mahcup ve çok zekiydi. “Kaplan gibi bir suçlunun ve katilin peşine düşmüş Amerikalı bir dedektif, böyle bir haberi basmamak yazık olur.”

Kalkmaya hazır bir halde ellerimi koltuğun iki yanına koydum.

“Olmaz.”

Gözleri aniden benimkilere kilitlendi. “Dedektif Cross, böyle bir yazı dizisinin ne kadar olumlu sonuçlar getirebileceğinin farkında mısınız? Bu canavar yüzlerce ölümden sorumlu, belki daha da fazlasından.”

“Biliyorum,” dedim, sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak. “Kurbanlarından biri arkadaşım.”

“Biri de benim kardeşim,” dedi Adanne. “Bunu haber yapmayı neden istediğimi anlayabilirsiniz.”

Sesi küçük odada yankılandı. Öfkeli değil ölçülüydü, ama zamanda tutkulu.

“Bayan Tansi-”

“Bana lütfen Adanne de. Herkes öyle der.”

“Adanne. Bu konuya büyük ilgi gösterdiğin açık, ama seni tanımıyorum. Sana güvenebilmek isterdim, ama yapamam.”

Bakışları onu henüz kaybetmediğimi söylüyordu. “Ama umarım bana yine de yardım edersin. Bu arada ben de Alex, yani herkes bana öyle der.”

Söylediklerimi düşündü, ikilemde kaldığını görebiliyordum. Bu tür bir şeffaflık gazetecilerden beklenmeyecek bir şeydi, en azından Washington’da tanıdıklarından.

Sonunda ayağa kalktı. “Tamam,” dedi. “Varım. Elimden ne gelebilir bir bakacağım.” Tekrar kalemını aldı, insanların hediye niyetine vereceği türden, gümüş kapaklı, oniks kaplama bir dolmakalem. “Sana nereden ulaşabilirim, Alex?”

Kurtarılmış İsa Kilisesi’nin sığınma evinden. Artık ikamet adresim buydu.

Duraksadığımı fark etti mi, bilmiyorum. Saçma olsa da olmasa da, Adanne Tansi'yi etkilemek istiyordum.

“Ben seni ararım,” dedim. “Sabah ilk işim bu olacak. Söz.”

Anladım, der gibi başını salladı ve sonra gülümsedi. “Sana inanıyorum, Dedektif Cross. En azından şimdilik. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma.”

Bunu aklımdan bile geçirmem mümkün mü Adanne?

76

Sağlam bağlantılara sahip olduğu konuşulan, Mohammed Shol adındaki iş adamı, devasa evinin açık duran kapısında, pahalı bir çerçeveye alınmış canlı bir portre gibi dikiliyordu. Ana bina bin sekiz yüz elli, misafir binası da yedi yüz elli metrekareydi. Güney Darfur'un en varlıklı adamlarından-
dı ve bu konuda hiçbir gösteriş yapma fırsatını kaçırmazdı. Etrafı yüksek duvarlarla çevrili, geniş kapılı arazisi ve narenciye serası net bir mesaj veriyordu: *Cehennem*in ortasında *krallar* gibi yaşayan, şeytandan başka kim olabilir ki?

Şeytanlarla uğraşmak Kaplan'ın çekineceği bir şey değildi, bunu sürekli yapıyordu. Ne de olsa işiydi bu, ve bir kart taşıyacak olsa, siyah bir şeytan logosu çok yakışırdı.

Shol, iri cüsseli ve epey yakışıklı katille el sıkışırken genişçe gülümsedi. “Hoşgeldin, arkadaşım! Ekibini tabii ki dışarıda ağırlayacağız.”

“Tabii ki.”

“Karınlarını da doyururuz.”

“Her zaman açlar.”

Kaplan, çocukları Raket'in yönetimine bıraktı, disiplini sağlayacağını biliyordu. Shol'un sivil giysili iki korumasının dikildiği avlunun diğer kenarında, ön kapının dışında bekleyeceklerdi. Korumalar çocukları gizleme gereği görmedikleri bir neşeyle izliyordu, kendileri de sokaklardan geliyordu.

Kaplan, yaşlı bekçi köpeklerini dikkatle gözlerken, *İstedikleri kadar hava atıp tepeden baksınlar*, diye düşündü. Küçümsenmek her zaman işine yaramıştı.

İhtişamlı iç avluyu kat eden ön geçit boyunca Mohammed Shol'un peşinden yürüdü. Evin bir tarafından kakule ve sığır eti kokuları, diğer tarafından da genç erkek çocuğu sesleri geliyordu. Shol'un politik yerini biraz daha belli eden Arapça metin okumaları.

Avlunun sonunda bir cam kapıya vardılar. Ardında, kapalı bir mekânda egzotik meyve ağaçları sıralıydı. Shol durdu.

"İçeride görüşeceğiz. Sana çay ikram edebilir miyim? Yoksa greyfurt suyu mu içersin?" İkinci teklifi gösteriş içindi, böyle bir meyve suyunu bu bölgede bulmak büyük lükstü.

"Bir şey içmeyeyim," dedi Kaplan. "Almaya geldiğim şeyi alıp gideceğim."

Shol hızlı bir bilek hareketiyle genç uşağını yolladı ve kapıyı kaftanının cebinden çıkardığı anahtarla açtı.

Seranın içerisi hoştu, sıcaklık havadaki hafif nemli bir esintiyle sabit tutuluyordu. Fayans döşemeli zemin, kısa boylu ağaçların yeşil yapraklarından oluşan bir kubbenin gölgesiyle kaplıydı. Yukarıda da çelik ve cam malzemeden inşa edilen tavanın geometrik şekilleri vardı.

Shol bir jestle Kaplan'ı arka taraftaki yemek bölümüne davet etti.

Dört sandalye, Çin ahşabından, parlak cilalı bir masayı çevreliyordu. Shol saksıya dikili bir fidanın yanına geçti. Sonra saksının arkasındaki bir kasanın kilidine sayı kombinasyonunu girmeye başladı. Kasada içi dolu, kalın bir zarf vardı. Shol zarfı çıkarıp aralarında duran masanın üzerine koydu.

“Sayarsan eksiksiz olduğunu göreceksin.”

Kaplan içindekileri kontrol ettikten sonra paketi yere bıraktı ve oturduğu sandalyede rahatça arkasına yaslandı.

Shol gülümsedi.

“Buralara bayağı emek vermişsin,” dedi Kaplan eliyle etrafa işaret ederek. “Çok etkileyici.”

İltifattan hoşlanan Shol yine gülümsedi. “Tanrı yüzüme güldü.”

“Yalnızca Tanrının işi değil bu. Epey uğraşmışsın. Zekisin, belli.”

“Doğru. Meclisten ve işimden başka şeylere ayıracak çok az vakit kalıyor.”

“Sık sık seyahattesindir tabii,” dedi Kaplan. “Gece gündüz toplantıya giriyorsundur. Ailenle de ilgileniyorsundur.”

Shol söylenenleri başıyla onaylıyordu, kendisinden bahsetmeleri onu açıkça keyiflendirmişti. “Evet, evet, çoğu gün öyle.”

“Sonra, söylememen gereken şeyler söylüyorsunuz mesela. Sevdiklerini tehlikeye atıyorsunuz.”

Baş sallama kesildi. Shol, Kaplan'ın gözlerinin içine bakmaktan korktuğunu unutmuş gibiydi ve şimdi tam oraya bakıyordu. “Hayır,” dedi. “Gerçekten. Seninle yaptığımız iş anlaşmalarından kimseye söz etmedim.”

“Ettin, ettin,” dedi Kaplan kıpırdamadan. “Gerçekten, ettin. Adanne Tansi diye bir muhabir var. Onu tanıyor musun?” Elini boynuna götürdü ve bir parmağıyla yakasını iki santim gevşetti. Bir mikrofona konuştu: “Evi başlarına yakın! Şimdi, Roket. Kimseye acımayın. Herkese ibret olsunlar.”

77

Birkaç saniye sonra tüm sera dışarıdan gelen altı yedi el silah sesiyle yankılandı. Ardından da makineli tüfek sesi duyuldu. Mohammed Shol kalkmaya yeltendi ama Kaplan hızlı ve tetikleydi, sandalyesinden daha ilk adımını atmadan elleri adamın boğazına yerleşmiş, onu boğuyordu. Shol’u sertçe masanın arkasındaki duvara yapıştırdı ve çatlaman camda bir örümcek ağı deseni meydana geldi.

“Duyuyor musun?” diye bağırdı Kaplan avazı çıktığı kadar. “Sesleri duyuyor musun? Hepsi senin suçun!”

Silah sesleri devam etti. Sonra da çığlıklar yükselmeye başladı, önce kadınlar, hemen arkasından erkek çocukları. Sesleri tiz ve acınacak haldeydi.

“Bu,” dedi Kaplan ona, “hatalarının, açgözlülüğünün, ahmaklığının sesi.”

Shol Kaplan’ın kalın ve kıpırdatılamaz bileklerine iki eliyle birden asıldı. Gözleri kızarmış, şakaklarında patlayacak gibi şişkin damarlar belirmişti. Kaplan büyülenmiş halde onu izliyordu. Bir adamı ölümün kıyısına getirip istediği sürece o halde tutmanın mümkün olduğunu öğrenmişti. Bu durumdan özellikle zevk alıyordu çünkü Shol’dan ve benzerlerinden tiksiniyordu.

Seranın cam kapıları paramparça oldu, iki koruma patronlarını kurtarmaya gelmişti. “İçeri gelin!” diye bağırdı Kaplan. Tek bir hareketle Mohammed Shol’u döndürüp arkasına geçti ve ayak bileğindeki kuburluktan tabancasını çıkardı. Shol’u kalkan olarak kullanıp koşmaya başladı, diğer yandan da ateş ediyordu!

Korumalardan biri boğazında açılan dokuz milimetrelik bir delikle yere indi. Diğerisi ise patronunun önce açık avucuna, sonra da omzuna birer kurşun gönderdi.

Shol çılgınlıkla içindeyken Kaplan kapıya birkaç adım kala onu korumanın üzerine fırlattı ve ikisi de yere düştü. Sonra Kaplan ikinci korumayı suratından vurdu.

“Oga!” dedi Rokat, seranın artık olmayan kapılarında belirince. Oga, Lagos sokakları jargonunda “şef” anlamına geliyordu. Kaplan bu unvanı seviyordu ve genç askerleri de bunu bulmakta hiç zorlanmamıştı.

Evin içindeki çılgınlık sona ermişti ama çocukları son zehirlerini püskürtürken hâlâ kınılan eşya ve silah sesleri geliyordu.

“Bir hoca vardı. Çocuklara eğitim veriliyordu.”

“İcabına bakıldı,” dedi Rokat.

“İyi.” Kaplan, Shol’un ayağa kalkmaya uğraşmasını seyretti. Bacağına bir el ateş etti. “Bir turnikeye ihtiyacın var yoksa öleceksin,” dedi iş adamına.

Sonra Rokat’e döndü. “Bay Shol’u bağla. Sonra bunu ağzına sok. Ya da götüne, nereye istersen.”

Bu bir M67’ydi, bir el bombası.

“Yanından giderken pimi çek.”

Her şey bana gerçekdışı gelmeye devam ediyordu, hayal dünyasındaymışım gibi hissediyordum.

Kilisenin erkek sığınma evinin tüm kapıları akşam dokuzdan sonra kilitleniyordu. Kimse ne içeri girebiliyor, ne dışarı çıkabiliyordu. Lagos'taki trafik yine yapacağını yaptı ve oraya vaktinde zar zor dönebildim. Benim kalacağım yatak, sabah kahvaltının yapılacağı ana koridorun yanlarındaki üç yüksek tavanlı yataktan en arkadakindeydi.

Alex Cross, diye geçirdim içimden. *Ne hallere düştün? Neler yaptığını görüyor musun?*

Yanımdaki yatakta yine dün geceki adam vardı, Oscar isimli bir Jamaikalı. Pek konuşmuyordu ama gergin bakışları ve genişlemiş damarlarındaki izler, hikâyesini anlamaya yetiyordu.

Ben bir diş fırçası için etrafı karıştırırken yan yatmış beni izliyordu.

"Hey, kardeş," dedi fısıldayarak. "Şurada bir rahip sana bakıyor."

Kapıda Peder Bombata dikiliyordu. Onu gördüğümde parmağıyla gel işareti yaptı ve yataktan çıktı.

Ben de dışarı çıktım ve peşinden yeni bağışlanan malzemelerin toplandığı bir salona girdim. Rahibe yetişene kadar ön kapılara doğru hızla ilerledim.

"Peder?"

Cep telefonuyla birini aradığını o zaman gördüm ve kim olduğunu merak ettim. Duyacaklarım iyi haber miydi yoksa kötü mü?

“Bayan Tansi seninle görüşmek istiyor,” dedi ve telefonu bana uzattı.

Adanne'den havadis vardı! O gün Güney Darfur'da bir suikast meydana gelmişti. Sudan Eyaletler Meclisi temsilcilerinden biri ölmüş, ailesi de katledilmişti.

“Washington'daki Basel Abboud'la bir bağlantısı var mı?” diye sordum ona.

“Henüz bilmiyorum ama Kaplan'ın Sudan'da sık sık iş yaptığını söyleyebilirim.”

“Silah mı? Ya da eroin?” diye sordum. “Ne tür bir iş, Adanne?”

“Çocuklar. Sadık askerleri. Onları Darfur'daki mülteci kamplarından seçip alıyor.”

Derin bir nefes aldım. “Bana bunu daha önce söyleyebilirdin.”

“Telafi edeceğim. Yarın sabah ilk iş bir Nyala'ya giden bir kargo uçağına binmemizi sağlayabilirim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Binmemiz derken? İkimiz mi?”

“Aynen öyle. Ya da ticari bir havayolu şirketiyle Al Fas-her'a uçar, oradan kara ulaşımı nasılmış kendin görebilirsin. Tercihi sana bırakıyorum.”

Normalde teklifini aklımdan bile geçirmezdim. Ama elimde hiçbir ipucu olmadan evden sekiz bin kilometre uzaktaki bir erkek sığınma evinde sabahlamak normal sayılmazdı.

Elimi telefonun üzerine koydum. “Peder, bu kadına güvenebilir miyim?” *Yani hayatımı emanet edecek kadar.*

“Evet, iyi bir insandır,” dedi tereddütsüz. “Hem dediğim gibi, kuzenim olur. Uzun boylu ve alımlı, tıpkı benim gibi. Ona güvenebilirsin, Dedektif.”

Elimi telefondan çektim. “İkimiz de onaylamadan hiçbir şey baskıya verilmeyecek. Bu konuda anlaştık mı?”

“Kabul. Saat beşte Ikeja Kışlası’nda, ana girişte buluşalım. Ve Alex, kendini duygusal açıdan hazırla. Darfur haki-katen korkunç bir yerdir.”

“Merak etme, bir iki tatsızlık yaşamışlığım var,” dedim. “Hatta bir ikiden fazla.”

“Olabilir ama öylesini görmemişsindir. İnan bana Alex, orası bambaşka.”

3. Bölüm

KAMP

Şu ana kadar Adanne'nin bağlantıları çok işe yaramıştı. İşleri halletmedeki sürati ve mahareti etkileyiciydi. Ertesi sabah, Afrika Birliği'ne bağlı bir çavuşun C-130 tipi kargo uçağına binmemize izin vermesi için pistin kenarında kısa bir sohbet ve ardından bir telsiz görüşmesi yetmişti. Saat altıda havadaydık ve Darfur'a ak darı, süpürge darısı ve pişirmelik yağ taşıyan uçakta bizden başka sivil yolcu yoktu.

Cinayet soruşturması devam ediyordu, hız kazanmıştı ve kararlılığım her zamankinden büyüktü.

Mürettebattan bir harita ödünç aldım ve Darfur'un Texas boyutlarında olduğunu gördüm. Bu yolculukla bir aşama kaydetmek istiyorsam, aklımda birkaç varsayım bulunmalıydı. Birincisi, Kaplan'ın Shol ailesinin ölümü sırasında Nyala'da olduğu ve ikincisi, Adanne'nin aldığı istihbaratın doğruluğı. Kaplan hâlâ yurdundan ayrılarak bölgeye yerleşen insanların kaldığı kamplardan çocuk topluyor olabilirdi.

Tüm bunların ışığında düşünüldüğünde, Kaplan son on sekiz saatte oradan ne kadar uzaklaşabilirdi? Cevaplanması gereken bir sonraki soru buydu.

Uçuş sırasında Adanne bana sabırla Darfur ve Sudan’la ilgili birçok şey anlattı ve sakın bir tavırla konuşsa da dehşetin hiçbir tarafını gizlemedi, özellikle de binlercesi tecavüze uğrayan ve daha da küçük düşürülmeleri için damgalanan kadın ve çocukların yaşadıklarını.

“Bu iç savaşta tecavüz öyle zalim bir silaha dönüştü ki. Amerikalılar bu konuda hiçbir şey bilmiyor, Alex. Bilmelelerine imkan da yok zaten. Bazen Cancavid⁶ milisleri kaçmasın diye bir kadının önce bacaklarını kırar ve onu ömür boyu sakat bırakır. Kurbanlarını kırbaçlamaktan, parmaklarını teker teker kırmaktan, tırnaklarını sökmekten hoşlanırlar,” dedi Adanne, şiddeti fısıltıyı ancak aşan bir sesle.

“Barış gücüne bağlı bazı askerler bile tecavüz suçlarına karşıyor ve mültecileri hayat kadını olarak kullanıyor. Daha da beteri, çoğunun arkasında Sudan hükümeti var. Burada göreceklere inanamayacaksınız, Alex.”

“Görmek istiyorum,” dedim ona. “Sierra Leone’deki bir adama burada olup bitenleri Amerikalılara anlatacağıma söz verdim.”

80

“Burası Kalma.” Haritadaki sarı bir üçgeni işaret etti. “Darfur’daki en büyük kamplardan biri. Bahse girerim Kaplan da burayı iyi biliyordur. Çevrede bilmeyen yok.”

“Diğer renkler ne?” diye sordum.

6 Konuyu araştırmak isteyenler için, İngilizcesi “Janjaweed” olan bu özel ismin dilimize farklı kaynaklarda “cancavit,” “cancevit,” “cancevid” şeklinde de çevrildiğini belirtelim. –çn.

Adanne kampların sayısının yüzü geçtiğini anlattı. Yeşil renk, kampa yağmur mevsiminde ulaşamayacağını; mavi, mevcut çatışma koşullarına göre askeri güçlere bağlı olmayan yardım kuruluşlarına kapanabileceğini gösteriyordu. Kalma'nın sarısı, açık anlamına geliyordu.

Kaplan avımız orada başlayacaktı.

"Ya bunlar?" Parmağımı kırmızı alev simgelerinden birine koydum. Haritada bunlardan düzinelerce vardı.

"Kırmızı, yok edildiği saptanan köyler için. Cancavidler karşılarna ne çıkarsa yakıyor, erzak depoları, çiftlik hayvanları. İnsan ve hayvan ölümlerini kuyulara atıyorlar. Kimsenin dönmemesi için ne gerekiyorsa yapıyorlar. Arapçada cancavid, at üstündeki silahlı adam demek."

Bunlar, çoğu kişi tarafından hükümetin bölgedeki siyahi Afrikalıların can güvenliğini olabildiğince azaltmak için desteklediğine inanılan Arap milislerdi. İki milyon gibi akla sığması zor sayıda insan evini terk etmiş ve iki yüz binden fazlası ölmüştü. *Tabii, yalnızca bilinen rakamlara göre.* Ruan-da'nın bir tekrarı yaşanıyordu. Hatta daha da kötüsü. Bu sefer tüm dünya izliyor ve yardım etmek için neredeyse kılını kıpırdatmıyordu.

Pencereden on iki bin fit aşağıdaki Sahel manzarasına baktım. Aslında yukarıdan çok güzel görünüyordu –ne iç savaş, ne soykırım, ne yozlaşma. Sadece uçsuz bucaksız, huzurlu, dümdüz topraklar.

Bu bir yanılsamaydı elbette.

Çok güzel, çok şeytanca bir yalan.

Çünkü cehenneme iniş yapmak üzereydik.

Nyala'daki üsse geldiğimizde, Kalma Kampı'na çuvallarca tahıl ve kasalarca F75 ve F100 karışımı bebek maması taşıyan beş kamyonluk bir konvoyda yer bulmayı becerdik. Adanne buradaki herkesi tanıyor gibiydi ve onu iş üstünde görmek ilginçti. Sırrı cazibesinde değil, zarif tebessümündeydi. Stres sınırlarını zorlayarak ve mesai saati nedir bilmeden çalışan insanlar üzerinde tekrar tekrar başarılı oluyordu.

Kalma'yı gördükten sonra "kamp"ın yanlış kelime olduğunu düşündüm.

Evet, çadırlar ve sazlık kulübeler vardı ama kilometrelerce uzanıyorlardı. Burada yüz elli bin insan yaşıyordu. *Bu bir şehir nüfusu!* Hem de Cancavid saldırılarından dizanteriye, çoğu zaman doktor ya da ebe yokluğunda gerçekleşen ilaçsız doğumlardan açlığa, sayısız sebebi olan dayanılmaz bir ıstırapla, kederle ve ölümle dolup taşan bir şehir...

Kampın ortalarında ise en azından bazı istikrar emareleri vardı. Küçük bir açık hava okulunda ders veriliyordu ve sınırlı da olsa hâlâ erzak bulunan, teneke çatılı ve duvarlı birkaç bina vardı.

Adanne ilk gitmemiz gereken yeri biliyordu. Beni Birleşmiş Milletler Mülteci Komisyonu'nun çadırına götürdü ve orada bir asker bizim için tercümanlık yapmayı kabul etti.

Askerin adı Emmanuel'di ve son yıllarda Washington'a göç eden çok sayıda "Kayıp Çocuk"ta' gördüğüm uzun boya,

7 Sudan'daki iç savaş boyunca belli bir program dahilinde ABD'ye yerleştirilen çocuklara "Sudan'ın Kayıp Çocukları" ismi verilmişti. -çn.

esmer tene ve çukur gözlere sahipti. İngilizce, Arapça ve Dinka dillerini konuşabiliyordu.

“Buradakilerin çoğunun etnik kökeni Fur,” dedi uzun bir toprak yolda yürümeye başladıımızda. “Yüzde sekseni de istismara uğramış kadın.”

“Kocalarının oğuy l ya da iş veya kalacak başka yer aramak için uzakta,” diye ekledi Adanne. “Burası dünyanın gariban şehri, Alex. Kendin de şahit olacaksın.”

Adanne ve Emmanuel’in neden bahsettiğini görebilmek kolaydı. Konuştuklarımızın büyük kısmı sığınaklarının dışında çalışan kadınlardı. Dışarıdan birine yaşadıkları korkunç şeyleri anlatmak için duydukları büyük hevesle bana Musa’yı hatırlatıyorlardı.

Madina adlı bir kadın, bir yandan hasır rp diğeryan-
dan bize Kalma’ya geliş hikâyesini anlatırken ağıladı. Canca-
vidler köyünü yakıp yıkmış, kocasını, annesini ve babasını
sakat bırakmıştı. oğuy komşusu ve arkadaşı, kulübelerinde
canlı canlı yanmıştı. Madina buraya geldiğinde yanında 
ocuğundan başka hiçbir şeyi yoktu. Acı biçimde,  ocuğuy
da kampta hayatını yitirmişti.

Geceleri topraktan çıkıp mültecilerin derisinden içeri gi-
ren solucanlar yüzünden rdğuy hasır tulumlara talep var-
dı. Tüm kazancı soğana ve tahıla gidiyordu ama günün bi-
rinde bir parça giysi almaya yetecek kadar biriktirebilmeyi
umuyordu. Buraya geldiğinden beri aynı örtüyü giyiyordu.

“Ne zaman geldin peki?” diye sordu Adanne.

“ yıl evvel,” dedi Madine hazine bir sesle. “Her yıl bir
ocuğumuy kaybettim.”

“Senin Kaplan’ı unutmuş değilim,” dedi Adanne, üçümüz yorgun argın yürümeye devam ettiğimizde. “Buradan çocuk topluyor. Onun için kolay bir iş.”

“Buradaki dehşetle ilgili söylediklerinde haklıymışsın,” dedim ona.

Kampın mümkün olduğunca çok bölümünden insanla konuşmak istiyordum ama mevcut birkaç sağlık çadırından birine geldiğimizde yine durmak zorundaydım. Hayatımda böylesine serseme çeviren bir manzara daha görmemiştim.

Çadır, yataklara ikiye üçer sıkışmış hasta ve ölümün eşiğindeki insanlarla dolup taşıyordu. Bedenler bulmaca parçaları gibi tüm boş yerleri kaplamıştı. Bunlar yetmezmiş gibi, dışarıda da kuyruklar uzayıp gidiyor, durumu ciddi en az üç yüz kadın ve çocuk tedavi görmek ya da ölecek daha uygun bir yer bulmak için bekliyordu.

“Maalesef acılarına son vermek için yapılabilecek pek bir şey yok,” dedi Adanne. “İlaçlar yetersiz, çoğu buraya ulaşmadan çalınıyor. Açlık, zatürree ve sıtma çok can alıyor. İshal bile ölümle sonuçlanabiliyor, su kıtlığı ve atık tahliyesindeki sorunlar da eklenince, önüne geçilemiyor.”

Bir doktor ve iki hemşire gördüm. Hepsi bu kadardı. Binlerce ağır hastayla ilgilenen tüm hastane personeli bundan ibaretti.

“Buna krizin ikinci aşaması diyorlar,” diye sürdürdü sözlerini Adanne. “Kampların içinde, dışarıdakinden daha çok insan ölüyor. Binlerce insan. Her gün Alex. Sana durumun fenaliğinden bahsetmiştim.”

“Az bile demişsin,” dedim. “Bunu akla sığdırmak imkansız. Tüm bu insanlar... Çocuklar...”

Az sayıdaki yataklardan birinde yatan küçük bir kızın yanına çömeldim. Gözleri dumanlıydı, başka bir dünyadan gibiydi. Kulağında vızıldayan bir karasinek sürüsünü savuşturdum.

“Tanrı yardımcın olsun, nasıl deniyor?” diye sordum Emmanuel’e.

“Allah ma’ak,” diye cevap verdi.

Beni duyup duyamadığını bilmesem de minik kıza teklif ettim. “Allah ma’ak.”

Bugün tüyler ürpertici bir cinayet soruşturmasından çıkmış, inanılmaz bir soykırımına adım atmıştım. Dünyamızda bunlar nasıl mümkün olabiliyordu? Her gün binlerce insan nasıl bu şekilde ölebiliyordu?

Adanne omzuma elini koydu. “Alex? Çıkmaya hazır mısın? İşine devam etmelisin. Buraya Kaplan için geldin, bunun için değil. Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Sesinden bunu daha önce de, belki de defalarca söylediğini hissedebiliyordum.

“Henüz değilim,” dedim. “Burada ne gibi işler lazım? Ne olursa.”

Emmanuel’in çabuk yanıtını beklemiyordum.

“İşi yapacak kişiye göre değişir. Tüfek kullanmayı bilir misin?”

Sonraki birkaç dakika boyunca Adanne daha önce akıl etmem gereken bir gerçeği açıkladı. Odun toplamak gibi basit bir işin bile Kalma'daki hayatın en tehlikeli yanlarından biri olduğunu.

Çölde sürekli Cancavid devriyeleri geziyordu, üstelik kampın çok da uzağından geçmiyorlardı. Fazla açılma cesaretini gösterenler tecavüze uğramak ya da öldürülmek riskiyle karşı karşıyaydı, hatta her ikisi birden. Odun toplayanlar, yani çaresiz kadınlar ve çocukları, bulabildiklerinde yanlarına Afrika Birliği muhafızlarını alıyordu; ama çoğu kez bu maceraya kendi başlarının çaresine bakarak atılmak zorundaydılar. Yakacaksız kalmak, aileni besleyememek anlamına geliyordu.

Emmanuel bana iyi bir tüfek dürbünüyle tadil edilmiş eski model bir M16 verdi.

"Ateş etmekten çekinme," dedi bana. "Çünkü emin ol Cancavid hiç çekinmeyecektir. Maharetli savaşçılardır, at veya deve üstündeyken bile."

"Çekinmem," diye söz verdim ve Adanne'in dirseğimi tutup sonra bıraktığını hissettim.

"Gitmek istediğine emin misin, Alex?" diye sordu. "Bu meseleye karışmak istiyor musun?"

"Eminim."

Bir saat kadar sonra yaklaşık iki düzine kadından oluşan gözüpek bir toplulukla odun arayışına başladık. Bazılarını sırtlarında kundağa sardıkları bebeklerini taşıyordu. İçlerinden biri, odun taşımak için çatal biçiminde bir yük arabası çeken bir eşek getirmişti.

Bunu yapmalıydım, elimden geldiği kadar yardımcı olmalıydım. Bunun benim bir parçam olduğunu biliyordum, tabiatımda vardı. Adanne de gelmeye karar verdi. “Senin için sorumlu hissediyorum. Ne de olsa seni buraya getiren ben değil miyim?”

84

Yıllar süren ve kampın çevresinde giderek daha geniş bir alana yayılan odun toplama işi, bunu uzun ve insanı ürküten bir yolculuğa dönüştürmüştü. Vakti mümkün olduğunca çok kadınla görüşerek değerlendirdim. Kaybolan çocuklar ve bir ihtimal Kaplan hakkında bilgi sahibi tek bir kadın çıktı.

“Kampın kaldığı bölümünde bir kulübe varmış,” dedi Emmanuel bana. “Üç çocuk paylaşıyormuş. Ama şimdi gitmişler.”

“Bu sık rastlanan bir şey değil mi?” diye sordum.

“Evet, ama bunlar eşyalarını arkada bırakmışlar. Kampta asker giysileri içinde iri yapılı bir adam gördüğünü söylüyor. Ona Kaplan dendiğini duymuş.”

“Kaybolan çocukların kampta anne ya da babası var mı?”

“Hiçbirinin yokmuş.”

“Peki bu kimse çocukları ayrılırken görmemiş mi?”

“Dev adamla ayrılmışlar.”

İki saatlik yürüyüşün ardından nihayet uzun bir sıra boyu dizilmiş alçak ve yapraksız çalılıklara vardık. Kadınlar yere bohça serdi ve dalları kırmaya koyuldu. Adanne ve ben de katıldık, Emmanuel ise ufukta belirebilecek Canca-vid devriyeleri için nöbet tutuyordu.

Tercüman yokken yan yana çalıştığımız kadınlarla iletişiminiz göz teması ve jestlere indirgenmişti. Kadınlar kolları boyunca oluşan kesik ve çiziklere aldırıyor gibiydi. Bizim gibi çaylaklara kolaylıkla fark attılar, acemiliğimize gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Genç bir anneyle sözsüz bir konuşmaya daldık, birbirimize ufak çocuklar gibi yüz işaretleri yapıyorduk. O, mavi dövmeli dilini çıkardı. Ben, iki dalı boynuz gibi başımın üstüne koydum. Elini ağzına götürse de parlak beyaz gülümsemesini gizleyemedi.

Ama birden ciddileşti. Gözleri uzak bir noktada sabitlenmişken eli yavaş yavaş aşağı indi.

Arkama döndüm. Tüm görebildiğim, ufukta bir toz bulutunun giderek büyüdüğüdü.

Sonra Emmanuel herkese koşmaları için bağırma başladı!

“Koşun! Hemen! Kaçın buradan! Kampa dönün!”

85

Cancavid!

Onları şimdi görebiliyordum. Belki bir düzine silahlı katil üzerimize doğru at koşturuyordu. Tam sayılarını görebilmeyi engelleyen bir buhar, bir tür serap vardı. Ama hızları hayal gücüne fazla malzeme bırakmıyordu. Bizim için geliyorlardı.

Çocuğu bluzuna sımsıkı tutunmuş bir kadınla arkadaşı hâlâ ortaklaşa kullanılan eşeğin yularını çözmeye uğraşıyordu.

“Onları buradan götür!” diye bağırdım Adanne’e. “Onlarla git. Lütfen git, Adanne.”

“Başka bir silah var mı?” diye bağırdı o da.

“Hayır,” diye cevapladı Emmanuel. “Şu an tek silahın, mesafe. Koş! Tanrı aşkına koş! Onları kampa geri götür.”

Emmanuel ile ben ise kalıp direnmek zorundaydık. Terk edilmiş eşek arabasının arkasına konuşlandık. Arabayı bir siperden çok tüfek için destek olarak kullanıyordum. Tek umudumuz, biz yerdeyken onların at üstünden ateş edecek olmasında yatıyordu. Artık tüfeğimin dürbününden onları görebiliyordum, Kalaşnikof tüfekleri sallayan, çuval gibi gevşemiş askeri kıyafetler giyen, sakallı on bir katil. Menzile girmek üzerelerdi.

İlk kurşun sesleri onlardan geldi.

İki yanımızda da kumlar havaya kalktı. Iskalamışlardı ama yine de fazla yakındı. Amatör değillerdi. Şimdiden bize bağırarak tehdit savurmaya başlamışlardı, netice konusunda kendilerinden emindiler. Neden emin olmasınlar ki? On bire karşı iki kişiydik.

“Şimdi mi?” dedim Emmanuel’e sonunda.

“Şimdi!” diye bağırdı.

Dört el ateşle karşılık verdik ve ikisi isabet buldu. Katiller biri kukla iplerini bırakmış gibi atlarının üzerine çöktü ve sonra yere düştü. Düşenlerden birini kendi atı ezdi. Boynu kınılmışa benziyordu.

Tetiği ikinci kez çekerken yeni anladım: Artık her şey değişecekti. Afrika’da ilk kez öldürmüştüm.

Arkamda bir çığlık duydum ve içim burkuldu. Kaçan kadınlardan biri ya serseri bir kurşunla ya da kasıtlı vurulmuş-

tu. Başımı çevirerek çabucak baktığımda vurulanın Adanne olmadığını gördüm. Eğilerek koşuyor, yerde kıvranan yaralı kadına ulaşmaya çalışıyordu. Kadın sadece kolundan vurulmuştu. Sadece.

Tekrar Cancavidlere döndüğümde süvarilerden ikisi durmuştu. Atlarından aşağı iniyorlardı, düşen silah arkadaşlarına yardım etmek için değil, bize daha iyi nişan alabilmek için. Diğerleri hızla yaklaşmayı sürdürdü. Aramızda artık en fazla kırk elli metre kalmıştı.

Emmanuel'le içgüdülerimiz aynıydı. Arka arkaya seri kurşunlar sıkarak en öndeki atlılara ateş ettik, ardından da yerdeki ikiliye. Bu yarım dakika civarındaki sürede üç Cancavid daha vuruldu.

Sonra Emmanuel çığlık attı, yere yığıldı ve acıyla kıvranmaya başladı.

Ve Cancavidlerin geri kalanı tepemize üşüştü.

86

Her yanı toz kaplamıştı. Bu muhtemelen iyi bir gelişmeydi. Körlemeden ateş etmek zorundaydılar, ama bu benim için de geçerliydi. Bu mesafede bir sürü tüfekten çıkan ses sağır ediciydi.

Atlılardan biri toz bulutunu yararak çıkageldi ve tam yanımdan geçti. İçgüdüsel bir biçimde bacağını yakaladım ve bırakmadım. Momentumun etkisiyle ayaklarım yerden kesildi. Bir iki saniye peşinden sürüklendim ve sonra binici dengesini kaybetti ve sertçe yere düştü.

Tüfeğini kaptım ve ayağımın dibine koydum. Kendi tüfeğimle süvarilerden birini daha yaraladım. Sonra bir ötekini

de karnından. Kendilerinden çok eminlerdi –çünkü odun toplayanlar genelde saldırıya karşılık veremiyordu– ama iyi eğitilmiş değillerdi ve Emmanuel'in söylediklerine rağmen at üstündeyken isabetli ateş etmek zor bir işti.

Athlardan üçünün safı bozduğunu ve çekildiğini gördüm. Bu beni umutlandırdı ama çok değil.

Atından aşağı çekerek devirdiğim adamın yanına koştum. Başını yere bastırdım ve boğazının ortasına sıkı bir yumruk indirdim.

“Kıpırdama!” diye bağırdım. Dediğimi anlaması için İngilizce bilmesine gerek yoktu. Yerinden ayrılmadı.

“Alex!”

Arkamdan biri sesleniyordu. Adanne'di bu.

Başka bir kadınla birlikte kalan son süvariye de uzaklaştırmak için atına odun parçaları savuruyordu. Kadınlardan birkaçı yere yatmış, başlarını ellerinin altına almıştı. Emim hâlâ öleceklerini düşünüyorlardı.

Adanne elindeki odunu tekrar salladı ve at şaha kalktı. Binici yuları elinden kaçırdı ve yere düştü.

“Alex, haydi!”

Dönüp baktığımda Emmanuel'in yerde tüfeğini Cancavidlere doğrultarak beni koruduğunu gördüm.

Kadınlardan yanında atından düşen süvari ayağa kalkıyordu. Tüfeğimi iki elimle omzumun arkasına alıp üzerine koştum. Başını tam zamanında bana çevirerek kabzayı suratına yedi. Burnu patladı.

“Adanne, silahını al. İyi misin sen?” diye sordum ona.

“Bir şeyim yok.”

Emmanuel bana sesleniyor, avazı çıktığı kadar “Bırak gitsinler, Alex! Bırak gitsinler!” diye bağınyordu. Hiç tereddüt etmeden cevap verdim. “Nasıl yani? Onları içeri götürmemiz lazım.” Ama daha ağzımdan bu kelimeler dökülürken, vaziyetin hakikati üzerime çöktü. Aynı oyun, farklı kurallar.

“Cancavidleri tutuklamanın bir faydası yok,” dedi Adanne. “Hükümetle içli dışlılar. Kampların başına daha fazla bela açmaktan başka işe yaramayacaktır. Birleşmiş Milletler yardım edemez. Hiç kimse edemez.”

Elimdeki tüfeğiyle Cancavid’e atına binmesini işaret ettim.

Sonra çok tuhaf bir şey oldu. Bana güldü. Kahkahalarla atına binerek uzaklaştı.

87

Birleşmiş Milletler yardım edemez. Hiç kimse edemez. Kalma’daki kampa yerleşen mültecilerin inandığı, bizzat yaşadığı buydu. Artık ben de bunun doğru olduğunu biliyordum.

Ama kampta hayatta kalanlar küçük yardımlar ve iyi niyet karşısında şükranlarını nasıl göstereceklerini de biliyordu. O gece birkaç kadın büyük bedellerle toplanan odunları bizim için yaktı ve teşekkür mahiyetinde üçümüze yemek pişirdi. Bu insanlardan yemek kabul etmek aklımdan bile geçmezdi ama Emmanuel tek uygun karşılığın bu olduğunu söyledi.

Bandajlar içinde ve gülümseyerek, elinde bu akşam için yürüttüğü bir çuval soğanla çıkageldiğinde şaşkına döndüm.

Sonra ateşin etrafında toplanıp müşterek bir kaptan hepimiz sağ elle yiyerek kısra ve türlü yemeği paylaştık. Onları geri çevirmeyerek doğru şeyi yaptığımı hissediyordum, bu bana neredeyse bir tür dinsel deneyim gibi geliyordu, pek çok açıdan özeldi.

Onlar, kendilerinin yol açmadığı korkunç koşullara hapsedilmiş güzel insanlardı.

Yine de onlar bile adaleti kendi elleriyle ve şiddet kullanarak yerine getirmekten bahsediyordu. Bir kadın iftiharla kendi köyündeki suçluların icabına nasıl bakıldığından bahsediyordu. Anlattıklarına göre hepsi suçlunun üzerine doğru koşarak bıçak sapladıktan sonra boynuna benzin dolu bir tekerlek geçirip, sonra ateşe veriyorlardı. Ne duruşma, ne DNA testi, ve görünüşe bakılırsa, ne de bu yargısız infazdan ötürü bir suçluluk duygusu vardı.

Adanne ile ben akşam yemeğinde onur konuğu muamelesi görüyorduk. Ziyaretçilerin arkası kesilmiyor, çok sayıda mülteci ellerimizi tutuyordu. Emmanuel tercüme için etrafta değilken seslerin ve vücut dillerinin sıcaklığından Arapça ya da Dinka dilinde söylenenlerin özünü kavrayabiliyordum.

Birkaç kez cümlelerin ortasında Ali'ye benzer bir söz duydum. Adanne'in de dikkatini çekmişti.

Bir noktada kulağıma yaklaşıp "Seni Muhammed Ali'ye benzetiyorlar," dedi.

"Öyle mi diyorlar?"

"Haklılar, Alex. Dünya şampiyonu olduğu günlerdeki halini andırıyorsun. Burada hâlâ çok seviliyor." Yanımızda dikilen bir grup genç kadına dönüp gülümsedi. "Sanırım karambolde kolayından birkaç kız arkadaş yaptın."

“Ne o, kıskandın mı?” diye sordum sırtarak, günlerdir olmadığım kadar mutlu ve rahattım.

Küçük bir kız, davet beklemeden emekleyerek kucağına çıktı ve boynuna sarıldı. “Lügatımda kıskançlık diye bir şey yoktur,” dedi. Sonra gülümsedi. “Belki birazcık. Bu geceye mahsus.”

Adanne’den çok hoşlandığımı fark ediyordum. Cesur ve becerikliydi. Peder Bombata hakkında yanılmamıştı: İyi bir insandı. Bugün odun toplayıcıları için ve belki de bana karşı sorumluluk duyduğundan, hayatını tehlikeye attığına tanık olmuştum.

Akşamın geç saatlerine kadar ateşin başında kaldık, kalabalık yavaş yavaş büyüyordu. Aslında yetişkinler uğrayıp gidiyordu ama çocuklar etrafımızda birikiyordu. İkimizin de karşı koyamayacağı bir seyirci kitlesiydi. Adanne çocukların yanında çok keyifli ve rahattı.

Ayağa kalktım ve Emmanuel’in yardımıyla onlara kendi çocuklarımla en sevdiği uyku masallarından birinin doğaçlama bir uyarlamasını anlattım. Hayatta en büyük isteği ısıklık çalmayı öğrenmek olan bir çocuk hakkındaydı. Bu sefer ismini Deng koydum.

“Ve Deng denedi-” Yanaklarımı şişirip olanca gücümle üfledim ve çocuklar hayatlarında duydukları en komik şeymiş gibi yerlerde yuvarlandı. Muhtemelen kendime gülüp soytarılık yapabilmem hoşlarına gitmişti.

“Ve tekrar denedi-” Gözlerimi sımsıkı kapadım ve bu sefer tam suratlarının ortasına üfledim. Kahkaha atmaya devam ettiler, bu basit bir eğlenceden daha fazlası, çölün ortasında, Afrika’ya ayak bastığımdan beri başıma gelen her şeyin ortasında bir vaha gibiydi.

Masalımı bitirip yanına oturmak için döndüğümde, “Çocukları seviyorsun, değil mi?” diye sordu Adanne. Gülmekten gözleri yaşarmıştı.

“Seviyorum. Senin çocuğun var mı, Adanne?”

Hayır anlamında başını salladı ve gözlerimin içine uzun uzun baktı. Nihayet konuştu. “Benim çocuğum olamaz, Alex. Yıllar önce... Daha çok gençken... Tecavüze uğradım. Bir küreğin sapını kullandılar. Önemi yok. Yani benim için. Artık önemi kalmadı.” Sonra gülümsedi. “Ama çocukları sevmeme engel yok. Onları nasıl eğlendirdiğine bayıldım.”

88

Yaklaşık bir dakika sonra yaşananlar gerçek olamaz gibiydi. O gece böyle bitemezdi. Hiçbir gece böyle bitmemeliydi. Cancavidler geri dönmüştü. Karanlığın içinde beliren hayaletler gibi, birdenbire çıkagelmişlerdi. Baskın ani ve pervasızdı, kampın tam ortasına dalmışlardı. Sayılarım kestirmek güçtü ama birkaç düzineye yakındılar. İçlerinden birini tanır gibi oldum, *serbest bıraktığım, bana gülen adam*.

Bu Cancavidler yayaydı, atları ya da develeri yoktu. Silahları, bıçakları ve deve kırbaçları vardı, içlerinden birkaçı mızrak taşıyordu. Bir adam buraya devleti temsilen gelmişler gibi –muhtemelen de öyleydi– Sudan bayrağı sallıyordu. Bir diğerinin elinde lacivert arka plan üzerinde beyaz ve hiddetli bir at resmi bulunan bir bayrak dalgalanıyordu, Cancavidlerin sembolüydü bu.

Kampın yalnızca bir dakika önce gülüp eğlenen kadın ve çocukları şimdi bu gazaptan kaçmak için çılgınlık içinde koşuyordu.

Saldırı menfur ve zalimdi; Washington'da gördüğüm cinayet mahallerindeki gibi şeytancaydı. Yetişkin adamlar savunmasız mültecileri kamçılararak kovalıyor ya da vurarak öldürüyordu. Kulübelerin sazlık damları altı yedi metre önümde ateşe veriliyordu. Yaşlı bir adam alevler içinde kalmıştı. Sonra develer, atlar ve makineli tüfekle donanmış ciplerin üstünde yenilerinin gelmesiyle Cancavidlerin sayısı arttı. Saldırının öldürmekten, kesmekten, kırbaçlamaktan başka amacı yoktu. Her yanı çığlıklar kaplamıştı.

Karşı koyarak piç kurularından birkaçını savuşturdum, ama bu kadıyla başa çıkmamın imkanı yoktu. Bu kampın insanların, bu ülke halkının anladığını ben de anlıyordum: *Kimse bize yardım edemez.*

Ama o gece birileri yardım eli uzattı. Nihayet Sudan'ın nizami ordusundan askerler ve BM birlikleri cip ve kamyonetlerle geldi. Cancavidler gitmeye başladı. Yanlarında birkaç kadın ve hayvan götürdüler. Son bir vahşi intikam eyleminden de geri durmadılar: İçinde danı depolanan bir tahıl ambarını ateşe verdiler.

Sonunda Adanne'i bulmayı başardım, annesi gözleri önünde katledilen bir çocuğu kucağına almıştı.

Ardından kampa yalnızca ağlamaların ve Afrika'nın tozlu rüzgarının uğultusunun duyulduğu tuhaf bir sessizlik çöktü.

89

Nihayet bir çadırda yere serili bir hasıra uzandığımda güneş doğuyordu. Çadır bana Kızılhaç çalışanları tarafından tahsis edilmişti ve onlarla başımı sokacak bir yere ihtiya-

cım olmadığı konusunda tartışacak gücüm yoktu. Çadırın etekleri aniden açıldı ve kimin geldiğini görmek için dirseğimin üzerinde doğruldum.

“Benim, Alex, Adanne. Girebilir miyim?”

“Tabii ki.” Kalbim çarpıyordu.

İçeri adım attı ve hasırda yanıma oturdu.

“Korkunç bir gün,” dedim boğuk bir fısıltıyla.

“Her zaman bu kadar kötü değildir,” dedi. “Ama daha beter bir hal alabilir. Sudanlı askerler kampta bir muhabir olduğunu biliyordu. Ve bir Amerikalı. Cancavidleri kovalamak için gelmelerinin sebebi bu. Basında olumsuz haberler çıkmasını mümkün mertebe engellemeye çalışıyorlar.”

Başımı salladım ve gülümsemeye başladım. Adanne de gülümsedi. Bunlar mutlu gülümsemeler değildi. Söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum ama aynı zamanda çok komik ve saçmaydı.

“Çadırı paylaşmamız gerekiyormuş, Alex,” dedi Adanne sonunda. “Bir mahsuru var mı?”

“Senle çadır paylaşmanın mı? Yok, bununla baş edebilirim. Elimden geleni yaparım.”

Adanne hasıra uzandı. Sevecen bir biçimde elime vurdu. Ben de onunkini tuttum ve bırakmadım.

“Amerika’da seni bekleyen biri var mı?” diye sordu.

“Var. İsmi Bree. O da bir dedektif.”

“Kann mı?”

“Hayır, evli değiliz. Eskiden evliydim. İlk eşim öldürüldü. Uzun zaman önceydi, Adanne.”

“Seni soru yağmuruna tuttuğum için kusura bakma, Alex. Uyuyalım artık.”

Evet, uyuyalım.

Dalıp gidene kadar el eleydik. Hepsi bu. El ele.

90

Ertesi gün Kalma kampından ayrıldık. Geceki saldırıda dokuz mülteci yaşamını yitirmiş, dört kişi de kayıptı. Böyle bir olay Washington'da gerçekleşse bütün şehir ayağa kalkmıştı. Ölenlerden biri Emmanuel'di. Başını kesmişlerdi, muhtemelen önceki çatışmaya katıldığından ötürü.

Ortak bir önsezi Adanne'le beni bölgenin Kalma'dan sonraki en büyük yerleşim yerine, Abu Shouk kampına götürdü. Burada Kalma'ya göre daha gönülsüz bir biçimde karşılandık.

Önceki gece çıkan büyük bir yangın diğer işlerde personel yetersizliği doğurmuştu, bize işlemlerimiz yapılabileceği kadar ana idare çadırında beklememiz söylendi.

Bir buçuk saate yakın bekledikten sonra Adanne'e "Gidelim," dedim.

Bana yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Sıralı, sığınağa benzeyen yapılara yönelmiştim bile. Abu Shouk Kalma'ya göre çok daha tekdüze ve iç karartıcıydı. Binaların neredeyse tümü aynı kerpiç inşaatındandı.

"Nereye gidelim?" dedi Adanne beni yakaladıktan sonra.

"İnsanlar neredeyse oraya."

"Peki, Alex. Bugün seninle dedektifçilik oynayacağım."

Üç saat sonra Adanne'in tercüme hizmeti eşliğinde hemen hemen hiçbir sonuç alamadığımız yarım düzüne gö-

rüşme yapabildik. Kamp sakinleri başlarda Kalma'dakiler kadar cana yakın olsa da, ben Kaplan'ın sözünü eder etmez ya ağızları mühürleniyor ya da yürüyerek bizden uzaklaşıyorlardı. Daha önce buraya gelmişti ama kimse bundan fazlasını açıklamıyordu. Sonunda kampın kenarına ulaştık, kum düzlük buradan uzaktaki alçak dağlara ve muhtemelen Cancavid birliklerine kadar uzanıyordu.

"Alex, dönmemiz lazım." Adanne bunu dediğim dedik bir tavırla söylemişti. "Maalesef verimsiz bir gün oldu, sence de öyle değil mi? Uzun süredir susuz dolaşıyoruz ve bu gece nerede uyuyacağımız bile meçhul. Bizi şehre götürebilecek bir araba bulsak" –durdu ve etrafa bakındı–"hatta hava kararmadan ana idare çadırına varabilirsek bile şanslı sayılırız."

Kamp çetin bir labirent gibiydi, nereye baksak birbirinin tıpkısı kulübelerden oluşan sıralar vardı. Ve yerinden edilmiş binlerce insan. Çoğu hasta ve ölüm döşegindeydi.

Derin bir nefes alarak günün hüsrânını üzerimden atmaya çalıştım. "Peki. Gidelim. Haklısın." Dönüş yolunu bulmaya uğraşırken bir köşeyi yeni dönmüştük ki, tekrar durdum. Elimizi uzatıp Adanne'in bir adım daha atmasını önledim. "Bekle. Kıpırdama," dedim sessizce.

İri yarı bir adamı sığınaklardan birinden çıkarken görmüştüm. Başka bir yerde olsak günlük kıyafet giymiş diyebilirdim. Burada ise üzerindeki çok tuhaf duruyordu.

Dev gibiydi, hem uzun boylu, hem de cüsseliydi. Koyu renk pantolon, uzun beyaz bir kaftan, kalın kaşlarının ve tıraşlı başının altına güneş gözlükleri takmıştı.

Geriye bir adım atarak görüş alanından çekildim.

Oydu. Chantilly'de gördüğüm piç kurusu olduğuna emindim. Aradığım Kaplan'ı bulmuştum.

“Alex–”

“Şıııış. Bu o, Adanne.”

“Aman Tanrım, doğru söylüyorsun!”

Adam bizim göremediğimiz birilerine el işareti yaptı ve peşinden iki çocuk sığınaktan çıktı. Birini tanımıyordum. Diğeri ise kırmızı beyaz bir Houston Rockets forması giyiyordu. Onu Sierra Leone’den anında tanıdım.

Adanne kolumu sıkıca tuttu ve fısıldadı, “Ne yapacaksın?”

Yürüyerek uzaklaşıyorlardı ama onları hâlâ kolaylıkla görebiliyorduk.

“Beş dakika beklemeni ve sonra dönüş yolunu kendin bulmanı istiyorum. İdare çadırında buluşuruz.”

“Alex!” Başka şeyler de söylemek için dudaklarını araladı ama durdu. Muhtemelen gözlerimdeki ciddiyeti okumuştı. Çünkü bana söylenen her şeyin doğru olduğunu anlamıştım. Bildiğim kuralların burada hükmü yoktu.

Onu tutuklamak ve Washington’a aktarmak söz konusu olamazdı. Kaplan’ı öldürmek zorunda kalacaktım, muhtemelen tam burada, Abu Shouk kampında. İçimde pek huzursuzluk ya da soru işareti de yoktu. Kaplan azılı bir katildi.

Ve nihayet ona yetişebilmişim.

Acele etmeyerek katili bir mesafe koyup, arkadan izledim. Onu gözden kaybetmemek hiç de zor değildi. Şimdilik belli bir planım yoktu. Sonra birinin kulübesinin dışında bir

kürek gördüm. Sahibi yanında yoktu. Aldım ve yürümeye devam ettim.

Güneş yeni batmıştı, her şeyin hafif maviye çaldığı, sessiz bir zamandı. Beni duymuş olabilirdi çünkü dönüp baktı. Hemen gözden kayboldum ya da en azından öyle yaptığımı umdum.

Yürüdüğümüz yolun kenarlarına dizili kulübeler birbirine çok yakındı. Aralarındaki otuz santimlik boşluğa girmiştim. İki yanımdaki binalar da kerpiçtendi. Kaplan'ı tekrar görebilmek için ellerimi kullanarak hareket ettiğimde duvarları ufalandı. Diğer tarafa geçmek için binaların ortasına kadar gelmiştim ki, dar aralığın ucunda genç serserilerinden biri belirdi.

Kımıldamadı. Yorubaca bir şey bağırdı yalnızca.

Başımı çevirip arkama baktığımda, Houston Rockets aralığının diğer ucundaydı. Sırtışının beyazını görebiliyordum ama alacakaranlıkta gözlerini seçemiyordum.

"O," diye bağırdı tiz, neredeyse kıkırdamaya benzeyen bir sesle. "Amerikalı polis!"

Kulübenin duvarı içerden şiddetli bir darbe aldı. Bütün kulübe biraz yan yattı ve bulunduğum dar geçide büyük yığınlar halinde kuru çamur döküldü.

"Bir daha!" diye bağırdı Houston Rockets.

Maksatlarını anlamıştım. Beni duvarın altında bırakıp bu boşlukta ezmek istiyorlardı. Sonra koca duvar patladı. Başımdan ve omuzlarımdan aşağıya tuğlalar, enkaz döküntüleri ve toprak yağdı. Güçlülükle öne doğru ilerledim, küreği sertçe savurdum ve en yanımdaki serseriye geçirdim. Ve kendimi Kaplan'la yüz yüze buldum.

“Şimdi öleceksin,” dedi basit bir gerçeği dile getiriyormuşçasına, sanki her şey çoktan olup bitmişti bile. Doğruyu söylediğine hiç şüphem yoktu.

Uzanıp beni kolumdan ve boğazımdan tutarken son derece sakın görünüyor, gözleri hiçbir duygu belirtisi taşımıyordu. Aklımda yalnızca küreği elimden bırakmamak ve fırsatını bulduğumda ona doğru savurmak vardı.

Beni geçitte adeta çocukmuşum gibi rahatlıkla yere fırlattı. Çocuk bile değil, bir oyuncak bebek gibi. Kıymıklı tahta parçaları ve kerpiç tuğlalar sertçe düştüğüm yerde dağıldı. Sırtıma sivri bir şey saplandı.

Houston Rockets’ın diğer kaçış yolunu kapadığını fark ettim. Koşabileceğim hiçbir yer yoktu.

Kaplan üzerime atıldı. Ben de hâlâ elimde olan küreği tüm gücümle, piç kurusunun dizlerine doğru salladım. Küreğin başı isabet buldu, doksana çakamadım belki, ama gol attığım kesindi. Kaplan dengesini yitirip bir an kamburlaştı ama devrilmedi. İnanılacak gibi değil. Diz kapağına kürek geçirdiğim adam şimdi karşımda dikilmiş öfkeyle bana bakıyordu.

“Hepsi bu kadar mı?” dedi.

Hiçbir şey hissetmemişti sanki. Küreği tekrar kaldırıp sol koluna vurdum. Canı muhakkak acımış olmalıydı ama hiç belli etmedi, bir taş duvar kadar ifadesizdi.

“Şimdi sıra bende,” dedi. “Yumruk yemeyi sever misin?”

Aniden gözlerimin ortasına bir projektör ışık vurdu. Arkasında sesler vardı. Kimdi bunlar?

“Ne bouge pas!⁸”

Toprakta koşan insanların ayak seslerini ve silahların metalik tıkırtılarını işittim. Birden geçide yeşil miğferli Afrika Birliği askerleri girdi, üç kişilerdi.

“Laisse la tomber!⁹” diye bağırды askerlerden biri.

En az Kaplan kadar şüpheli konumunda olduğumu anlamam bir saniye sürdü. Veya daha kötüsü, belki de tek şüpheli bendim. Küreği bıraktım ve başka soru sormalarını beklemedim. “Bu adam Amerika Birleşik Devletleri’nde ve Nijerya’da aranan bir cinayet zanlısı. Ben polisim.”

“Tais-toi!¹⁰” dedi askerlerden biri ve tüfeğini tam suratıma doğrulttu. Tanrım! Şu hayatta en son isteyeceğim şey, burnumun tekrar kırılmasıydı.

“Dinle beni! Écoutez -moi!” Bu Senegalli bir timdi ve Fransızcam mükemmel sayılmazdı. Sahne her saniye çılgınlaşıyor, kontrolden çıkıyordu. “İki suç ortağı var. Deux garçons, vous comprenez?¹¹ Hepsi katil!”

Bu son sözlerim cevabını karnıma inen bir yumrukla buldu. Anında ikiye katlandım, Kaplan ise tek bir itiraz sarf etmeden, suskunca dikiliyordu. Olağanüstü sakın. Benden daha akıllıca davranmıştı.

Peki bu soğukkanlılığının sınırı neredeydi? Çok merak ediyordum.

8 Kıpırdama!

9 Boşver onları!

10 Kes sesini!

11 İki çocuk, anlıyorsunuz değil mi?

Bizi namlu ucunda geçitten çıkardılar ve yere diz çöktürdüler. Biriken kalabalığın sayısı şimdiden bir iki yüzü bulmuştu. Olay yerinde yalnızca beş Afrika Birliği askeri vardı ve bu onları bizden birkaç metre uzaktan tutmak için yetersizdi. Birkaç insan parmaklarıyla Kaplan'ı gösteriyordu. Dev cüssesi yüzünden mi? Yoksa onu tanıdıklarından veya ne kadar tehlikeli olduğunu bildiklerinden mi?

"Alex? Alex?" Duyduğum, Adanne'in sesiydi. Şu an hiçbir şey kulağıma daha güzel gelemezdi.

Sonra onu önlerde kalabalığı yararken gördüm. Hemen yanımda diz çökmüş Kaplan'ı gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Kaplan da Adanne'i gördü.

"Bırakın geçeyim! Ben *Guardian*'danım." Cebinden bir kimlik kartı çıkardı ama askerlerden biri onu itekledi.

Tekrar bana seslendi ve bağırmaya, kendi güvenliğini tehlikeye atmaya devam etti. "Alex! Onlara *Guardian*'ın anlattıklarıyla ilgili bir haber hazırladığını söyle! *Guardian* burada, de. Haberi ben yazacağım."

Ama sonra kulaklarım başka bir şey işitti; geri viteste yaklaşan bir arabanın tiz sesini! Yanılıyor muydum? Duyduğum gerçekten bu muydu? Şimdi gelen de kimdi?

Bir taraftaki kalabalıkta hareketlenme başladı. Sonra insanlar çılgınca kaçışmaya başladı, küfürler ve çığlıklar havada uçuşuyordu. Her şey öncekinden de beter bir keşme-keşe dönmüştü.

Şimdi siyah bir pikabın arkasını görebiliyordum, hızla bize doğru geliyordu. Geri geri. Daracık sokakta, yoluna

çıkanlara aldırışsız zikzaklarla ilerliyordu, birkaç gölgeliği indirdi. Muhtemelen kamyonetten yükselen silah sesleri de duyuldu.

Afrika Birliği timi önce yolundan kaçacak gibi oldu, sonra pikap bize yirmi metre kala durdu.

Aracın arkasında genç bir kızı kalkan olarak kullanan Houston Rockets oturuyordu. Kız on iki, on üç yaşlarındaydı. Çete üyesi boğazını kollarından biriyle sarmıştı. Herkesin görebilmesi için başının üzerinde tuttuğu diğer elinde de bir el bombası vardı. Kaplan hiç vakit kaybetmedi. Ayağa fırladı ve kamyonete koştu. Yolcu kapısı açıldı ve içeride kayboldu. Koca elinin camdan çıkıp sertçe aracın tepesine vurduğunu gördüm. Pikap hızla uzaklaşırken genç kızı arka taraftan attılar. Bu bile şükretmeye yeterdi.

Ama hepimizin şaşkın bakışları arasında, kız yere düşene kadar iki eliyle havayı tırmaladı ve sonunda başını yere çarptı. Sonra da patladı! Houston Rockets el bombasını kızın giysilerinin içine bırakmış olmalıydı. Onu öldürmek için hiçbir sebebi yoktu. Cinayet yalnızca gösteri amaçlıydı, belki de sadece benim içindi.

Yoksa Adanne için mi?

Ertesi sabah dermansız bedenler ve kederli kalplerle Lagos'a döndük. Bu tür çılgınlıklara burada sık rastlandığı açıktı. İnsanlar nasıl dayanma gücü bulabiliyordu?

Adanne birkaç günlüğüne ailesiyle kalmam için ısrar etti. "Ne ihtiyacın varsa karşılamak için elimizden geleni

yapanız, Alex. Bu katili yakalamayı en az senin kadar ben de istiyorum. Onun hakkında yeterince yazdım.”

Şehirde kendi dairesi vardı ama arabayı anne babasının Victoria Adası’ndaki evine, bu büyüleyici metropolün daha önce görmediğim bir kısmına sürdük. Sokaklar geniş ve temizdi, iki kattan yüksek bina yoktu. Evlerin çoğu sarı ya da pembe sıva kaplı bahçe duvarlarının ardındaydı. Yine de havada çürüyen çiçek ve meyvelerin o tanıdık kokusu vardı. Adanne bir bahçe kapısının önünde durdu ve bir kod girdi.

“Alex,” dedi ikimiz arabadan çıkmadan önce. “Aileme endişe ve stres vermek istemiyorum. Onlara Abuja’dan geldiğimizi söyledim. İç savaş meselesi onları korkutuyor.”

“Tamam,” diyerek kabul ettim. “Abuja olsun.”

“Sağol, çok incesin,” diye fısıldadı kulağıma. “Hah, şuralar işte. Seni yeni erkek arkadaşım sanacaklar. Ama durumu açıklayacağım, merak etme.”

Herkes iki tarafı açık garajın içinde park ettiğimiz yere yürüyordu. Aklımda hâlâ Adanne’in yeni erkek arkadaşı olma fikri dolanıyordu. İkisi de birbirinden tatlı iki çocuk, gülümseyen ikiz kardeşler, okul üniformaları içinde ve bağlanmış kravatlarla çıkageldi. Adanne’in kapısını açma yarışına girmiş, dirsekleriyle birbirlerini itekliyorlardı.

Adanne herkesle kucaklaştıktan sonra beni tanıştırdı. Ona önemli bir hikâyede yardımcı olan Amerikalı bir polistim. Yeni bir erkek arkadaş değildim. Adanne iki saniyede herkesi güldürerek durumun tuhaflığını giderdi. *Ha ha, ne komik kadındı ama.*

Annesi Somadina, babası Uchenna, eltisi Nkiru ve kuzenleri James ve Calvin ile tanıştım. Çok sıcakkanlı ve kibar insanlardı. Bir yabancıнын belirsiz bir süreliğine evlerine misafir olması onlara son derece doğal geliyordu.

Ev tek katlı, mütevazı bir binaydı ama ilginç manzaralar gören bir sürü penceresi vardı. Antrede duvarlarla çevrili bir arka bahçeye dikili demirhindi ağaçları ve çiçekler gördüm. Ebegümeci kokuları içerideyken bile burnuma kadar geliyordu.

Adanne bana babasının çalışma odasını gösterdi. Duvarlar, tıpkı Adanne'in *Guardian*'daki ofisi gibi, haber kupürleriyle kaplıydı. Birkaç haberin bir katil çocuk çetesi ve onları yöneten adamlarla ilgili olduğunu fark ettim. Ama Kaplan ismi geçmiyordu.

"Bunların hepsi senin mi?" diye sordum etrafa bakınarak. "Hiç boş durmamışsın herhalde."

Utangaç bir tavra büründü, onda gördüğüm ilk mahcupiyet belirtisiydi bu.

"Babamın benimle gurur duyup duymadığını hiç dert etmek zorunda kalmadım, diyelim. Annem için de öyle."

Masadaki bir askeri portre dikkatimi çekti. Adanne'in yüz hatlarını taşıyan genç bir askere aitti. "Kardeşin mi?"

"Evet, Kalu." Masaya yürüyüp resmi eline aldı. Gözlerini aniden hüzün bürümüştü.

"Ordunun mühendislik bölümündeydi. Ağabeyim. Ona hayrandım, Alex. Tanısan severdin."

Ona ne olduğunu sormak istedim, ama sormadım.

“Sana anlatacağım, Alex. İki yıl önce Kentsel Gelişim Bakanlığı’ndaki bir görüşme için Niku’ya gitti. O gece bir yemek vardı, meşhur bir lokantada özel bir toplantı. Olanlar konusunda kimse kesin bilgiye sahip değil, ama o gece oradaki on beş kişinin tümü ölü bulundu. Tabanca ve palalarla katledilmişlerdi.”

Kaplan’ın ve emrindeki çocuk çetesinin işi mi? diye düşündüm. Onunla ilgili yazılar kaleme almasının nedeni bu muydu? Şimdi bu yüzden mi buradaydım acaba? Sonunda tüm taşlar yerine mi oturuyordu?

Adanne iç çekerek resmi yerine koydu. Sonra dalgınca parmaklarını saçındaki örgülerde gezdirdi. Bir kez daha, ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendimi alamıyordum. Gerçekten göz kamaştırıcıydı. Bunu görmezden gelmek mümkün değildi.

“Kaplan’ı ilk o zaman duydum. Tamamen kendi araştırmalarım sonucunda. Polisin resmi soruşturmasından bir halt çıkmadı. Her zamanki gibi.”

“Ve hâlâ aynı araştırmaya devam ediyorsun, öyle değil mi?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Belki bir gün aileme Kalu’nun cina-yetinin çözüldüğünü söyleyebilirim. Hayatımdaki en güzel şey, iş tabiriyle kariyerimin zirvesi olur bu. Ama o zamana dek, konuyu burada hiç açmıyoruz, anladın mı?”

“Anladım. Ve kardeşin için üzüldüm.”

“Buna gerek yok, Alex. Herhangi bir katilden çok daha önemli ve geniş çaplı bir haber peşindeyim. Onu tutanlarla, ülkemizi yönetenlerle ilgili. Doğruyu söylemek gerekirse, öğrendiklerim beni korkutuyor.”

Birkaç saniyeliğine ikimiz de ağzımızı açmadık, bu alıştığımız bir durum değildi. Sessizce birbirimize baktık ve aramızda ani ama inkar edilemez bir çekim oldu. Şüphesiz tanıştığı çoğu erkek gibi ben de Adanne’i öpmek istedim ama kendimi tuttum. Ona ya da ailesine, ama onlardan da önemlisi, Bree’ye saygısızlık etmek istemiyordum.

Bana gülümsedi. “Sen iyi bir adamsın, Alex. Bir Amerikalıdan bunu beklemezdim.”

96

Birkaç dakikalığına müsaade istedim ve bir görüşme yapmak için Adanne’nin cep telefonunu ödünç aldım. Flaherty’nin telefonunu açacağını sanmıyordum ama en azından şansımı denemek ve CIA ile yeniden bağlantı kurmak istiyordum. Bu yüzden Flaherty daha ikinci çalışta açınca şaşırdım ve arayanın ben olduğumu bildiğinde hayrete düştüm.

“Cross?”

“Flaherty? Bunu nasıl becerdin?”

“Arayan numara bilgisi diye bir şey duymamış mıydın?”

“Ama-”

“Tansi. Kız arkadaşının ismi Afrika Birliği’nin uçuş kayıtlarında, seninkinin yanında geçiyor. Her yerde seni arıyordum. İkinizi birden, aslında. O da meşhur. Arka arkaya tartışma yaratan makaleler yazıyor. Buralarda çok tanınır. Konuşmamız lazım. Cidden. Nihayet ilgimi çekmeyi başardın. Katilin, Kaplan da öyle.”

“Bir saniye. Yavaşla biraz.” Flaherty’nin asabımı ne kadar çabuk bozabileceğini unutmuştum. “Beni mi arıyordun? Ne zamandır? Seni tam on altı defa aradım.”

“Bilmek istediğin bir şeyi öğrendiğimden beri.”

“Ne demek istiyorsun?”

Hemen cevap vermedi. “Demek istiyorum ki, bilmek istediğin bir şey öğrendim.”

Telefon hattına güvenmediğini yeni anladım. Telefonu sol elime geçirdim ve masadan bir kalem aldım.

“Nerede buluşabiliriz?”

“Yarın, aynı saatte, sana verdiğim kartta yazan yerde. Neden bahsettiğimi anlıyor musun, Dedektif Cross?”

Broad Caddesi’ndeki bankayı kastediyordu ama ismini telaffuz etmek istemediği açıktı. Mekân Victoria Adası’ndaydı, yani bana çok uygundu.

“Anlaşıldı. Görüşmek üzere öyleyse.”

“Ha, şöyle şık bir şeyler giyin, Dedektif. Kravat falan tak.”

“Kravat mı?” dedim. “Ne alaka?”

Ama suratıma kapatmıştı bile.

Yarak kafalı.

97

Telefon görüşmemden sonra herkes beni bahçede bekliyordu. Ben gelene kadar dokunulmamış kola cevizleri ve şarap kadehleriyle birlikte... Yanlarına gelir gelmez Adanne’in babası, Uchenna, Yoruba geleneklerince cevizler için şükretti ve çocuklar, James ile Calvin, onları teker teker hepimize ikram etmeye başladı. Adanne ziyaretimden ya çok memnundu ya da çok gülünç buluyordu, çünkü sürekli gülümseyordu. Eve döndüğü için mutlu olduğunu görebiliyordum.

Sonra ufaklıklar beni bahçede bir futbol maçına sürükledi. İkiizler beni bahçenin bir ucundan öbür ucuna koştu-rarak boyumun ölçüsünü verirken topa doğru dürüst bir iki kez vurmamdan bile etkilenmiş benziyordu. Ya da çok nazik çocuklardı. Katil değillerdi.

Yemek için *egusi* denen bir tavuklu sebze güveci ve *fufu* hazırlanmıştı, o da tavuğun suyuna banılarak yeniyordu ve dövülmüş tatlı patatesten yapılıyordu. Sofrada baharatlı domatesle servis edilen kızarmış *plantin* de vardı. Domatesler o kadar acıydı ki bir arabanın boyasını çıkarabilirlerdi. Aile ortamı bana hem tanıdık, hem farklı geliyordu. Afrika'da yediğim uzak ara en lezzetli yemektir.

Uchenna'nın en hoşlandığı sohbet konusu belli ki kızı Adanne'di. Lagos'a dönene kadar birlikte geçirdiğimiz onca saatte onunla ilgili öğrendiklerimden fazlasını masadaki bu birkaç saatte dinledim. Adanne babasının hikâyelerini bir de kendi tarafından anlatmak için iki üç sefer araya girmeye yeltense de Somadina bebeklik fotoğraflarını çıkardığında pes etti ve sofrayı toplama bahanesiyle mutfığa kaçtı.

O gittikten sonra sohbet ciddileşti ve babası kuzey Nijerya'da Hristiyanların öldürülmesinden ve doğudaki Hristiyanların bu olaylara yaptığı misillemelerden bahsetti. Kısa süre önce Müslüman öğrencileri tarafından linç edilerek öldürülen Hristiyan öğretmenin hikâyesini anlattı. Sonunda konuyu kızının haftada bir yazdığı kışkırtıcı makalelere getirdi ve ne kadar tehlikeli olduklarına değindi. Ama o gece eve hakim olan şey, kahkahaydı. Kendimi şimdiden evimde gibi hissediyordum. Bu güzel bir aileydi, Lagos'taki başka bir sürü aile gibi.

Nkiru çocukları yatırdıktan ve Adanne kadroya tekrar katıldıktan sonra yine politika ve yetişkin muhabbeti açıldı.

O hafta Bayelsa eyaletinde, petrol sahalarının yakınındaki Delta bölgesinde, dört bombalı saldırı gerçekleşmişti. Nijerya'nın bağımsız devletlere bölünmesi için yapılan baskılar, tüm ülkeye yayılan şiddetle birlikte çoğalıyordu.

"Hepsi kötü adamlarla alakalı. Hepsi. Her zaman öyleydi," dedi Adanne. "Dünyayı kadınların yönetmesinin vakti geldi. Biz yaratmak istiyoruz, yok etmek değil. Evet, ciddi-yim babacım. Ve hayır, şarabı fazla kaçırmadım."

"Bu kafayı anca bira yapar zaten," dedi babası.

98

Gece yarısına doğru Adanne beni evin arka kısmına, kalacağım küçük yatak odasına götürdü. Koluma dokundu, arkamdan içeri girdi ve yatağa oturdu. Hâlâ şakacı bir ruh halinde olduğunu görebiliyordum, gülümsemesi dudaklarından hâlâ silinmemişti ve beni birkaç gün önce Darfur'a götüren insandan, ofisinde tanıştığım şüpheli, ciddi suratlı muhabirden eser yoktu.

"Seni sevdiler, Alex, özellikle de annem. Sende ne buldu anlamıyorum. Şaşırdılar herhalde."

Güldüm. "Sanırım onları kandırdım. Yakında foyam ortaya çıkar."

"Aynen öyle. Tam ağzımdan aldın. Demek ki aynı anda aynı şeyleri düşünüyoruz, anlaşıldı. Peki şimdi ne düşünüyorsun, içinden neler geçiyor? Bana doğruyu söyle, Alex."

Adanne'e verebileceğim iyi bir cevap yoktu. Hayır, aslında vardı ama yüksek sesle söylemek istemiyordum. Yine de yaptığım tam da bu oldu.

“Bence aramızda bir çekim var ama bunu görmezden gelmek zorundayız.”

“Bu muhtemelen doğru, Alex. Ama belki de değil.”

Yaklaştı, beni yanağımdan öptü ve dudaklarını birkaç saniye ayırmadı. Üzerinde hoş bir sabun kokusu vardı, temiz ve taze. Adanne gözlerime baktı, hâlâ gülümsüyordu. Kusursuz beyazlıkta dişleri vardı. “Burada, yanında bir süre uzanmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz? Daha fazla yakınlaşmadan, sadece birlikte dursak? Ne dersin? İki gece üst üste yapabilir miyiz?”

Sonunda Adanne’i dudaklarından öptüm ama öpüşmeyi uzun tutmadım.

“Bu hoşuma giderdi,” dedim.

“Benim de,” dedi. “Kalbimde sana sevgiye yer var. Sanırım yalnızca bir hoşlanma. Bir şey söyleme, Alex. Aramızdaki her ne ise, tadını kaçırmayalım.”

Söylemedim. İkimiz de uykuya yenik düşene dek birbirimize sarıldık. O gece bizi uzaklaştırdı mı, yakınlaştırdı mı, emin değilim, ama ikimizin de pişman olacağı bir şey yaşanmadı.

Veya belki de hiçbir şey yaşanmadığına ileride pişman olacaktım.

Ertesi sabah Adanne erken uyanmış, herkese kahve ve taze sıkılmış meyve suyu hazırlıyordu. Sonra beni Flaherty’yle görüşmeme arabayla götürmeyi önerdi. Artık daha ciddi ve iş başında gibiydi, onu ailesinden uzakta gördüğüm gibi.

“Neden şu saçma sapan kravatlardan takıyorsun ki?” diye sordu. “şehirdeki avukatlara benzedin. Ya da bir bankacıya. İyy!”

“Hiçbir fikrim yok,” diye cevapladım ve gülümsedim. şimdi suratından gülümsemesi eksik olmayan bendim. “Bir başka Nijerya muamması sanırım.”

“Muamma sensin,” dedi. “Bana öyle geliyor.”

“Öyle düşünmekte yalnız değilsin.”

Arabayı Broad Caddesi’ndeki bankanın önünde durdurdu. “Dikkatli ol, Alex.” Bana yanaktan çabucak bir öpücük verdi. “Ortalık tehlikeli. Her zamankinden daha fazla.”

Sonra arabadan indim, ona elimi salladım ve o gitti. Hemen onu düşünmeme kararı aldım ama bir iki saniye içinde aklımı Adanne’den uzaklaştıramadığımı fark ettim; tebessümünü, dün geceyi, yapmadığımız şeyleri.

Flaherty! diye hatırlattım kendime. *Benden ne istiyor bu herif?*

Ancak CIA ajanı ortalarda yoktu. Yirmi dakika bekledim ve bu paranoyaya kapılmak için tam da yeterli bir süreydi ki, Peugeot’su kaldırımın yanında kayarak fren yaptı. Yolcu kapısını açtı. “Haydi, gidiyoruz. Kaybedecek vaktim yok.” Binmek için arabaya başımı soktuğumda, koltukta mavi bir dosya durduğunu gördüm ve onu elime aldım.

“Bu ne?”

Flaherty pis, terli ve fena halde gergin görünüyordu, her zamankinden daha çakal bir hali vardı. Arabayı sürmeye başladı. Kendinden beklenecek bir biçimde, soruma cevap verme zahmetine girmede.

Ben de dosyayı açtım. İçinde küçük bir erkek çocuğunun pasaport boyutlarında bir fotoğrafının ataşla tutturulduğu, bir belge fotokopisi vardı.

“Evlat edinme belgeleri mi?”

“Yetimhane kayıtları. Senin Kaplan bu işte. İsmi Abide-mi Sowande. Yetmiş iki yılında, Lagos’ta zengin bir anne babaya doğmuş. Yedi yaşındayken ikisi de ölmüş, hayatta olan akrabası da yokmuş. Duruma bakılırsa küçük Abi’nin akıl sağlığı heykeli dikilecek düzeyde değilmiş. Bu olaylardan sonra kendisini bir akıl hastanesinde bulmuş. Çıktığında ailesinden kalan servetten geriye hiçbir şey kalmamış.”

“Ne olmuş servetlerine?”

Flaherty omzunu silkti ve sigarasından yükselen dumanın birazı gözüne kaçtı. Gözünü kırıştırdı ve elinin tersiyle ovaladı.

“Sowande’nin devletin yurtlarına nakledilmesi gerekiyormuş ama hastaneyle yetimhane arasında bir yerde, ortadan kaybolmuş. Anlaşılan, parlak zekalı bir çocukmuş. En azından IQ’su yüksek. İki senesini İngiltere’de bir üniversitede geçirmiş. Sonra birkaç yıl önce burada yine ortadan kaybolmuş. Hepsi bu, bildiklerim bu kadar. Bugüne dek elimize geçen bir başka kayıt yok. Bir dönem kiralık askerlik yaptığını tahmin ediyoruz.”

Elimdeki resme uzunca baktım. Bu çocuk, Darfur’da gördüğüm adam olabilir miydi? Burada ve Washington’daki bir sürü insanın, Ellie’nin katili o muydu?

“O olduğunu nereden biliyoruz ki?” diye sordum.

“Sudan’da ölen herif vardı ya? Mohammed Shol. Bir kaynağımız onun Kaplan’la iş yaptığı için hava attığını, muhtemelen hakkında bir iki şey bildiğini söylüyor. Başta uzak bir ihtimal gibi göründü ama sonra biri bu kaynağın iddialarının iyice üzerine gitti ve Shol’ün öldüğü cinayet mahallin-

deki parmak izleriyle bir eşleşme bulduk. Nasıl ama, süper değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim dosyayı kaldırarak. "Yani ciddi, ne yapayım bunu şimdi ben? Gökten zembille inmiş gibi birden karşıma böyle bir bilgi çıkıyor? Fazla kolay olmadı mı bu?"

Flaherty bana ters ters baktı ve aniden şerit değiştirdi.

"Tanrı aşkına, Cross, daha nasıl bir yardım bekliyorsun benden?"

"Yardım mı?" dedim. Ona bir tane geçirmek istiyordum. "Beni elimde hiçbir bilgi olmadan tek başıma bırakıp gidiyorsun, sonra ortaya çıkıp artık hayattan tamamen silinmiş benzeyen birinin ismini veriyorsun! Belki kiralık asker olabilir miş. Olsa ne yazar? Yardım dediğin bu mu?"

"Bu, kısa günün kârı, Dedektif. Sana daha ilk günden bana bel bağlama demiştim."

"Hayır, onu dördüncü gün söyledin, ben üç gece hapis-hanede süründükten sonra."

100

Flaherty izmaritini öfkeyle camdan dışarı fiskeledi ve suratındaki teri sildi. "Sen neden hâlâ nalları dikmedin, biliyor musun? Herkesin seni CIA'den sanması ve bizim de böyle sanmalarına göz yummamız sayesinde. İşimiz gücümüz yok, sana bakıcılık yapıyoruz. Teşekkür etmesen de olur."

Birkaç kez ellerimi yumruk yapıp sıktım, sinirlerime hakim olmaya çalışıyordum. Beni çileden çıkaran yalnızca Flaherty'nin ukalalığı ya da en ufak yardımını burnumdan

getirmesi değildi. Tüm bu soruşturma beni deli ediyordu. Kaplan hayatım boyunca yakaladığım tüm katillerden daha beterdi. Öyleyse neden burada elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasına müsaade ediliyordu?

Dönüp Flaherty'ye baktım. "Senin teşkilattaki görevin ne şimdi tam olarak?"

"Elçilikte fotokopi, çay getir götür falan işte," dedi. "Koşturuyoruz." Pişkin herif.

Sonra bir sigara daha yaktı ve dumanını dışarıya üfledi. "Doğrusunu istersen, burada CIA ajanı olarak kayıtlıyım. Oldu mu?"

"Oldu, oldu da, madem öyle, neden Kaplan'ın soruşturmasını kendin yürütmüyorsun? Niye adamı kendin gidip bulmak yerine bana istihbarat paslıyorsun? Abidemi Sowande bir katil. Bunu biliyorsun."

Bu münakaşa, içimizdekileri dışa dökmek, arabadaki gerilimi biraz azalttı. Hem güzel bir ritim de yakalamıştım. "Bunlar yetmezmiş gibi bir de bana şu aptal kravatu giydiriyorsun. Taşak oğlanına döndük. Ne şimdi bu?"

Flaherty ilk kez gülümsedi.

"Bak ona cevap verebilirim işte."

101

Bir saat sonra, Unilight International'ın Ikeja'daki idare binasının yöneticilere ait on üçüncü katında bir odada bekliyordum. Unilight'la ilgili dünyanın en başarılı hızlı tüketim ürünleri şirketlerinden biri olduğundan başka bir şey bilmiyordum.

Duvarlarda Oral diş macunu ve Lubra sabununun parlak ve gösterişli resimleri asılıydı ve burada ne aradığımı anlamaya çalışıyordum. Flaherty beni binanın önünde bir iş kartı ve kat numarasıyla bırakıp gitmişti. "Willem de Bues seninle görüşmek istiyor. Sen de onunla görüşmek istiyor-sun."

"Dr. Cross?" Bir resepsiyon görevlisi oturduğum yere seslendi. "Yönetici şimdi sizinle görüşecek."

Kadın görevli bir koridorun sonundaki çift kapılı odaya kadar bana yol gösterdi ve kapıları kendisi açtı. Tavandan tabana cam cepheli, kocaman bir köşe ofisine girdik. Durum giderek daha da garipleşiyordu. Dünyanın önde gelen çok uluslu şirketlerinden birinin bir cinayet vakasıyla ne ilgisi olabilirdi ki?

Kapının yanında dev bir masa, masanın karşı-sında da iki rahat sandalye duruyordu. Bir başka köşeyi işgal eden bir çift deri koltuğun hemen önünde de siyah takım elbiseli, beyaz gömleklili, canlı renk ve desenlere sahip kravatlar takmış iki adam dikiliyordu.

"Dr. Cross," dedi içlerinden uzun boylu olan. Kalın dik-dörtgen çerçevesiz gözlükler takan, kısa saçlı ve beyaz tenli bir adam gelip elimi sıktı.

"Ben Willem de Bues." İngilizcesi Felemenk aksanı taşı-yordu, en azından bana öyle geldi. Eliyle diğer adamı işaret etti. "Bu da Thomas Lassiter, kendisi hukuk departmanı-mızda görevli bir avukattır."

"Memnun oldum," dedim, bunun doğruluğundan şüp-heli olsam da. Nereden bilebilirdim ki? Bir yanım hâlâ bi-razdan dayak yiyip, binadan kırk bir burunla ayrılmaktan korkuyordu.

“Anladığımız kadıyla buralarda Kaplan adında birinin peşindeymişsiniz,” dedi Blues, doğrudan konuya girmesiyle beni şaşırtarak. Bu iş adamının bir kiralık katille ne alakası vardı?

“Doğru,” dedim. “Washington’dan geliyorum, orada birkaç vahşi cinayet işledi. En azından bizim standartlarımıza göre vahşi.”

“Öyleyse sizinle konuşmak istediğimiz bir mesele var. Oturun,” dedi Bay de Bues. Emir vermeye alışkın olduğu belliydi. “Mesleğinizde yakaladığınız şöhret ve itibarı duy-mamak elde değil tabii. Zor soruşturmaların altından başa-rıyla kalkmışsınız.”

“Şu bahsettiğiniz meselenin sadedine gelsek? Ve neden bir avukat refakatinde görüştüğümüzü söylemeniz nasıl olur?”

De Bues istifini bozmadı. Hatta gülümsedi.

“Kaplan’ı bulmanıza yardım etmek istiyoruz. Alışıl gel-mişin dışında bir durumla karşı karşıya bulunduğumuzdan, bu görüşmede ağızından yasaları ihlal edebilecek herhangi bir söz ya da teklif çıkmamasından emin olmak istedim. Bu sizin için yeterince dürüst müydü? Lütfen, oturun, Dedek-tif. Oturun.”

102

“Neden bir cinayet soruşturmasında yardımcı olmak istiyorsunuz?” diye sordum. Hakikaten merak ediyordum.

“Unilight International Nijerya’ya ciddi bir ilgi duyuyor. Kozmetik ve cilt bakım ürünlerindeki iş hacmimiz güney-

doğuda planladığımız genişlemeyi mümkün kılacak kadar büyümüş vaziyette. Bu yalnızca petrol şirketleri için değil, birçok çok uluslu şirket için de geçerli.”

“Delta’dakiler mi?”

“Port Harcourt, evet. Ve elbette, Lagos’takiler. Artık bölgeye yerleşmeye başlayan bazı aşırı İslamcı örgütler, yerel hiziplerle mevcut ilişkilerimize aldırıyor gibi görünüyor.”

“Kaplan’ın İslamcı olduğunu mu öne sürüyorsunuz? Bunu ilk kez duyuyorum da.”

“Hayır, o konuda bir bilgim yok. Dindar birine benzemiyor doğrusu. Ama bu topluluklara finansal kaynak sağlayan malların ticaretini yaptığı sır değil. Çatışma bölgelerinden elde edilen elmaslar, ham petrol gibi şeyler. İşin özü, Kaplan onlar için alıcılara yeraltı kanalları açıyor ve tüm yabancı şirketlerin işini zorlaştırıyor. Ve eminim sizin de bildiğiniz gibi, Kaplan bölgede kiralık katil için kullanılan bir tabir.”

“Ve siz de birinin bu katili ya da katilleri başınızdan savmasını istiyorsunuz, öyle mi?”

De Bues avukatına baktı ve başını sallayarak onay verdiğini gördükten sonra cevapladı. “Yalnızca soruşturmanızda yardımcı olmak istiyoruz, hepsi bu. Burada iyi adamlar biziz, Dr. Cross. Tıpkı sizin gibi. Bu Bourne filmlerinden birindeki gibi bir komplo değil.”

“Peki neden yerel yetkililere başvurmuyorsunuz?”

Tekrar o sahte gülümsemeye büründü. “Beni hafife alıyorsunuz, Dr. Cross. Buradaki politik şartlar, ikimizin de pekala bildiği gibi karmaşık. İç savaşın Nijerya için kaçınılmaz olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz, ama savaşlar ateş gibi değil midir? Bir yeri yaksa bile, ardında verimli topraklar bırakır.”

Sanki Afrika'da geçirdiğim her gün bir başka gerçek suratıma çarparak beni şaşırtıyordu. Bu sohbet de istisna sayılmazdı. CIA bir cinayet soruşturmasında yardım almam için beni çok uluslu bir şirkete –ya da içlerinden klik halinde hareket eden bazı kimselere– yönlendiriyordu!

Ayağa kalktım. “Teklifiniz için teşekkürler, Bay de Bues. Düşünmem lazım.”

De Bues beni kapıya kadar geçirdi. “Lütfen, Dr. Cross.” Bir iş kartı uzattı. “En azından numaramı alm. Size yardım etmek istiyoruz.”

“Eksik olmayın,” dedim ve başka bir şey söylemedim.

Ben tekrar kapıya dönmek üzereyken De Bues iki yana başını salladı. “Anlamıyorsunuz, değil mi? Dünyanın bu kısmı patlamanın eşiğinde. Ve bu patlama gerçekleşirse, Afrika Orta Doğu'yla aynı kaderi paylaşabilir. Cinayet soruşturmanızı çözecek anahtar işte bu, bayım.”

103

Her zamankinden büyük bir hüsrana ve kafa karışıklığı içinde taksiyle Adanne'in bürosuna gittim. Oradan da Adanne'in arabasıyla yol boyunca Unilight'ın olaylarla ilgisi ve Kaplan'ın yeri hakkında beyin fırtınası yaparak anne babasının evine doğru ilerledik.

İlk işim, yerel kayıtları incelemek olacaktı; okullar, hastaneler, suç raporları, Abidemi Sowande'nin 1981'den bugüne iz bırakabileceği her kayıt. Adanne, devlet düzeyinde istihbarata erişmek konusunda güzel tavsiyeler verdi. Çok uluslu şirketlerin ürkmesi ve bulabildikleri her yardım kanalına sarılması onu şaşırtmamıştı.

“Belki de senin cinayet soruşturmasının suyu ısınıyor,” dedi. “Bana öyle geliyor.”

“Bana da.”

Adanne elimi tuttu. Zihnimi allak bullak eden sorulardan bir an uzaklaşabilmek için böyle bir değişikliğe ihtiyacım vardı.

“Uslu bir çocuk olursan, bu gece benimle tekrar uyumayı bile hak edebilirsin.”

Ona yaklaştım, yanağından öptüm ve etrafında daha ne kadar uslu durabileceğimi düşündüm.

“Unutma, Alex. İçinden neler geçtiğini biliyorum. Muhtemelen benim de içimden aynı şeyler geçiyor.”

Ailesinin oturduğu sokağa giren köşeyi dönene kadar bir şeylerin yanlış gittiğini anlamadık.

“Yo, olamaz,” diye inledi. “Hayır, olamaz, hayır.”

Adanne arabayı sokağın başlarında kenara çekti. Anne babasının evinin önünde beş altı polis ve itfaiye aracı, içindekilerin aceleyle frene basıp indiğine işaret eden açılarla durmuştu. Sokaktan açık kapılara doğru hortumlar uzanıyor, duvarın arkasından siyah dumanlar yükseliyordu.

Adanne, serbest kalana kadar emniyet kemerinin soke-tine ardı ardına pençe attı. “Tanrım, Aman Tanrım! Aman Tanrım!”

“Adanne, bekle bir dakika,” dedim ve onu yakalayıp tutmaya çalıştım.

Ama şimdiden arabadan çıkmış, ailesinin evine doğru koşuyordu. Avazının çıktığı kadar bağınıyordu.

Ben de koşmaya başladım.

Adanne'e binanın kapılarına varmak üzereyken yetiştim. Onu yakaladım ve kaldırdım. Ayakları yerden kesildi ve karşı koymaya çalıştı, ben onu uzaklaştırırken bile eli kapılara uzanıyordu.

"Adanne," dedim. "Oraya girip olanları görmek istemezsin. Güven bana, lütfen."

Ev hâlâ yanıyordu ama zaten geriye berbat görünen, karrarmış bir iskeletten fazlası kalmamıştı. Adanne ile baktığımız yerden mülkün doğruca arkasını görebiliyorduk. Çatıdan zaten eser yoktu. Çimenlik ve ön kapıdan binaya giden yol, hâlâ tüten siyah enkazla doluydu. Bir patlama meydana geldiği belliydi. Yangın bombası kullanılmışa benziyordu.

Çimenlikte, çarşafaların altındaki iki küçük tümseği gördüğümde Adanne'e daha sıkı sarıldım ve başını göğsüme dayadım. Cesetler zavallı ikizlere, minik James ve Calvin'e ait olmalıydı. Bunu Adanne de biliyor, kollarımda usul usul ağlıyordu.

Koşarak yanımızdan geçen bir polis memuruna seslendim. "İçeride kaç kişi vardı?"

Cevap vermeden önce beni baştan aşağı bir süzdü. "Aile yakını mısınız? Kimsiniz? Neden öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bu arkadaşımın ailesinin evi. İsmi Adanne Tansi. Ben de bir yakınıyım."

"Üç yetişkin, iki çocuk," dedi polis. Önce Adanne'e, sonra bana baktı ve maalesef dercesine başını salladı. Kimse kurtulamamıştı.

Adanne'i şiddetli bir titreme aldı ve ardından hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir şeyler söylüyordu; belki bir duaydı.

Kelimeleri, hatta hangi dilde konuştuğunu bile seçemiyordum.

“Amirinizle görüşmem gerek,” dedim yanımızda dikilen devriye polisine.

“Ne konuda?”

“CIA,” cevabını yapıştırdım.

Polis ağzını açacak gibi oldu ama hemen araya girdim. “Fazla uzatmadan amirini buraya getir sen. Hemen.”

Adam yürüyüp giderken alnımı Adanne’in başına dayadım ve “Yanımdayım. Yalnız değilsin,” dedim yumuşak bir sesle. Kollarımda hüngür hüngür ağlamaya devam ediyor, otuz dereceyi geçen sıcakta soğuktan titriyormuş gibi durduğu yerde sarsılıyordu.

Amirin yaklaştığını gördüm, uzun boylu, geniş sırtlı, siyah takım elbise giymiş bir adamdı. İtfaiye görevlilerinin bağınşları ve su jetlerinin tıslamalarından hiçbir şey duymıyordum, ama duymama da gerek yoktu. Yüzünü tanıyordum: o düz burun, yuvarlak yanaklar, Mike Tyson’a öykünen o aptal kısık gözleri. Bu herifi son gördüğümde beni bir otel penceresinden aşağı sallıyordu.

105

“Adanne, beni dinle!” Onu arabaya doğru sürüklemeye başlamıştım bile. “Burası bizim için güvenli değil. Derhal gitmemiz lazım. O adam, polis amiri, beni otelde az kalsın öldürüyordu.” Başıyla onayladı ve anlamış gibi görünüyordu. Sonra sakince yürümeye başladık. Birlikte arabasına kadar geldik. Onu yolcu koltuğuna oturttum. “Gitmemiz lazım.”

Sürücü tarafına geçtiğimde, ön camdan amiri görebiliyordum. Evin önüne dizili acil durum araçlarının oluşturduğu düğümün içinden dolana dolana çıktı. Sonra dosdoğru bize doğru koşmaya başladı. İki adam daha koşarak ona katıldı. İçlerinden biri daha bana tanıdık geldi, otel odama gelip beni korkutarak ülkeden kovalamaya çalışan adama benziyordu.

“Adanne, kemerini bağla! Buradan uzaklaşmamız lazım. Derhal!”

Arabayı geri vitese taktım ve arkama döndüm. Arkamızdaki kavşak çok yoğundu, ama trafiğin çözülmesini bekleyecek değildim. Bu yüzden fikir değiştirdim. Vitesi değiştirdim ve doğruca yaklaşan polislerin üzerine sürdüm. Arka arkaya kornaya basmaya başladım.

Adanne’in arabası sadece küçük bir Ford Escort’tu ama polisleri hazırlıksız yakalamıştım. Gazı kökledim ve adamlara kilitlendim. “Amir” hiç yön değiştirmede.

Son saniyede sert bir fren yaptım ama yine de ona çarptım. Gözleri korkuyla kocaman açıldı, muhtemelen otel penceresinden aşağı sarkarken benim gözlerimin aldığı şekil gibi. Sonra bu ufak aracı geri vitese taktım ve yine gaza bastım. Polis aşağı uçup sokağa yuvarlanırken beraberinde ön camın sileceklerinden birini de götürdü. Köşeye kadar geri gittim ve diğer yöne dönmek için direksiyonu aniden kırdım. Bir Audi bizim arabayı sıyrıp geçerken kornaya bastı, az kalsın arka tamponu söküp atıyordu. Rastgele bir doğrultu seçtim ve o dört silindiri sonuna kadar kullanmak için pedala abandım.

“Nereye gidiyoruz?” Adanne bir transtan yeni çıkıyormuş gibi biraz daha dik oturdu.

“Şehir içine.”

Lagos’un işe yarayacak bir yanı varsa o da içinde kaybolabileceğimiz kalabalıklardı.

106

“Adanne?” Ona uzanıp omzunu tuttum. “Buralardan uzaklaşmak zorundayız. Oradaki polis Lagos’ta kaldığım sırada neredeyse beni öldürüyordu. Aynı adam olduğuna eminim. Her şey bir şekilde bağlantılı, öyle olmalı.”

Adanne itiraz etmedi. Yalnızca başıyla onayladı ve sağa tarafa işaret etti.

“Buradan dönüp Mainland Köprüsü’ne gir. En uygun yol bu, Alex. Benin’den geçeceğiz.”

“Sıkı tutun, kendine mukayyet ol!”

“Bunun için artık çok geç. Hem de çok.”

Hız kesmeden sapaktan döndüm. İki yanı alçak tavanlı dükkanlar, boş arsalar, eski araba ve kamyonlarla dolu geniş bir bulvara girdik. Herhangi bir duvara sabitlenmemiş, kendi ayakları üzerinde dikilen bir reklam panosunda gözlerini göğe dikmiş, kollarını Tanrıya açmış, kilise korosu cübbesi giymiş bir kadın resmiyle Işığın İnayeti Kilisesi’nin tanıtımları vardı. Fakat bir an sonra duyduklarım kesinlikle Tanrı’nın sesi değildi.

Bir helikopterin sağır edici gürültüsüydü bu, çok yakından, Escort’un hemen üzerinden geliyordu.

Bizi şimdiden bulmuşlardı.

Tepemizde, tam başımızın üstündeydiler.

“Polis!” dedi Adanne. “Bizi öldürecekler, Alex. Hiçbir gazetede görmek istemedikleri şeyler biliyorum.”

107

Kafamı camdan çıkarıp başımıza gelene baktım. Beyaz çizgili küçük kuş neredeyse tam üzerimizdeydi. Hiçbir polis amblemi taşımıyordu ve alçak irtifa da kötüye işaretledi. Pilot giderek daha da pervasızlaşıyordu ve sanki ne sokaktaki insanların can güvenliğini ne de kendi sağlığını umursuyordu.

Mainland Köprüsü’ne daha yaklaşık bir buçuk kilometre vardı. Sığınabileceğimiz bir yer için etrafa bakındım, otomatik, şantiye, ne olursa. Gözüme hiçbir şey çarpmadı, helikopterden saklanabileceğimiz bir bina bulamadım. Daha da kötüsü, kırk elli metre daha ilerledikten sonra aynamda parıltılar gördüm: kırmızı ve mavi, dönen ışıklar. En az üç ekip arabası peşimizdeydi.

“Hassiktir! İşte bunların polis olduğu kesin!”

“Ciddiyim, Alex. Bizi yakalarlarsa öldürürler. Paranoyalık yapmıyorum.”

“Sana inanıyorum, ama neden öldürsünler, Adanne?”

“Alex, tüyler ürpertici şeyler biliyorum ve bu konuda bir haber hazırlıyorum. Öğrendiklerimi birine anlatmam gerek.”

“Bana anlat,” dedim.

Adanne sonraki hummalı birkaç dakika boyunca aynen öyle yaptı; daha önce paylaşmadığı sırları açıkladı. Bunlardan biri, Ellie Cox’un onu Lagos’ta ziyaret ettiğiydi. Kaynak ve bilgi alışverişinde bulunmuşlar. Abidemi Sowande’den –

Kaplan'dan- bahsetmişler. Ve para karşılığı hizmetlerinden yararlanan topluluktan.

"Alex, o adam dünyanın en tehlikeli kiralık askerlerinden biri."

Hızlandım ve arka arkaya makaslarla trafiğin elimden geldiğince yarmaya çalıştım. Ama aynayı tekrar kontrol ettiğimde polis arabaları hâlâ yakınıımızdaydı. Adanne'in Kaplan ve başkaları hakkında bildiklerini duymak beni biraz sersemletmişti. Ellie ile tanıştıklarına hâlâ inanamıyordum.

Birden Adanne kolumu yakaladı. "Alex!" diye bağırdı. "Şuraya bak!"

Bir polis arabası solumuzdaki boş bir araziden kaldırıma dalmıştı ve şimdi yolumuzu kesmek üzereydi.

Hızla frene bastım ama çok geçti.

Escort yolda kayarak önümüzdeki ekip arabasına geçirdi. Aracın ön kısmı çömlekçi çamurundan yapılmış gibi doğruca kendi içine katlandı. Ford'un pazar payını kaybetmesine şaşmamak gerek. Göğsüm direksiyon koluna sertçe çarptı, Adanne'in de başını ön cama vurduğunu gördüm.

Diğer ekip arabası da sirenleri sonuna kadar açık, ışıkları fır fır döner halde çoktan tam arkamızda yerleşmişti.

"Adanne?" Onu doğrulttum ve alnının kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Kaşlarını kaldırıp birkaç kez göz kırptı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Sanırım. Onlara hiçbir şey söyleme, Alex. Daha fazla insan ölür. Sana anlattıklarından hiçbirini söyleme. Söz verir misin? Alex?"

Mavi üniformalı polisler arabamızın iki tarafına koşuyordu. Kapıları hışımla açıp bizi tutmalarından sonra Adanne zorluk yaratmadan çıktı. Ben ise onları epey uğraştırdım. Sürücü koltuğundan adeta koparlarak ayrıldığımda dönüp karşıma çıkan ilk çeneye sağlam bir yumruk geçirdim. Güzel bir histi.

Sonra ikisi üzerime çullandı ve beni sertçe kaldırıma devirdi. Bu güzel bir his değildi. Omzumda sanki bir şey koptu. Tanrım! Kolum gayriihtiyari yukarı kalktı ve çıkan omzumun eski yerine kaydığını hissederken bile bedenimi bir acı dalgası sardı. Ama kolumu bir daha kıpırdatabileceğimden bile şüpheliydim. Şimdi onlarla nasıl dövüşebilirdim ki?

Polisler her tarafımdan bağırıyor, en az dördü bilmediğim dillerden bir karışımla başımın dibinde çılgılık atıyordu. Sonra içlerinden biri teşkilat tabancasını kaldırdı ve niyetini açıkça belli etmek için havaya bir el kurşun sıktı.

Adanne de bağırıyordu. "Ben *Guardian*'danım. Muhabirim! Basın mensubuyum!"

Arabanın altından, diğer tarafta suratı asfalta yapıştırmış vaziyette yerde tutulduğunu görebiliyordum. Çevresinde bir sürü siyah ayakkabı dolanıyordu. Sonra başına bir silah dayandı.

Ama bu haykırışlarını durdurmadı. "Ben Adanne Tansi! *Guardian*'danım!"

Tekrar tekrar bağırdı, sadece polisler için değil, etrafa onu duyabilecek herkes için. Yolun iki tarafında da trafiği engellemiştik. Şansı yaver gittiyse, Adanne isimsiz bir şüpheliden, adı sanı belli bir insana dönüşmüştü. İyi bir ham-

leydi, özellikle de anne babasının evinde tanık olduklarından sonra beyninden vurulmuşa döndüğü düşünülürse.

Tepemde dikilen iki polisin bakışıklarını gördüm. Biri ellerimi çekip kelepçelemek için eğildi. Adam elimi belimin arkasına koyarken sanki kolumun omzumdan yırtılarak koparıldığını hissettim. Sonra sırtımdan bir yumruk ve tekme yedim. Her şey yine hızla bulanıyor, gerçekdışı bir hale bürünüyordu. Bayılmamak zorundaydım.

Yine Adanne'in sesini duydum. "Alex! Alex! Buradayım! Alex!"

Ona bakmak için başımı çevirdim. Bir pabucun topuğu anında yanağıma ve şakağıma indi. Ama yine de onu gördüm. Polisler tarafından sürükleniyordu. Onu standart bir ekip arabasının arkasındaki plakasız bir siyah sedana götürdüler.

Onu nereye kaçınıyorlardı?

"O *Guardian*'dan!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "O *Guardian* muhabiri! Basından!"

Adanne boşluğa tekmeler savuruyor, çırpınıyordu, ben de sırtımdaki iki polisten kurtulmaya çabaladım. Ancak her şey için çok geçti artık. Adanne siyah sedana tıklılırken, üzerine kapı kapanırken ve aceleyle gaza basılırken hâlâ bağınıyordu.

109

Kafamın içindeki ateşli bir ses Adanne'e yardım etmem için çığlık atıyordu, ama herhangi bir şeye kalkışmadan önce etraflıca düşünmem gerektiğini biliyordum. Beni soktukları

araba Adanne'inkini takip ediyor muydu bilmiyordum ve bu konuda hiçbir ipucu yoktu. Ama bir polis aracındaydım. Washington standartlarına göre küçük ve sıkışık. Kesif bir tütün, ter ve sidik kokusu vardı. Bu adamlar polis miydi?

Arka tarafta, yırtıklar içindeki vinil koltukta bir yanıma devrilmiş otuyordum. Ellerim kelepçeliydi ve aracı ikiye bölen, paslanmış tellerle burnum arasında santimler vardı. Omzum zonkluyordu ve kınıldığından korkuyordum. Ama şu an endişelerimin en hafifi bunlardı. Her şeyden çok Adanne'i ve başına gelenleri umursuyordum.

"Onu nereye götürdüler?" diye sordum. Öndeki iki polis bana dönüp bakmaya bile tenezzül etmedi. Onları tahrik edemedim.

Tonumu sertleştirdim. "Cevap verin bana. Onu nereye götürüyorlar? Söyleyin!"

Sonra cevabımı bizzat kendi gözlerimle aldım ve bundan kötüsü olamazdı. Gördüğüm ilk aşına şey, Kirikiri sapağındaki yol tabelasıydı. Sonra da o tanıdık beton duvarlar ve üstlerinde yükselen dikenli teller.

Tanrım, hayır!

Kendimi cehenneme düşmüş gibi hissediyordum. Buraya ilk gelişim yeterince berbattı ama başıma gelecekleri bile bile dönmek, ilkiyle karşılaşılmazdı bile. Beni arabadan çıkarıp hapishaneye sokmak için yolda yarenlik eden iki polisin yanında iki de gardiyan gerekti.

Beni koğuşlara sürükleyeceklerini sanıyordum ama aşağı indik. Aşağı, iyiye işaret olamazdı. Adanne neredeydi? O da burada mıydı?

Ayaklarım taş basamaklarda sekti, sonra çok az ışık alan bir koridorun toprak zeminine çarptı. Üst kattaki koğuşa

benziyor, onun gibi kokuyordu. Ama güçlendirilmiş çelik kapıların birinden geçtiğimizde hepsinin aynı dev alana açıldığını anladım. Odayı ortadan bölen, binaya sonradan eklenmiş bir sıra destek kolonu ve lağım, çamurlu su veya ona benzer bir atık sızdıran alçak bir tavan vardı. Kolonların gölgesi iki yana uzanan gölgeler meydana getiriyordu.

Boş bir mekân. İşkence için mi? Sorgu mu? Yoksa infaz mı?

Tüm yanıtlar hayal gücüne bırakılmıştı. Bunun da kasten olduğuna emindim.

Polisler ve gardiyanlar sırtımı bir kolona verip ellerimi arkasından kelepçeledikten sonra beni bırakıp gitti. Kolon paslanmış çeliklendi, kalınlığı on santim civarındaydı ve yerinden kıpırdayacağı yoktu. Tıpkı benim gibi. Onlar odayı çıkar çıkmaz mücadele etmeyi bıraktım. Gücümü idareli kullanmalıydım.

Beni kimin burada istediğini bilmiyordum. Kaplan mı? Polis mi? Hükümet mi?

Bir başkası mı?

Çok uluslu bir şirket olabilir mi mesela? Niye olmasın ki? Burada her şey mümkündü.

Eğer olağanüstü şanslıysam, Flaherty tekrar etrafa beni sormaya başlayacak; daha da şanslıysam beni burada bulacaktı. Ama bu günler sürebilirdi, kurtulduktan sonra Adan- ne' i bulmak da vakit alacaktı.

Eğer hayattaysa tabii.

Eğer sırlarını henüz açığa çıkarmadılarsa.

Eğer... Eğer... Eğer...

Bir ışık yandı... Daha doğrusu, iki ışık. Hızlıca, arka arkaya.

Kaç saat geçtiğini bilmiyordum. Ya da saatin kaç olduğunu. Tek bildiğim, gözüme uyku girmediği idi.

Polis amiri sandığım, Adanne'in arabasıyla çarptığım adam, kapılardan birinin yanında dikiliyordu. Eli hâlâ duvardaki ışık düğmesindeydi. Tepemizde tavana sabitlenmiş birer ampullü iki lamba parlak ışıklarıyla yanıyordu. Gözleri, beyni ya da ruhu yormamaları gibi bir kaygı kesinlikle gözetilmemişti.

"Bana Kaplan hakkında bildiklerini anlat," dedi bana doğru hızlı ve seri adımlarla yürürken. Kılığını değiştirdiğini ve alnına bantla dikdörtgen biçiminde bir parça sargı bezi tutturulduğunu fark ettim.

"Adanne Tansi nerede?" dedim.

"Onu güzide Afrika ormanlarında bir arazi yürüyüşüne çıkardık, Cross." Amir kıs kıs güldü; son karşılaşmamızda da gerzek bir espri yaptığını hatırladım. Yoruba aksanıyla konuşuyordu ve sesi sakindi. Fazla sakin. Onu ezmeye ve suratına tekerlek deseni çizmeye kalktığım hesaba katılırsa, kendine beklediğimden daha hakimdi.

"Hayatta mı onu söyle bari," dedim. "Senden tüm duy-mak istediğim bu."

"Hayatta. Yani olduğu kadar artık." Sonra masaya kartlarını açtı. "Şimdi, peşinden buraya kadar geldiğin katil var ya? Neler biliyorsun? CIA'den misin? Yoksa o muhabirle mi çalışıyorsun?"

En azından benden bir şey istiyordu. Alışveriş hiç yoktan iyi idi sanki.

“Bir sürü kaplan var, hepsi kiralık katiller,” dedim. “Bunu zaten biliyorsun. Benim aradığım, iri yapılı. Uluslararası çapta çalışıyor, Lagos ve Washington’da ekipleri olduğunu biliyoruz. Sanırım ismi Sowande. İki gün önce Güney Darfur’daydı. Şimdi hangi cehennemde, bilmiyorum.” Durakladım ve gözlerine baktım.

“Ben CIA’den değilim. Alakam bile yok. Muhabiri nereye götürdüğünüzü söyle.”

Oralı değilmiş gibi omuz silkti. “Burada, Kirikiri’de. Yakınlarda. Bak sen! Tam lafının üstüne. Geldi işte. Senin muhabir burada.”

111

İlk kez gördüğüm bir polis memuru Adanne’i odaya itekliyordu. Adanne’in ağzı bantla kapalıydı, adamın önünden ayak sürüyerek içeri girdi. İki yanağından aşağı kan süzülüyordu. Saç örgüleri kesilmiş, başına uyumsuz açılarla dikilmiş çıkıntılar gibi görünüyordu. Gözlerinden biri şişip kapanmış, morla siyah arası bir renk almıştı. Beni gördü ve iyi olduğunu belli etmek için başını öne arkaya salladı. Ona bir saniye bile inanmadım.

“Belki şimdi dilin biraz daha çözülür,” dedi amir. “Kapan hakkında bilmediğim bir şeyler anlat. Buraya neden geldin? Bir cinayeti çözmek için değil herhalde. Buna neden inanıyorum ki? Adanne Tansi’yi nereden tanıyorsun?”

Ona bağırmaya başladım. “Sizin derdiniz ne? Ben bir polisim, tıpkı sizin gibi. Bir cinayet soruşturması yürütüyorum. Bu kadar basit.” Kelepçeler bileklerimi kesiyordu.

Omzumdaki sancıdan başımı dönmeye başlamıştı. Kusa-
cak gibiydim.

Amir, Adanne’i içeri getiren polise başıyla işaret etti.
O da Adanne’in midesine sert bir aparkat geçirdi. Gaddar
yumruğu kendi vücudumda hissettim.

Adanne bandın arkasından inledi ve dizlerinin üzerine
düştü. Suratındaki çamur göz yaşlarıyla akmıştı ama şimdi
ağlamıyordu. Beni izliyordu. Gözleriyle yalvanıyordu. Ama
ne için?

“Bunu neden yapıyorsunuz?” Kenetlenmiş dişlerimin
arasından tükürdüm. Ellerimi o alçağın boğazında hayal
edebiliyordum. “Washington’da bir arkadaşım öldürüldü.
İşte o yüzden buradayım. Hepsi bu. Ortada büyük bir komp-
lo falan yok.”

“Kadının ağızındaki bandı çıkar,” diye emretti amir.

Polis bandı bir seferde çekip çıkardı ve Adanne “Alex, be-
nim için endişelenme,” dedi.

Amir polise döndü. “Bir daha. Vur şuna.” Tekrar bana
döndü. “Alex, onun için endişelen bence.”

“Tamam!” diyerek devam etmesine izin vermedim.
“Kaplan’ın ismi Abidemi Sowande. Seksen bir yılında, do-
kuz yaşındayken kayboldu, sonra iki yıl üniversite eğitimi
aldığı İngiltere’de ortaya çıktı ve Sowande ismini o zaman-
dan beri bir daha kullanmadı. Burada ve Amerika’da bir
sürü insan öldürdü. Vahşi çocukları kullanıyor. Diğer Kap-
lanları yönetiyor olabilir. Elmasları, petrolü, yasadışı ticare-
ti zaten biliyorsunuz.”

Amir, köpeği bir sonraki yumruğu atana kadar beklesin
diye elini havada tutuyordu. “Hepsi bu mu, emin misin?”

“Evet, lanet olsun, eminim! Washington’da çalışan bir polisim. Adanne’in bunlarla alakası yok.”

Gözlerini kısıp sözlerimi değerlendirdi ve sonra eli yavaşça aşağı indi. İkna olmuşa benziyordu. “Seni yine de öldürmeliyim,” dedi. “Ama böyle bir seçeneğim yok.”

Sonra odada bir başka ses duyuldu. “Doğru, o hak bana ait, Dedektif Cross.”

112

Bir adam gölgenin karanlığından dışarı adım attı. İri yapılıydı. Kaplan adıyla bilinen kiralık askerdi bu. Ne zamandır peşinde olduğum adam.

“İnsanlar genelde benim hakkımda pek bir şey bilmez. Ne güzel, değil mi? Ben de öyle kalmasına gayret gösteriyorum. Seninki gazetelerde haberlerimi yapıyor. London Times’da, belki New York Times’da da. Siz ikiniz bana iyice ayak bağı oluyorsunuz.”

Bana doğru yürüdü. “İnanılmaz,” dedi. “Senden sahiden korkanlar var, ha? Ben onlardan değilim. Seni gülünç buluyorum, büyük bir şaka gibi. Şaka gibisin, Dedektif Cross.”

Vücudum bir gıdım gevşedi. Öfkeli görünmüyordu ve derdi benimle değildi ama hayatımda gördüğüm en cüsseli, en kaslı, en göz korkutucu adamdı.

Sonra, gözleri hâlâ benim üzerimdeyken, “Kadını vur. Yok, dur, dur. Bana bir silah ver sen.”

“HAYIR!” diye bağırdım. Ağzımdan çıkabilen yalnızca buydu. Adanne’in sağlam gözü birden açıldı ve paylaştığımız bu akıl almaz karabasanda benim gözlerimi buldu.

Kaplan öne doğru hızlı bir adım attı. “Güzel kız,” dedi. “Geri zekalı orospu. Öldün sen! Ona bunu yapan sensin, Cross. Bunu sen yaptın, ben değil.”

Bam.

Bam.

113

Polis teşkilatına ait bir altıpatlarla başının çok yakınına iki kez ateş etmişti. Bilerek ıskaladı ve bu muzipliğine neşeyle güldü.

“İnsanlar siyahi bir adamın akıllı ve keskin zekalı olabileceğine inanmakta zorlanıyor. Sizce haklılar mı, Doktor Cross? Ya sence, Adanne?”

Adanne cevap vermedi ama ona tükürdü. “Cani,” dedi.

“Hem de en iyilerinden. Caninin önde gideniyim ben ve başarılarımdan kıvanç duyuyorum.”

Sonra üçüncü kez kurşun sıktı, bu sefer Adanne’in gözlerinin tam ortasına. Adanne’in vücudu sarsıldı ve yüzüstü yere devrildi. Kolları kanat gibi açıldı. Kımıldamıyordu.

İnsanın aklını donduran bir anda, çabucak ölüp gitmişti. Adanne bu iğrenç hapisane hücresinde, kılını kıpırdatmadan duran polisin gözleri önünde, Kaplan tarafından öldürülmüştü. Üzerimden bir gazap boşandı. Hislerimi ifade edebilecek bir kelime yoktu. Bir ip boğazımı, bir diğeri de alnımın etrafını sarıp sıktı.

Benim için endişelenme, demişti. Onu öldüreceklerini biliyordu; başından beri biliyordu.

Katili cesedinin yanı başında dikilip beni izledi. Sonra sırtıttı. Pantolonunu indirdi, dizlerinin üzerine eğildi ve Adanne'a son saldırısını gerçekleştirdi.

"Güzel kız," dedi bir hırıltıyla. "Bunu ona sen yaptın. Bu gerçeği hiçbir zaman unutma, Dedektif. Hiçbir zaman."

114

Alex, benim için endişelenme. Benim için endişelenme. Endişelenme...

Gece bir şekilde gündüze dönüşmüştü ve hâlâ hayattaydım. Başıma geçirdikleri çuvalın siyah kumaşının ardından içerisinin aydınlık olduğunu görebiliyordum. Dahası, hareket ettiriliyordum. Dışarı sürüklenirken boğazımdaki ip oksijen almamı güçleştirip beni sersemletiyordu. Beni bir kamyon ya da kamyonetin arkasına ölü yük gibi fırlattılar, yerden yüksek ve dizel motorla çalışan bir araçtı.

Sonra uzun süre yol aldık. Gözlerimi çuvalın içinde açık tutuyordum. Hâlâ zihnimde tüm görebildiğim Adanne'in hayatta olduğu son lahzaydı ve sonra...

Kaplan onu öldürmüştü ve bununla da kalmamıştı. Ve benim şaka gibi olduğumu düşünüyordu. Bir tehdit olarak bile görmediğini söylemişti. Yalnızca karşısına çıkan polislerden biriymişim. Görecektik.

Önümüzdeki şu birkaç saati canlı atlatabilirsem.

Yolculuk devam sürerken Adanne ve ailesi için dua ettim. Onlara, kendimce, bunun daha bitmediğini anlattım. Onlar için bir şey değiştirmeyecekti belki, ama benim için

önemliydi. Neden hâlâ ölmediğimi merak ediyor, buna bir anlam veremiyordum. Bir başka muammaydı.

Nihayet durduğumuzda, aracın kapıları iki yanımda açıldı. Şimdi neler oluyordu?

Biri başımı koltuğa yapıştırdı. Kelepçeler haşince çözüldü. Kuvvetli eller belime sımsıkı bastırıyordu. "Şimdi evine dön. Def ol buradan!"

Havada uçuyordum ama bu dehşet verici belirsizlik yalnızca bir iki saniye sürdü. Sonra taş ya da beton bir yüzeye düştüm. Ben başımdaki çuvalın iplerini çözüp ondan kurtuluncaya kadar gitmişlerdi bile. Ortalıkta beni buraya getirenlerden, kimseciklerden iz yoktu. Beni resmi görünümlü bir binanın yan sokaklarından birine bırakmışlardı. Washington'da sık rastlayabileceğiniz beyaz taş yapılardandı. Demir bir parmaklığın ardındaki güvenlik kulübesinin arkasına serilmiş bakımlı bir çimenlik görünüyordu. Binanın üzerinde bir Amerikan bayrağı yükseliyor, hafif esintide dalgalanıyordu. Burası Amerikan konsolosluydu. Başka neresi olabilirdi ki? Elçilik Abuja'daydı, ben de orada olmalıydım.

Ama neden?

115

Konsoloslukta bir şeyler dönüyordu. Büyük bir şeyler. Ve tehlikeli. Yüzlerce insan ön kapıların dışında sokağa birikmişti. Aslında iki ayrı kalabalık gibi görünüyordardı. Yanısı içeri girmeyi beklermiş gibi sıraya girmişti. Diğer yanısı, beton bir bariyerin diğer tarafında, ABD. karşıtı bir eylem yapıyordu.

Üzerinde el yazısıyla ABD HESAP VERECEK, DELTA'DA İKTİDAR DELTA HALKINA ve ARTIK AMERİKALI İSTEMİYORUZ yazan dövizler gördüm.

Uzaktan bakıldığında bile her an bir tatsızlık çıkabileceğini, hatta sahnenin şiddete bürünebileceğini kestirmek kolaydı. Böyle bir şeyin gerçekleşmesini beklemedim.

Yürüyerek köşeden döndüm ve sağlam omzumla kalabalığı yara yara ilerlemeye başladım. İki yanımdan da insanlar beni tutmaya çalışıyordu, ya sırayı bozduğumdan ya da Amerikalıya benzediğimden. Sokaktaki bağırışlar etrafımdaki diğer tüm gürültüyü bastırıyordu. Adamlardan biri gömleğime yapıştı. Ben elini savuşturana kadar baştan aşağı yırttı. Gömlek umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi artık. Bir kez daha neden hâlâ hayatta olduğumu sordum kendi kendime. Beni CIA'den sandıkları için miydi? Yoksa nihayet polis olduğuma inandıkları için mi?

Ana kapıya kadar ilerlemeyi başardım. Orada yalınayak, perişan bir kılıkta, pasaportsuz öylece dikilirken, burnunun dibinde beliren sarkık gerdanlı deniz piyadesine Alex Cross isminde bir Amerikalı polis olduğumu ve bir an önce büyükelçiyle görüşmek istediğimi söyledim.

Deniz piyadesi hiç kulak asmadı, tek bir kelimesine bile.

“Kaçırıldım, ben Amerikalı bir polisim,” dedim ona. “Az önce bir cinayete şahit oldum.”

Deniz piyadesi, ağzının ucuyla homurdandı: “Sıraya gir.”

Kafayı yemek üzereydim ama duygularıma söz geçirmek zorundaydım. İnsanlara anlatmam gerekenler, vermem gereken bilgiler vardı, bir şeyleri değiştirebilecek konumdaki insanlarla Adanne'in sırlarını paylaşmak zorundaydım.

Haklı bir şüphe gösteren deniz piyadesini ısrarlarım sonucunda ismimi içeridekilere bildirmesi konusunda ikna etmeyi başardım. Yanıt derhal geldi: "Dedektif Cross'u içeri getir." Adeta beni bekliyorlardı. Bu iyiye mi kötüye mi işretti, bilmiyordum. Yakın geçmişim göz önünde bulunduğunda, umutlanmak için fazla sebep yoktu.

Konsolosluğun giriş salonu, metal dedektörleri ve tüm pencerelerindeki kurşun geçirmez camla bir büyük şehir karakolunu andırıyordu. Her masa ve pencerenin önünde insanlar sıraya girmişti, çoğu sabırsızca ve asabiyetle bir yetkiliyle görüşebilmeyi bekliyordu. Tüm o Amerikan akşanları -ve Condoleezza Rice'ın odaya nezaret eden portresi- bulunduğum mekâna ve buraya tam olarak nasıl geldiğime dair zihnime oyunlar oynuyordu.

İçeri girdikten sonra açık gri takım elbiseli sivil bir görevliyle tanıştım. İsmi Collins'ti, burada net bir biçimde belirtilmeyen bir mevkide çalışıyordu. Beni buraya kadar getiren deniz piyadesinin aksine Collins bana sıcak davrandı ve yürürken yönelttiğim birkaç soruya seve seve cevap verdi.

"Rivers Eyaleti'nde bugün bir isyancı saldırısı gerçekleşti," diye açıkladı sözlerini el hareketleriyle destekleyerek. "Daha önce gördüklerimizden çok daha büyüktü. Hükümet bunu kabul etmek istemese de bağımsız medya olayları bir iç savaşın başlangıcı şeklinde yorumluyor."

Birinci kattaki sıcakkanlılık, ikinci katta yerini abartılı bir işgüzarlığa ve fısıltılı sohbetlere bırakmıştı.

Beni doğruca büyükelçinin özel süitine götürdü. Ben ofisinin dışında birkaç dakika elçiyi bekledikten sonra odadan bir anda dördü Çinliye benzeyen, geri kalanı siyahi ve beyaz tenli bir düzine adam çıktı. Hepsi de gergin ve sıkkın görünüyordu. Hiçbiri gözlerime bakmadı, kimse orada yalınayak ve pejmürde giysilerle ne yaptığıma en ufak merak göstermedi.

Bay Collins kibarca benim için kapıyı açtı ve sonra dışarıdan kapadı.

117

Büyükelçi Robert Oweleen uzun boylu ve neredeyse fazla zayıf denecek kadar inceydi. Atmış yaşlarında, saçları ağarmış bir adamdı. Üzerinde küçük Amerikan ve Nijerya bayrakları duran geniş antika masasının arkasında dikiliyordu. İki yardımcısı yerlerinden ayrılmadı, kenardaki bir girintiye yerleştirilmiş küçük bir koltukta oturuyorlardı.

“Bay Cross.” Elimi sıktı, gülümsemedi. “Tanrım, ne oldu size?”

“Çok şey. Vaktinizi boşa harcamayayım. Sizinle biri hakkında görüşmek istiyorum, Kaplan diye biliniyor. Nijerya’nın ve Amerika’nın güvenliği söz konusu.”

Sözlerimi bir çırpıda savuşturdu. “Neden geldiğinizi biliyorum, Bay Cross. Üzerimizde Abu Rock’tan sizle ilgili çok baskı var.”

“Pardon, Abu Rock mı?”

“Başkent. Görünüşe bakılırsa Nijerya’da kalmanızı sizden başka kimse istemiyor. Hatta CIA sizi burada ölümden kurtardı, öyle değil mi?”

Başımдан geçenlerin yarattığı baş dönmesi ve uyuşukluğun üzerine şimdi bir de serseme dönmüş, söyleyecek bir şey bulamıyordum. Amerikan Büyükelçisi burada olduğumu bunca zamandır biliyor muydu? Birileri bana ithafen sokakları reklam panolarıyla mı dolduruyordu?

“Sizi bugün eve yolluyoruz,” diye devam etti Oweleen, sesinde bir katiyet vardı.

Gözlerimi yere diktim, sonra tekrar ona baktım, duyduklarımı kavramaya çalışıyordum. “Efendim, aradığım adam çok sayıda katliamın sorumlusu. Burada hükümetle ilişkileri olabilir. Polisle gizemli bir işbirliği yaptığı kesin. Eğer Lagos’taki CIA bağlantımla irtibata geçme imkanı bulursam—”

Lafımı böldü. “Buradaki yetkilerinizin ne olduğunu sanıyorsunuz, Bay Cross? Bu ülkede yalnızca bir ziyaretçisiniz, o kadar. Çok istiyorsanız konuyu Washington’da Dışişleri Bakanlığı’na taşıyabilirsiniz.

“Bu adamın durdurulması gerekiyor, efendim. Dün *Guardian*’dan Adanne Tansi isminde bir gazeteciyi öldürdü. Cinayeti gözlerimle gördüm. Tüm ailesini katletti. Washington’da en az sekiz ölümden sorumlu.”

Oweleen sonunda patladı. “Sen kim olduğunu sanıyorsun? Üç gün önce daha adını bile bilmiyorken şimdi bununla mı uğraşacağım? Burada neler dönüyor haberin var mı senin?”

Elini duvardaki plazma televizyona doğru salladı. “Açın şunu.”

Yardımcılarından biri kumandada bir tuşa bastı. Ardından hayret dolu bir sessizlik ve dehşet içinde televizyonu izledim.

118

CNN kanalı açılmıştı. Bir İngiliz muhabir, birinci sınıf bir site görüntüsü eşliğinde konuşuyordu; düzgün sıralar halinde dizili, beyaz ve iki katlı apartmanlar tam yukarıdan çekilmişti. Ekranda “SON DAKİKA: SUMMIT OIL PETROL ŞİRKETİ’NİN BONNY ISLAND, NİJERYA’DAKİ LOJMAN TESİSLERİNDEN CANLI YAYIN” yazıyordu.

“Daha önce ailelerin alındığına tanık olmamıştık,” diyor-du muhabir, “ve kesinlikle bu sayıda canlı rehineye ilk kez rastlanıyor. Nijer Deltası’na Özgürlük Cephesi¹², az önce uluslararası basın kuruluşlarına gönderdiği bir e-posta ile eylemi üstlenmiş bulunuyor. Bildirilerine şok edici bu fotoğraflar eklenmiş.”

Ekrana kumlu bir kızılötesi görüntü geldi.

Düzinelerce insan karanlık bir holün zemininde oturuyordu. Başlarına çuval geçirilmiş, elleri bağlanmıştı ama kayıttan aralarında kadınların, erkeklerin ve çocukların olduğu kolaylıkla anlaşılıyordu. Bazıları ağlıyor, diğerleri hazine bir biçimde inliyordu.

12 İsimlerin ve çevirilerin benzerliğinden ötürü muhtemel bir karışıklığı önlemek adına, yazarın bu bölgede faaliyet yürüten ve dilimize daha önce “Nijer Deltası Kurtuluş Hareketi” ile “Nijer Deltası’nı Özgürleştirme Hareketi” gibi iki farklı biçimde çevrilen MEND’in (Movement for the Emancipation of Niger Delta) ismini kullanmadığını belirtelim. Kitabın orijinal dilindeki örgüt ismi “People for the Liberation of the Niger Delta”dır. -çn.

“Bunlar İngiliz ve Amerikan vatandaşları,” dedi Büyükelçi Oweleen. “Buradan bir uçakla kaçıp gidebileceğin için kendini şanslı saymalısın.”

“Ne uçağı? Ne zaman?”

Elini kaldırdı ve televizyona döndü. “Şuna bir bakar mısın? Olanları görmüyor musun?” Bir kamyonundan tek sıra halinde silahlı birlikler iniyordu.

İngiliz muhabir sözlerine devam etti: “Hükümet güçleri tüm tesisin etrafında bir güvenlik çemberi oluştururken, uluslararası düzeyde ekonomik baskılar şiddetini artırıyor. Yükselen yeni saldırı tehditleriyle beraber, tüm bölgedeki petrol tesisleri ardı ardına kapanıyor. Kapısına kilit vuran şirketlerin oranı yüzde yetmiş buldu ve böyle bir orana daha önce hiç rastlanmadığını belirten uzmanlar, gelişmelerin bölge için felaket olacağı değerlendirmesini yapıyor. Çin’in, Fransa’nın, Hollanda’nın ve tabii ki özellikle de ABD’nin çıkarları tehlikede. Normal ticaret koşullarında Amerika petrolünün yüzde yirmisini Nijerya’dan karşılıyor.”

Masadaki bir telefon çaldı. Büyükelçi Oweleen ahizeyi gergin bir “Evet?” ile kaldırdı ve ardından “İçeri gönderin,” dedi.

“Efendim,” diye tekrar şansımı denedim. “Çok şey istemiyorum. Yalnızca bir telefon görüşmesi yapmam–”

“Sana hemen bir duş ve yeni giysiler ayarlayacağız. Göçmenlik meselelerini de biz halledeceğiz. Şipşak bir pasaport hazırlayabiliriz. Ama sonra gideceksin. Şu soruşturmayı unut artık. Şu andan itibaren, soruşturman sona ermiştir.”

Sonunda isyan ettim. “Duşa falan ihtiyacım yok! Ya da yeni giysilere. Beni dinlemenize ihtiyacım var. Yalnızca saatler önce Adanne Tansi adındaki bir gazetecinin Kirikiri

Cezaevi'nde öldürüldüğüne şahit oldum. Petrol sahaları yakınlarındaki şiddetle de alakası bulunan önemli bir haber üzerinde çalışıyordu.”

Ofisin kapıları açıldı ve Oweleen'in bakışları ben yokmuşum gibi arkama yöneldi. Sanki ona sesimi yükselttiğim an, nazarındaki mevcudiyetimi yitirmiştim. Söylediklerime karşılık bile vermedi.

Doğrudan kapıdaki iki deniz piyadesine konuştu. “Burada işimiz bitti. Dedektif Cross'u alt kata götürün ve ABD'ye nakli için üstüne başına bir çeki düzen verin.”

119

İki deniz piyadesi saygı ve nezakette kusur etmeseler de beni bodrum katındaki bir soyunma odasına götürürken aldıkları emri harfiyen uygulamak konusunda hiç taviz vermediler. Soyunma odasında ahşap dolaplar, rengi solmuş bir halı, fayans döşemeli bir buhar odası, geniş bir küvet ve duş kabinlerine ayrılmış küçük bir alan vardı. Bana temiz bir havlu verdiler.

Deniz piyadelerinden biri pantolon ve gömlek bedenimi ve ayakkabı numaramı sorduktan sonra ayrıldı. Diğeri de duş alıp giyinmek için on dakikam olduğunu, bir an önce işe koyulmam gerektiğini söyledi. İki deniz piyadesi de siyahiydi. Bu da muhtemelen burada bir tesadüf sayılamazdı. Her birinin önünde perdeli bir soyunma kabini bulunan dört bölme vardı. Sonuncusunun önünde dikildim ve ülkedeki sayılı dakikalarım akıp giderken kafam karmakarışık düşünceler arasında savruluyordu.

Ne yapacaktım? İçeride hiç pencere yoktu ve tek bir çıkış vardı. Suyu açtım, yalnızca meşgul görünmek için.

Sonra eğildim ve başımı suyun altına soktum.

Aniden tüm vücudumu bir titreme sardı. Adanne'i hatırlıyordum ve bunu ertelemek zorundaydım, en azından şimdilik.

Bir dakika sonra dışarıda birinin hareket ettiğini duydum. Bir perde açıldı ve kapandı. Diğer duşlardan biri açıldı. Biri radyoda durmadan çalan James Blunt şarkısını mırılda- nıyordu, şu “beautiful” kelimesini habire tekrar ettiği şarkı. Gömleğimden geriye kalanları çıkardım. Sonra başımı tek- rar suya soktum ve geri çekildim. Başımdan aşağı damlalar süzülüyor, yeri ıslatıyordu.

“Hey, bana bir havlu daha getirebilir misin?” diye sor- dum görevliye.

Gelirken girişin yanında bir yığın havlu görmüştüm.

“Neden iki tane istiyorsunuz?” dedi duşa doğru eğilerek.

“Dalga mı geçiyorsun? Kir pas içindeydin, görmedin mi? Leş gibi koktuğumu da fark etmedin herhalde.”

Başını iki yana salladı ama yine de havlu almak için gitti.

“Sağ olasin,” diye seslendim arkasından.

Hemen diğer kabine girdim ve metal çubukta ses çı- karmasın diye perdeyi tutan halkaları usulca kaydardım. Yanımda her kim duş alıyorsa giysilerini soyunma bölme- sinde bir askılığa bırakmıştı. Pantolonunun ceplerini karış- tırdım ve aradığım şeyi buldum: Bir cep telefonu. Saniyeler sonra deniz piyadesi perdenin üzerinden beyaz bir havlu sarkıtmadan hemen önce kendi kabinime geri dönmüştüm.

“Elini çabuk tutsan iyi olur,” dedi dışandan.

Suyu –ve çıkardığı sesi– sonuna kadar açtım ve Ian Flaherty'nin numarasını tuşladım.

Kendisi açtı.

120

“Flaherty,” dedim. “Benim, Alex Cross.”

“Cross? Neredesin?”

“Konsolosluktayım. Afrika'da. Beni sınır dışı edecekler. Hatta birkaç dakika içinde yollayacaklar. Birileriyle görüşüp bunu engellemeni istiyorum. Kaplan denen piç kurusunu yakalamama çok az kaldı.”

Cevap vermeden önce duraksamadı bile. “Kusura bakma. Artık seni kollayamam.”

“Beni kollamana ihtiyacım yok zaten. Adanne Tansi öldü. Kaplan öldürdü onu. Sadece bir iki telefon açman lazım. Bu soruşturmanın sonuna çok yaklaştım.”

“Kafan almıyor herhalde,” dedi Flaherty. “Buradaki işin bitti. Son. Evine git ve orada uslu uslu otur. Abi Sowande'yi de aklından çıkar. Ya da şimdi hangi ismi kullanıyorsa işte.”

Diğer duştaki su kesildi. İçindeki adam ıslık çalmaya başladı. Avucumun dibini alnıma bastırdım ve taşları yerine oturtmaya çalıştım. *Flaherty beni hiçbir zaman kollamamıştı. Her şeyi başından beri yanlış değerlendiriyordum.*

“Asıl ben seni kolluyordum, değil mi?”

Diğer kabindeki ıslık sesi bir an durdu ve sonra devam etti.

“Bu yüzden herkesin beni CIA ajanı sanmasını istedin. Ben kabak gibi açıktaydım. Sen gizli işlerini hallederken ben dikkatleri üzerime çekerek işini kolaylaştırdım.”

“Dinle.” Sesinden Flaherty’nin beni gözden çıkardığını anlayabiliyordum. “Kapatmam lazım. Kaç kere götünü kurtardık. İnsan bir teşekkür eder, minnet duyar. Burada bir savaş dönüyor. Bu kıtadan cehennem ol git artık ve beni Amerika’dan ara.”

“Flaherty!”

Perdemin açılmasıyla aynı anda telefon suratıma kapadı.

Bana havlu getiren deniz piyadesi karşımdaydı ve öfkeden deliye dönmüştü. Beni duvara yapıştırdı ve bileğimi kapıp sırtıma götürdü. Onunla mücadele etmedim. Başka sebeplerin yanında, omzumdaki acı bile yeterliydi. Cep telefonunu almak için uzandığında avucumu açtım ve zorluk çıkarmadan verdim.

Anlaşıldı, oyun bitti.

Eve dönüyordum.

İstesem de istemesem de.

Doğrusu, bu konuda karışık hisler içindeydim.

121

Kirikiri’yi nasıl terk ettiysem, konsolosluğu da hemen hemen öyle terk ettim, bir tutsak olarak. Bu sefer, Amerikan hükümetinin bir tutsağıydım. Tekrar kaçıp kaçamayacağımı düşündüm. Ve sahiden kaçmak istiyor muydum?

Deniz piyadelerinden biri aracı sürdü, diğeri de arka tarafta yanıma oturdu. Daha da kötüsü, beni ona kelepçelemişlerdi. Sanırım bu işin güzelliikle olmayacağına karar vermişlerdi.

Konsolosluğun ana kapıları biz yaklaşırken kapalıydı. Artık kimse içeri girmek için beklemiyordu. Ancak göstericilerin sayısı artmıştı. Parmaklıklara dizilmiş, onları hapishane demirlerini tutar gibi tutuyor, Amerika'yla alakalı her şeye ve kaderin onlara biçtiği hayata lanet okuyorlardı.

Aracımız ana kapılardan çıkar çıkmaz etrafımıza üşüştüler.

Arabanın pencerelerine vücutlar abanıyor, camlara avuçlar inip kalkıyor, kaportada yumruklar gümlüyordu. Gözlerinden öfke ve korku okunuyordu, yaşam boyu süren haksızlıkların ve acıların izleri...

"Bu insanlar ne istiyor?" diye sordu yanımdaki genç deniz piyadesi. İsim kartında Owens yazıyordu. "Delta'daki şu Amerikalı ve İngiliz rehineler. Muhtemelen ölecekler."

"Ne mi istiyorlar?" dedi direksiyondaki deniz piyadesi. "Buradan gitmemizi istiyorlar."

Ve herkes benim buradan gitmemi istiyor, diye geçirdim içimden. Amerikalılar bile. Ve kimse hakikati işitmek istemiyor.

122

Murtala'ya çıkan yollar son gördüğümünden daha da kalabalık ve telaşlıydı, böyle bir şey mümkünse tabii. Adanne ile birlikte Sudan'a giderken kullandığımız hava üssünde park ettik. Buradan bir mekik servisine binecektik. Servis aracı muhtemelen memlekete dönüş ya da en azından Nijerya'dan çıkış yolculuğundaki Amerikan aileleriyle tıka basa doluydu. Herkes durmadan Delta'daki tüyler ürpertici rehine olayını konuşuyordu. Henüz kimse serbest bırakılmamıştı ve herkes rehinelerin yakında öldürüleceğinden

korkuyordu. Beni şaşırtan, araçtaki birbirine kelepçelenmiş iki adamın kimsenin pek dikkatini çekmeyişi idi. Sanırım bu insanların aklında benden ve deniz piyadesinden daha mühim meseleler vardı.

Havaalanındaki terminal yolcu kaynıyordu, sanki bomba düşmüş gibi her yana büyük bir gürültü ve karmaşa hakimdi. Bizi uçağa yerleştirecek güvenlik ofisine doğru kalabalığın içinde adeta tünel kazdık. Görünüşe bakılırsa koltuğuma oturup kemerleri sıkmadan kelepçelerin çıkacağı yoktu.

Bekleme alanı diğer her yer gibi sıkış tıktı ve tüm gözler tek bir televizyona çevrilmişti. Bir Afrika kanalı açıktı.

Kadın muhabir Adanne'inkine benzeyen bir Yoruba ak-sarıyla konuşuyordu ve tuhaftı ama, nihayet beni yıkan da bu oldu. Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzölmeye başladı ve bedenimi hummaya tutulmuşum gibi bir titreme kapladı.

"İyi misin, neyin var?" diye sordu bana kelepçeli olan deniz piyadesi. Aslında iyi bir adama benziyordu. Yalnızca işini yapıyordu ve bu konuda başarılıydı.

"İyiyim, iyiyim," dedim. "Bir şeyim yok."

Yine de salonda tek ağlayan ben değildim ve bunun makul nedenleri vardı. Nijeryalı birlikler Bonny Island'a girmişti ve güya "kurtarma operasyonu" yaparlarken otuz dört rehinenin tümü ölmüştü. Delta bölgesinin tamamında çatışmalar başlamıştı. Güneydeki en az iki eyalette ayaklanma çıktığı bildiriliyordu.

Katledilen rehinelere görüntüleri Amerikan haberlerindeki standartlara göre şok ediciydi. Rehinelere, yetişkin çocuk ayrımı gözetilmeksizin öldürölmüş, holün zemininde yatıyordu. Başlarında hâlâ çuval olan cesetler, kanlı elbiseler içinde birbiri üzerine yığılmıştı.

Yanımdaki bir kadın acı bir feryat kopardı. Ailesi hâlâ Delta'daydı. Diğer herkes sessizce ekrana kilitlenmişti.

"Rivers, Delta ve Bayelsa eyaletlerindeki valilikler acil durum duyurusunda bulundu," şeklinde devam etti muhabir. "Yerel halka önümüzdeki yirmi dört saat içinde zorunlu haller dışında yolculuk etmemeleri çağrısı yapıldı. Sokağa çıkma yasağı kondu. Yasağı ihlal edenlerin tutuklanacağı ve gerekli görüldüğü takdirde vurulabileceği bildirildi."

Bana kelepçeli deniz piyadesi, Owens yüzüme döndü. "Uçağın kalkıyor. Haydi, Dedektif Cross. Tanrım, ben de seninle gitmeyi ne çok isterdim. Washingtonlıyım. Evim gözümde tütüyor. Bir bilsen, o kadar özledim ki."

Owens'dan bir telefon numarası aldım ve döndüğümde annesini arayacağıma söz verdim.

Birkaç dakika içinde diğer bekleyenlerle birlikte uçağa binmek üzere dışarı çıktım. Birinin ismimi söylediğini duydum ve dönüp terminal binasına doğru bakındım.

Gördüğüm şey kanımı dondurdu ve her şey bambaşka bir manzaraya büründü.

Peder Bombata doğruca bana bakıyordu ve kolunu kaldırıp el salladı. Rahibin yanında –gerçekten bir rahipse tabii– dev bir kule gibi yükselen adam, Kaplan'ın ta kendisiydi. Abi Sowande. Canavar, parmağıyla kendi boğazını keser gibi yaptı.

Ne anlama geliyordu bu? Bu iş burada bitmez mi demek istiyordu?

Bitmeyeceğini adım gibi biliyordum.

Sona daha çok vardı. Soruşturmayı henüz tamamlamamıştım.

Ama belki de Kaplan zaten bunun farkındaydı.

4. Bölüm

EVE DÖNÜŞ

Başarısız olduğumu biliyordum. Şimdiden bana birkaç ömür yetecek kadar kan ve cinayet gördüğümün uzun zamandır farkındaydım. Hiçbir şey beni son birkaç haftadadır tanıklık ettiğim cehenneme ve çılgınlığa, işkence ve soykırım manzaralarına, masum kadın ve çocukların çektiği zulme ve son olarak, Adanne Tansi ile ailesinin hunharca katledilişine hazırlamamıştı.

Beni Washington'a aktarma yapmak üzere Londra'ya götürülen uçağımda birkaç saat uykuya gömülerek bunlardan kaçabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Ama Afrika'da belleğime kazınan korkunç görüntüleri ve kâbusları bir türlü ruhumdan atamıyordum. *Adanne'in Kaplan denen canavar tarafından öldürülüp tecavüze uğrayışı gözümün önünden bir türlü gitmiyordu.*

Peki Adanne ve ailesini öldürenlerin akıbeti ne olacaktı? Kaplan mahlasıyla ortalıkta gezinen azılı bir katili yakalamak için verilen başarısız bir soruşturmadan başka ne vardı ortada? Ya burada asla cezasını bulmayacak, hatta doğru dürüst merasimleri bile yapılmayacak diğer ölümler? Adanne'in benimle paylaştığı sırlar ne olacaktı?

Uçak Londra'nın Gatwick havaalanına iniş geçerken bir ürpertiyle uyandım. Biraz uyuyabilmişim ve şimdi kendimi sarhoş gibi hissediyor, mide sancısı ve berbat bir baş ağrısı çekiyordum. Belki sadece benim kuruntumdu ama sanki Virgin Nigeria havayollarındaki uçuş görevlileri yolculuğun büyük kısmı boyunca benimle ilgilenmemek için özel bir gayret sarf etmişti. Şimdi suya ve aspirine ihtiyacım vardı. İnmeden önce boş kapları ve şişeleri toplayan hosteslere işaret ettim. "Bakar mısınız?" diye seslendim.

Kadınların işaretimi gördüğüne emindim ama beni tek-rar görmezden geldiler.

Sonunda, daha önce yaptığımı hiç hatırlamadığım bir şey yaptım ve "Görevli" düğmesine bastım. Birkaç kez. Bu, bana en yakın hostesin dik bakışlarına yol açtı. Yine de neye ihtiyacım olduğunu sormak için yanıma gelmedi.

Kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Sizi rahatsız edecek ne yaptım bilmiyorum ama-" diye söze başlamıştım ki, lafımı kesti.

"Bilmiyorsanız söyleyeyim. Alabildiğine çirkin bir Amerikalısınız. Çoğu Amerikalı öyle zaten, ama siz daha da çirkinsiniz. Karşınıza çıkan herkesin başına felaket yağdır-dınız. Ve şimdi yardımımı istiyorsunuz öyle mi? Yok efendim. Bir yudum su bile yok size. Emniyet kemeri ışığı yanıyor. Koltuğunuza dönün."

Koluna uzandım ve canını acıtmadan ama sıkıca tut-tum. Sonra dönüp kabindekilere baktım.

Bizi izleyen birini, uçuş görevlileriyle benim hakkım-da konuşan birilerini görmeyi umuyordum. Kimse bizden yana bakmıyordu. Tanıdığım birileri de gözüme çarpmadı.

"Size kim benden bahsetti?" diye sordum. "Uçaktan biri mi? Kimdi? Gösterin bana."

Kolunu çekip kurtardı. "Onu da siz anlayıverin. Dedektif olan sizsiniz." Sonra yürüyüp gitti ve arkasına bakmadı. Yüzündeki öfke ve öfkesindeki gizem beni eve dönene kadar takip etti.

124

Yolculuğun sonraki on iki saati çok yavaş geçti ama nihayet Washington'a vardım. Büyük Anne'ye ülkeye geri döndüğümü bildirmek için ulaşamadım. Bu yüzden Reagan Uluslararası havaalanında bekleyen bir taksiye atladım ve Beşinci Cadde'ye doğru yola koyuldum. Saat dokuzu biraz geçiyordu ve gece trafiği yoğundu ama yeniden başkentte olduğum için memnundum. Uzun, zorlu bir yolculuktan sonra memlekete döndüğümde bazen bu hisse bürünüyordum ve bu gece de kesinlikle öyle zamanlardan biriydi. Evime varmak, kendi yatağıma uzanmak için sabırsızlanıyordum.

Taksiye bindiğimde an zaman farkından dolayı sersemlemiş bir haldeydim.

Nijerya, Sudan ve Sierra Leone'nin belli bölgelerini ziyaret etmeyen kimse oralardaki ıstırap ve katliamdan haberdar değildi. Üstelik ortada kolay cevaplar ya da çözümler de yoktu. Tanıklık ettiğim şiddetin sıradan insanların şeytallaşmasından kaynaklandığına inanmıyordum. Ama zirvedekilerin, en azından bazılarının şeytandan pek farkı yoktu.

Ve Kaplan, emrindeki çocuk çetesi ve diğer kiralık katiller gibi ipini koparmış psikopatlar serbestçe kol geziyordu. Korkunç koşulların onları canilere çevirdiği gerçeği bir şeyi değiştirmiyor gibiydi.

İçimi asıl kemiren ironi ise ABD’de katilleri kovaladığım onca yılın şimdi bana çocuk oyunu gibi gelmesiydi, son birkaç hafta yaşadıklarımla karşılaştırmamazlardı bile.

Taksi aniden yolun kenarına çektiğinde üzerimdeki sersemliği atmıştım. Ya şimdi ne olmuştu? Talihsizlikler peşimi burada da mı bırakmayacaktı? Lastiğin patlayacağı mı tutmuştu?

Şoför arkaya döndü ve gergin bir biçimde “Motor sorun çıkardı, kusura bakmayın. Çok üzgünüm,” dedi. Sonra bir silah çıkardı ve bağırdı, “Hain! Geber!”

125

Biri ısrarla, Cross’ların yaşadığı evin kapısını tekrar tekrar çalıyordu. Zil susmak bilmiyordu. Büyük Anne, Ali’nin yatak odasında idi. Onu her zamanki gibi sevgiyle yatınıyor, uykuya dalana kadar ona en sevdiği öykülerden birini fısıldayarak yanı başında uzanıyordu. Bu geceki kitap Ralph S. Mouse’tu ve Ali neşeyle kıkırdamaktan kendini alamıyor, bazen her sayfada birkaç kez kahkaha atarak “Bir daha oku Büyük Anne, bir daha,” diyordu.

Büyük Anne sabırla Jannie’nin kapıya bakmasını bekledi. Ama kapıdaki her kimse zile ardı ardına basmaktan bıkmıyordu. *Nerede bu kız? Niye kapıya bakmıyor?*

“Kim ki bu acaba?” diye mırıldandı Büyük Anne Ali’nin yatağından kalkarken. “Birazdan döneceğim, Ali. Janelle, sabrımı zorluyorsun ve bu pek akıl kârı değil, söyleyeyim.”

Ama salona girdiğinde Büyük Anne Janelle’in zaten kapıda olduğunu gördü ve kapı sonuna kadar açıldı.

Kırmızı Houston Rockets forması giyen tuhaf bir çocuk hâlâ zile basıyordu.

“Deli misin nesen?” diye bağırdı Büyük Anne, aksak ama hızlı adımlarla kapıya doğru yürürken. “Hemen kes şu zile basmayı! Bu saatte ne istiyorsun bakayım sen? Seni tanıyor muyum evladım?”

“Bu geri zekalı kızı şuracıkta öldürürüm,” dedi çocuk. “Ve seni de öldürürüm, bunak kan. Dedektifin ailesinden-sin diye tereddüt etmem.”

126

Taksideki olaylar çok hızlı gelişmiş ve beni tamamen savunmasız ve hazırlıksız yakalamıştı. Ancak bir kurtulma olasılığı gördüm ve şansımı denemek zorundaydım. Taksi şoförünün tecrübeli bir katil olduğunu sanmıyordum. Te-tiği çekip beni vurmak yerine tereddüt etmişti. Ben de öne atıldım ve aynı anda hem silahı hem de elini kavradım. Sonra elimden geldiğince sert bir biçimde bileğini yolcuyla sürücüyü ayıran metal bölmeye geçirdim. Adam acıyla bağırdı ve silahı düşürdü. Kaptığım gibi ona doğrulttum.

Aniden başını eğdi ve kapıyı açıp dışarı fırladı.

Arka kapıdan çıktım ama çoktan çimenlikte yokuş aşağı koşmaya başlamıştı bile. Sonra yolun kenarındaki sık ağaçlıkta gözden kayboldu.

Tabancasıyla arkasından ateş etmeyi deneyebilirdim ama buna kalkışmadım. Bana “hain” demişti. Tıpkı uçuş görevlisi gibi.

Buna gerçekten inanıyor muydu yoksa yalnızca aldığı emri mi yerine getiriyordu?

Adamın suratını gözüme getirdim. Zayıf, keçi sakallıydı, yirmili yaşlarının ortasında gözüküyordu. Bir asker miydi? Yoksa bir serseri mi? Aksanlı İngilizcesinde Nijerya lehçesi izleri vardı. Peki onu peşime kim takmıştı? Kaplan mı? Bir başkası mı? Kim? Kafamda komplo teorileri yaratmamaya çabaladım. Yeri ve zamanı değildi.

Anahtar hâlâ kontaklıydı ve eve kadar taksiyi kullanmaya karar vermem çok sürmedi. Teşkilatı oraya vardıktan sonra arayacaktım.

Ama onlara ne söyleyecektim? Bu tuhaf ve can sıkıcı hikâyenin ne kadarını anlatabilirdim?

Peki ya Büyük Anne'ye ne diyecektim? Beni bu halde, canıma kasteden bir taksicinin arabasıyla eve geldiğimi gördüğünde hiç de sevinmeyecekti.

127

Beşinci Cadde'deki eve varmam yalnızca birkaç dakika aldı. Taksiyi sokağa park ettim. Ve birden eve doğru hızla koşmaya başladım. Yolda Büyük Anne ve çocuklar için endişelenmeye başlamıştım.

Herkes iyi miydi? Belki basit bir paranoyaya yeniliyordum. Ama belki de korkularım haklıydı. Kaplan ailelerin peşine düşüyordu, değil mi? Ve az önce biri beni öldürmek istemişti. Bunu uydurmuyordum.

Kapının önündeki çimenlikte sinsice karşıma çıkan kedi-miz Rosie beni ürküttü. Rosie'yi kim dışarı salmıştı? Yuvasına düşkün, evcil bir kedi-ydi. Çok korktuğunu görebiliyordum. Nedendi bu? Ne olmuştu? Rosie içeride ne görmüştü?

Verandanın basamaklarından koşar adım çıkarken. “Büyük Anne!” diye bağırdım “Büyük Anne!”

Kapının kulpunu çevirdim, kapı kilitli değildi. Bu da kötü bir haberdi. Southeast yöresinde herkes kapılarını mutlaka kilitlerdi, özellikle de Büyük Annem.

“Büyük Anne! Çocuklar!” diye seslendim içeri girip salonda koştururken. Sırf ödüm koptuğu için onları da korkutmak istemiyordum. Yine de sakın olmamın imkanı yoktu.

Mutfakta durdum çünkü tam bir felaket bölgesini andırıyordu. Orayı hiç böyle görmemiştim. Biri kek yaparken her şeyi yarım bırakıp gitmiş gibi duruyordu. Ama içeride olanlar bununla sınırlı değildi. Sandalyeler devrilmiş, tabaklar yerde parçalanmıştı. Vanilya sosuyla dolu kap da öyle. Büyük Anne bir kek yapıyordu, amma da şanslıydım.

Taksiciden aldığım silahı çıkardım.

Sonra daha nefesimi bile toplayamadan üst kata koştum. Basamakları aceleyle çıkarken az kalsın Rosie’ye takılıp düşüyordum. O da bana katıldı.

Sessiz ve hızlı adımlarıyla...

128

İkinci kattaki tüm yatak odalarını kontrol ettim. Sonra tavan arasındaki ofisimi. Sonunda bodruma indim. Evin hiçbir yerinde kimse yoktu.

Birkaç dakika içinde binanın önüne üç ekip arabası geldi. Tepe lambaları uğursuzca yanıyordu. Tam dışarı çıkıyordum ki Sampson karşımda belirdi.

John'a şimdiye dek bildiklerimi aktardım. Ben elimde her şeyden çok destek için Rosie'yi tutarken, verandada yanımda dikildi. Bütün olanlar gerçekdışı gibiydi ve başımdan ayaklarıma kadar uyuşmuştum.

"Bu işin arkasında Kaplan var, o olmalı. Afrika'daki olaylarla ilgili," dedim John'a. "Havaalanından buraya gelirken az kalsın vuruluyordum." Caddedeki taksiyi işaret ettim. "Şoför bana silah çekti."

"Hayattalar, Alex," dedi Sampson ve kolunu omzuma doladı. "Buna inanmak zorundayız."

"Umarım haklısıdır. Yoksa onları burada öldürürlerdi, Ellie ve ailesine yaptıkları gibi."

"Senin bir şey bildiğini düşünüyor olmalılar. Bildiğin bir şey var mı, Alex?"

"Pek sayılmaz," dedim Sampson'a. Ama bu bir beyaz yalandı.

Sonra bir kadının çığlıklarını duydum. "Alex! Alex!"

Bree! Caddenin başında arabasından inmek zorunda kalmış, bana doğru koşuyordu. Polis Beşinci Cadde'yi baştan sonra kapamıştı. Ortalık gelen bir telefonla mecburen gitmekten nefret ettiğim o tüyler ürperten suç mahallerine dönmüştü. Tek farkı, bu sefer kendi evimin ve kendi ailemin söz konusu olmasıydı.

"Ne oldu Alex? Daha yeni haber alabildim. Adresi duyar duymaz çıktım. Ne oldu?"

"Birileri Büyük Anne, Ali ve Jannie'yi götürmüş," dedi Sampson ona. "Öyle görünüyor."

Bree kollarına atıldı ve bana sımsıkı sarıldı. "Alex, olmaz, hayır." Bana boş vaatlerde bulunmadı, yalnızca sarılıp

kulağıma birkaç kelime fısıldayarak elinden geldiğince rahatlatmaya çalıştı.

“Hiç not, mesaj filan yok mu?” dedi sonunda.

“Bir şey bulamadım. Tekrar bakmamız lazım. Evi ilk kez kolaçan ederken aklımın yerinde olduğunu sanmıyorum. Hatta birkaç karış havada olduğuna eminim.”

“Sence yeniden içeri girmen iyi bir fikir mi?” dedi kolumdan tutarak.

“Girmek zorundayım. Sen de gel. İkiniz de. Benimle gelin.”

Üçümüz birlikte içeri girdik.

129

Bree ile Sampson etrafı incelemeye başlamışken, ben de Damon’ın okulunu arayıp okul müdürüyle görüştüm ve ardından Damon’a ulaştım. Ona eşyalarını toplamasını söyledim. Kısa süre içinde onu oradan aldıracaktık. Sampson bunun için şimdiden gerekli düzenlemeleri yapmıştı. “Niye eve dönmem gerekiyor?” diye sordu Damon.

“Şu an eve dönmeyeceksin. Henüz değil. Burası güvenli değil. Hiçbirimiz için.”

Bree ile Sampson’a katıldım ve birkaç saat durmadan evin her köşesini aradık, ama arkalarında işe yarar bir iz bırakmamışlardı. Hiçbir yerde bir mesaj yoktu. Zor kullandıklarının tek delili mutfaktaki dağınıklık ve bina girişindeki buruşmuş halıydı.

Bilgisayarımı kontrol etmeyi aklıma getirdim ama oradan da bir sonuç çıkmadı. Hiçbir yerde bir not bırakılmamıştı. Ne bir tehdit, ne de herhangi türden bir açıklama. Ne mesajı vermek istiyorlardı öyleyse?

Lagos'u aramaya karar verdim. Orada saat sabah sekizdi. Ian Flaherty'nin ofisine ulaştım ama bu sefer telefonu kendisi açmadı. "Bay Flaherty şu an burada değil," dedi asistanı. Kadının sesi gergin geliyordu.

"Nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini biliyor musunuz peki?" diye sordum. "Onunla konuşmam lazım, önemli."

"Üzgünüm, bilmiyorum. Buralarda işler karışık, efendim. Çok zor bir durumdayız."

"Evet, farkındayım. Ona bir mesaj bırakabilir miyim?"

"Elbette."

"Ona Alex Cross'un Washington'a döndüğünü söyleyin. Ailemi götürdüler. Bunu yapanın Kaplan ya da ona çalışan birileri olduğunu zannediyorum. Onunla konuşmam şart. Lütfen bu mesajı ona mutlaka iletin. Ölüm kalım meselesi olabilir."

"Tabii, efendim," dedi asistan. "Her zaman öyledir."

130

Sampson, Bree ve ben evde bir saat kadar daha kaldık. Her odaya tekrar baktık, işimize yarayabilecek hiçbir şeyi atlamamak istiyorduk. Gerçi ikisinin evi aramaktan çok bana destek olmak için yanımdan ayrılmadığını anlıyordum, özellikle de bir iki kez saçmaladığımdan beri. Sonunda John'a ailesinin yanına dönmesini ve biraz uyumasını söyledim.

Kimse beni aramamış ya da bir mesaj iletmeye çalışmamıştı.

“Dışarıda iki ekip arabası var,” dedi Sampson. “Sabaha kadar burada kalacaklar. Bu konuda itiraz kabul etmiyorum.”

“Biliyorum. Onları görebiliyorum.”

“Maksat da o zaten akıllım. Görölmeleri gerekiyor.”

“Sürekli tetikte olsunlar,” dedi Bree. “Ben de burada kalacağım. Onlara gözümün üstlerinde olduğunu söyle.”

Sampson önce Bree'ye, sonra bana sarıldı. Bu gece polis esprileri, gecenin ağırlığını üzerimizden atma girişimleri yoktu. “Bir şey olursa –ne olursa olsun– beni anyorsun,” dedi bana.

Sonra mutfak kapısından çıktı. Durdu ve geri döndü. “Dışarıdakilerle konuşacağım. Belki bir araba daha getirtirim.”

Onaylamak ya da itiraz etmekle uğraşmadım. “Sağ ol.”

“Sen bizi merak etme,” dedi Bree. “Başımızın çaresine bakınız.”

“Ondan şüphem yok,” dedi Sampson başıyla evetleyerek. “Ne olursa olsun beni anyorsunuz!” Nihayet arkasından kapıyı kapadı.

Kalkıp kapıyı kilitledim. Birileri içeri girmeye kalkarsa bu bize fazladan birkaç saniye kazandıracaktı. Belki ihtiyacımız olurdu.

“Bir mahsuru yok değil mi?” diye sordu Bree.

Başımı salladım. “Benimle kalmanın mı? Tabii ki yok.”

Bana yaklaştı ve tekrar sarıldı. “Üst kata gidelim öyleyse.” Elimi aldı. “Gel, Alex.”

Bree'nin beni yukarı götürmesine izin verdim. Zaten uyuşmuş, uzak bir rüyalar alemine dalmıştım.

“Burada bir telefon var,” dedi ikimiz yatak odasına girerken. Sonra bana yine sarıldı, ellerini aşağıya kaydırды ve

kemerimi çözmeye başladı. Sanırım ihtiyacım olan bu değildi ama bir sakıncası da yoktu. Yatak odasındaki telefon çalana kadar.

131

Evin telefonu sabaha karşı dördü birkaç dakika geçe çalmaya başladı. Hiç durmadan aranıyorduk ve hepsinde telefon suratımıza kapanıyordu. Aramalar benim için duygusal bir işkenceydi ama her seferinde cevap veriyor, hattın kablösünü çıkarmaya cesaret edemiyordum. Telefon Büyük Anne ve çocuklarla aramdaki cankurtaran halatı olabilirdi. Arayan her kimse, yakınlarım elindeydi. Buna inanmak zorundaydım.

Bree ile gece boyunca sıkıca sarıldık, muhtemelen hayatımın en kötü gecesiydi.

Ona Afrika'da gördüklerimin ve yaptıklarımın bir kısmını –Adanne, ailesi ve dehşetengiz olaylar hakkındakilerini anlattım, hunharca katledilişlerini de. Ama insanların iyi niyetinden ve doğruluğundan da bahsettim; çaresizliklerinden, ne kendi başlattıkları ne de sürmesini arzuladıkları bir kâbusa hapsoluşlarından.

“Peki ya bu Kaplan? O piç kurusuyla ilgili başka ne öğrendin, Alex?”

“Terörist, kiralık katil, her tarakta bezi var. Parasını kim verirse. O şu ana dek karşılaştığım en vahşi katil, Bree. İnsanlara acı çektirmekten zevk alıyor. Ve onun gibi başkaları da var. Para karşılığı insan öldürenlere verilen bir lakap bu: Kaplan.”

“Yani Büyük Anne ve çocukları o mu kaçırdı? Bu işin arkasında o mu var? Emin misin?”

“Evet,” dedim telefon yine çalarken. “Bu arayan da o.”

Telefon çalmaya devam etti. Ben de evin içinde dolanmaya, ailemi aklımdan bir an bile çıkarmadan odalar arasında volta atmaya başladım. Rosie peşimi hiç bırakmıyordu.

Mutfakta Büyük Anne’nin en sevdiği yemek kitabı hâlâ ortalıktaydı: *The Gift of Southern Cooking*.¹³ Elime alıp baktım, çikolatalı pekan cevizli kek tarifi açtı.

Büyük Anne’nin meşhur gabardin paltosu bir mutfak sandalyesinin arkasına asılmıştı. Yenisini almak konusunda bana az itiraz etmemiştir: “Yeni bir palto falan istemiyorum. Bunu yırtıklar içinde bırakmak için yarım yüzyıl boşuna mı uğraştım?”

Ali’nin odasına yürüdüm.

Yerde muntazam bir biçimde dizili Pokemon kartlarını gördüm. Bayıldığı Moo isimli tüylü oyuncak. Beşinci doğum günü partisinden elle boyanmış bir tişört. Yatağının başucundaki ufak masada sayfaları açık duran kitabı, *Konuşan Fare Ralph*.

Jannie’nin odasına girdiğimde çökercesine kendimi bırakarak yatağa oturdum. Gözlerim kıymetli kitap koleksiyonunda gezindi. Saç aksesuarlarıyla ağzına kadar dolu tel sepetlere, dudak parlatıcılarına, meyve kokulu losyonlara baktım. Sonra okuma gözlüklerini gördüm, doktor gözlük kullanmasını salık vereli daha sadece bir ay olmuştu. Bu içime dokundu. Masada duran yeni gözlüklerinde incinebilirliğe, masumiyete işaret eden bir şey vardı.

Kucağımda Rosie ile orada oturdum ve tekrar telefonun sesini duydum. Bree açtı.

13 “Güney Mutfağının Marifetleri.” –çn.

Çok sessiz bir biçimde, "Siktir git," dedi.
Ve bu sefer telefonu ilk kapatan o oldu.

132

Ailemi geri alacaktım. Buna inanmak zorundaydım. Ama doğru muydu? İhtimaller benden yana mıydı ki? Kötüye gittikleri kesindi.

O sabah altı buçuktan yediye kadar ön verandada oturup aklımı hepten yitirmemeye çalıştım. Araba sürmeyi düşündüm, belki beni biraz rahatlatabilirdi. Ama evden kısa süre bile ayrılmayı göze alamıyordum. Saat yediyi biraz geçerken arayıp kapatmalar durdu ve gözüme bir saat uyku girebildi. Sonra duş aldım, giyindim ve caddedeki devriyelerden birini çağırdım. Ona benim için telefonlara bakmasını söyledim ve bana ulaşabileceği bir cep telefonu numarası verdim.

Dokuzda Bree ile Daly Binası'nda bir acil durum toplantısına katıldık.

Konferans odasında yaklaşık bir düzine polis bulmak beni şaşırttı. Üstelik bunlar üst düzey isimlerdi, Washington'ın en iyileriydiler. Bana destek olmak ve olayla yakından ilgilendiklerini göstermek istediklerini anladım. Dedektiflerin çoğu başka soruşturmalarda birlikte çalıştığım kişilerdi. Dedektif Amiri Davies, Bree ve Sampson, ailemi bulmakta yardımcı olabilecek, sokak bağlantıları güçlü polislerle temasa geçmişti.

Tabii bulunmaları mümkünse.

O noktadan sonra gün benim için giderek daha da garipleşti. Saat on birde CIA'in Langley'deki merkezinin penceresiz bir toplantı odasında daha küçük bir toplulukla görüştüm. Odadaki atmosfer Daly'dekinden daha farklı olamazdı. Benim dışındaki herkes takım elbise ve kravat giymişti. Ben den dili katı ve gergindi. Kimse orada bulunmak istemiyordu, ben hariç. Yardımlarına ihtiyacım vardı.

Özel Harekat Dairesi'nden Merrill Snyder adlı bir istihbarat subayı beni sıkı bir tokalaşma ve pek ümit vaat etmeyen bir cümleyle karşıladı: "Bizimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkürler, Dr. Cross."

"Başlayabilir miyiz?" diye sordum ona.

"Bir kişinin daha gelmesini bekliyoruz," dedi Snyder. "İsterseniz kahve ya da meşrubat var."

Langley'e son gelişimdeki birim liderinin ismini hatırlayarak "Eric Dana nerede?" diye sordum.

"Tatilde. Beklediğimiz adam onun üstü olur. Kahve istemediğinize emin misiniz?"

"Hayır, böyle iyiyim. İnanın bana, bu sabah daha fazla kafeine ihtiyacım yok."

"Anlıyorum. Ailenizi kaçıranlardan hâlâ bir haber alamadınız, değil mi?" diye sordu Snyder. "Hiçbir iletişim kurmadılar mı?"

Ben onu cevaplayamadan önce toplantı odasının kapıları hızla açıldı. Kırk yaşlarının başında, uzun boylu, siyah saçlı bir adam içeri girdi. Gri bir takım elbise ve gümüş-kırmızı

çizgili bir kravat giyyordu. Hal ve tavrıyla etrafa önemli biriyim mesajı veriyordu, muhtemelen de öyleydi.

Ve hemen arkasından odaya Ian Flaherty girdi.

134

Herkesin beklediği adam kendisini Steven Millard olarak tanıttı. Özel Harekat Dairesi mensubu olduğunu belirtti ama rütbe vermedi. Afrika'ya gitmeden önce Al Tunney'in bana bu isimden bahsettiğini hatırladım. Millard gruptaki en yetkili kişiydi ve işin başından beri sürece dahildi.

Beni gördüğünde Flaherty'nin ağzından "Dr.Cross"tan başka söz çıkmadı.

"Ailenizle ilgili bir gelişme var mı?" diye sordu Millard hemen.

Snyder araya girdi. "Henüz bir haber yok. Onunla temasa geçmediler."

"Şu an Büyükşehir Polis Teşkilatı'ndan arkadaşlar evimde," dedim onlara. "Telefonu onlar açıp bana bildirecekler."

"Bu iyi. Tüm yapabileceğin bu," dedi Millard. Onu nasıl değerlendirmem gerektiğini kestiremiyordum. Afrika'ya doğru yola çıkmadan önce Eric Dana'yla görüştüğümü bildiğine emindim, ama Millard bundan ne kadar fazlasını biliyordu?

"Bana verebileceğiniz her türden bilgiye ihtiyacım var," dedim sonunda. "Gerçekten yardıma muhtacım."

"Bize bu konuda güvenebilirsin," dedi Millard. "Ama önce bize yardımcı olabilecek bazı sorular sormam gerek. Dedektif Cross, Afrika'ya neden gittiniz?"

“Bir arkadaşım tüm ailesiyle birlikte öldürüldü. Elime katilin Lagos’a gittiğine dair bir ipucu geçti. Cinayeti ben soruşturuyordum.”

Millard başını yukarı aşağı salladı, anlamış gibi görünüyordu. “Öyleyse bana Afrika’da ne öğrendiğinizi de söyler misiniz? İşe yarar bilgiler edindiğinizi sanıyorum. Aksi takdirde bu profesyonel katil neden Washington’da ailenizin peşine düşsün?”

Millard ellerini kavuşturdu, sonra serbest bıraktı. “Nijerya’da alışılmışın dışında ya da şüphe uyandırıcı bir şeye tanık oldunuz mu? Bu katilin neden size burada zarar vermek istediğini bilmemiz gerek. Tanınmış bir polis amirisiniz. Kaplan, ya da herkimse, mecbur kalmadıkça böyle bir işe kalkışmazdı. Damarına basmadıkça bunlara cesaret edemeyeceğini tahmin ediyorum, yanılıyor muyum?”

“O olduğunu biliyorsunuz öyleyse?”

“Hayır, hayır, kesin bir bilgim yok. Sadece mantıklı geliyor. Ian da aynı fikirde. Neler biliyorsunuz, Dr. Cross?”

Önce Flaherty’ye, ardından Millard’a baktım. “Ailemi bulmama yardım etmeyeceksiniz, değil mi? Tek istediğiniz beni yine istihbarat için yolmak mı?”

Millard iç geçirdi, birkaç saniye duraksadı ve karşılık verdi: “Dr. Cross, üzgünüm ama, ailenizin öldüğünü düşünüyoruz.”

Sandalyemden hışımla kalktım, az kalsın deviriyordum. “Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Benden ne saklıyorsunuz? Ailem öldüyse beni neden tüm gece arayıp dursunlar?”

Millard gözlerimin içine baktı, sonra o da ayağa kalktı. “Size bu işe karışmamanızı önermiştik. Başınız sağ olsun. Elimizden gelen bir şey olursa, yardım etmekten memnu-

niyet duyarız.” Sonra ekleme mecburiyeti hissetti, “Burada kötü adamlar biz değiliz, Dedektif. Ortada büyük bir komplo filan dönmüyor.”

Bu doğruysa, neden herkes tekrarlama ihtiyacı duyuyordu?

135

CIA piçleri! Bu sefer biraz daha insanlık gösterecekler de, bir şeyler gizlediklerinden emindim. Belki de ailesinin katledilmesinden sonra Adanne’in bana açıkladıklarını onlarla bu yüzden paylaşmamıştım. Toplantı onlarla yıllar boyu yaşadığım tecrübelerle birebir örtüşen bir biçimde sonlanmıştı. Peki ya Flaherty? Toplantıdan sonra “önceden kararlaştırılmış bir dizi toplantı” için Langley’e gelmişti. Bunun gerçeği tümüyle yansıtması, hatta yanından bile geçmesi imkansızdı. En azından ben öyle düşünüyordum.

O gece eve döndüğümde bina boştu. Bree’ye evde yalnız kalmamın daha iyi olacağını söylemiştim. O kadar umarsız bir durumdaydım ki, her şeyi denemeye hazırdım.

Millard’ın sözleri kulaklarımda çınılıyordu. Dr. Cross, üzgünüm ama, ailenizin öldüğünü düşünüyoruz.

Şipşak bir sandviç hazırladım ama yalnızca kenarlarını kemirmekle yetindim. Sonra televizyon kanallarını izledim –CNN, CNBC, FOX– ama Delta’daki iç savaşla ilgili neredeyse hiçbir haber yoktu.

Akıl alır gibi değil. Hollywood’dan bir kadın oyuncu Los Angeles’ta intihar etmişti ve gündemin ana maddesi buydu; sanki hepsinin haber kaynakları aynıymış ve hepsi aynı muhabirlerle çalışıyormuş gibi bütün kanallarda bu olaya yer veriliyordu.

Nihayet ölü sanatçıyla ilgili haberleri kapattım ama sessizlik de iyi gelmedi. Yaşadığım keder ve Büyük Anne, Ali ve Jannie'yi kaybetme korkusu dayanma gücümün sınırlarını zorluyordu.

Uzun bir süre başımı ellerimin arasına alıp mutfakta kaldım. Geçmişten belli görüntüleri, duyguları, heyecanları hatırlıyordum: Ali, daha ufacık bir çocuk, hem de en tatlısından; Jannie, hâlâ benim "Velcro" kızım, annesinin canlı hatırası; annemi ve babamı kaybettikten sonra Washington'a geldiğimden beri defalarca hayatımı kurtaran Büyük Anne, koruyucu meleğim.

Onların yokluğunda yaşamaya nasıl devam edebileceğimi bilemiyordum. Devam edebilir miydim?

Telefon tekrar çalmaya başladı ve ahizeyi kaptım. Arayanın Kaplan olduğunu, bir şey istediğini, beni istediğini umuyordum. Ama o değildi.

"Ben Ian Flaherty. Seni merak ettiğimden aradım. İyi misin, ne haldesin diye. Faydası dokunabilecek yeni bir şeyler hatırlayabildin mi?"

"Sana faydası dokunsun diye mi?" dedim sert bir sesle. "Ailem kaçırıldı. Ailem. Bunun nasıl hissettirdiği konusunda en ufak fikrin var mı senin?"

"Sanırım var. Sana yardım etmek istiyoruz, Dr. Cross. Sadece bildiklerini anlat."

"Yoksa ne olur, Flaherty? Bana başka ne yapabilirler ki?"

"Doğru soru şu: Ailene ne yapabilirler?"

Flaherty ona gece gündüz ulaşabileceğim bir numara bıraktı.

En azından bu piç kurusunun da gecesi gündüzüne karışmıştı.

Beni salondaki kanepede daldığım sıg uykudan çalan telefonun sesi uyandırdı. Hâlâ yarı uyur vaziyette telefonu açtım, uzuvlarım karıncalanıyordu.

“Ben Cross.”

“Hemen arabana bin. Evini izliyoruz, Cross. Üst katta ve mutfakta ışıklar açık. Salonda uyuyordun.”

Konuşan bir erkekti. Aksanlı bir İngilizcesi vardı. Son birkaç hafta boyunca bu aksanı çokça dinlemiştim ama şu an kulaklarım her zamankinden daha keskindi; hiçbir heceyi kaçırmıyordum.

“Ailem iyi mi?” diye sordum. “Neredeler? Sadece buna cevap ver.”

“Cep telefonunu yanına al. Numaran bizde var ve emirlerimizi yerine getirmeni istiyoruz. Ve kimseyi arama yoksa ailen ölür. Oyalanma Cross. Söz dinle ve kalk.”

Kanepede doğrulup oturdum, bir yandan salondaki camdan dışarı bakarken bir yandan da ayakkabılarımı giyiyordum.

Dışarıda kimseyi göremedim. Bulunduğum yerden hiçbir araba ya da ışık gözük müyordu.

“Seni neden dinleyecekmişim?” diye sordum arayana.

İkinci bir ses araya girdi. “Çünkü ben öyle diyorum!”

Telefon kapandı. İkinci ses boğuk ve sertti, ilkinden daha yaşlıydı. Ve kime ait olduğunu anında anladım.

Kaplan. Burada, Washington'daydı. Ve ailem elindeydi.

Beynime hızla yeni sorular üşüştü. *Ödünç aldığım cep telefonun numarasını biliyorlardı. Bu nasıl olabilirdi? Numarayı öğrenmek imkansız sayılmazdı, ama Nijerya'dan kalkıp gelmiş sokak serserilerinden oluşan bir grup bunu nasıl becerebilmişti?*

Komplo teorilerine düşkün biri değildim ama malumu inkar etmek giderek daha da zorlaşıyordu. Birileri Afrika'da neler yaptığımı öğrenmek ve beni sonsuza dek susturmak istiyordu.

Görüşme bittikten belki bir dakika sonra ön verandaya çıktım, şimdilik ışığını açmamaya karar vermiştim. Sokakta hâlâ beni izleyen birilerini göremiyordum.

Buradalar mıydı? Şimdiden gitmişler miydi yoksa? Büyü Anne ve çocukları yakınlardaki bir kamyonda ya da kamyonette mi tutuyorlardı?

Hedef tahtasında mecbur olduğumdan uzun bir süre kalmak istemiyordum. Aceleyle basamakları inip Mercedes'e atladım, güvenlik için satın aldığım aile arabasına. Motoru çalıştırdım ve aracın gücünü hissederek caddeye çıktım. Dış bir gücün yardımına ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Telefon çaldı ve durdum.

"Ahmaklık yapmaya devam ediyorsun." Yine o ikinci, daha yaşlı sesi. Ona içimden küfretmek geldi ama çıtımı çıkarmadım. Ailem elinde olabilirdi. Bu, umut etmesi zor bir şeydi ama yine de öyle umuyordum. Bir şeyler ummak zorundaydım.

Telefona güldü.

“Komik olan ne?” diye sordum.

“Sensin. Caddeye hangi yönden çıkman gerektiğini öğrenmek istemiyor musun?”

“Hangi yönden?”

“Sola dön. Sonra cehennemin dibine varıncaya kadar yol talimatlarımı dinleyeceksin.”

138

Ben arabayı Beşinci Cadde’de sürerken hatta kaldı ama fazla konuşmadı. Bana bir sonraki hamlem üzerinde düşünmek için hiçbir malzeme vermedi. Taşları yerine oturtmaya, bir plan oluşturmaya çalışıyordum, işime yarayabilecek herhangi bir ipucunun, hatta belki de basit bir sezginin peşine düşmeye hazırdım.

“Ailemle konuşmama izin ver,” dedim sonunda.

“Neden vereyim?”

Bu noktada bir tavır koyup frene basmayı aklımdan geçirdim ama şu an tüm kozlar onun elindeydi.

“Ne tarafa?” diye sordum.

“Bir sonraki köşeden sağa dön.”

Bana söyleneni yaptım.

“Afrika’daki savaş senin harcın değildi, beyaz adam!” Southeast’teki Malcolm X caddesinde sürerken Kaplan’ın boşalan öfkesini dinledim. “Daha hızlı gitmelisin,” dedi, sanki hemen yan koltuğumda oturuyor, gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

Beni I-295 yolu üzerinden güneye, Maryland'e doğru yönlendirdi. Bu yoldan sayısız kez geçmiştim ama bu gece bana yabancı ve gerçekdışı geliyordu.

Sonra 95. Cadde'ye, oradan 210'a girdim ve neredeyse yirmi beş kilometre boyunca yolu takip ettim. O yirmi beş kilometre sonsuz bir yolculuk gibiydi.

Sonunda kendimi 425. Cadde'de buldum.

Sesi kısıldı. "Seninle bir hakikati paylaşayım. Buraya yalnızca cesetleri toplamaya geliyorsun. En azından cesetleri istiyorsun, değil mi?"

"Ailemi geri istiyorum," dedim. Buna sadece gülmekle yetindi.

Kaplan bana doğrudan bir soru sormadıkça söylediklerine hiçbir karşılık vermiyordum, o da bunu pek umursamıyor gibiydi. Belki de kendi sesini dinlemekten hoşlanıyordu.

Mantığımı bir kenara bırakmak zorundaydım. Bu yüzden tehditlerine, zalim hakaretlerine kulaklanmı tıkadım. Zor sayılmazdı, çünkü zaten uyuşmuş bir haldeydim. Buradaydım, ama aslında değildim.

139

"Kenara çek!" diye emretti.

Söyleneni yaptım.

Etrafta başka araç görünmüyordu. Layloes Nick Yolu'na girdiğimden beri bir arabayı geçtiğimi sanmıyordum. Maryland'de, Nanjemoy civarındaydım.

Ama yüzde yüz emin değildim. Nasıl olabilirdim ki? Ak-
lımı o kadar yitirmiştim ki. Yerimi tam olarak kestiremeye-
cek kadar gergin ve korku doluydum, taş kesilmiştim.

“İlk sağdan dön. Köşeden. Sapağı kaçırma! Dön haydi,
acele et!”

Sapaktan döndüm, sonra emredildiği gibi dümdüz iler-
ledim. Muhtemelen karanlıkta çevresel görüş kabiliyetim
zayıfladığından, yolun iki yanını kaplayan ağaç ve çalılıklar
siyah ve sık görünüyordu. Üzerimde yıldızlarla doluengin
bir gökyüzü vardı. Jannie’yi, yıldızlara bayıldığını hatırla-
dım ama sonra bu içli anıları zihnimden savuşturdum.

Duygusallaşmamalıydım. Zamanı değildi.

Belki de zamanı bir daha asla gelmeyecekti.

“Motoru durdur, dışarı çık! Ne diyorsam onu yap!”

“Zaten öyle yapıyorum.”

140

“İlerideki çiftliği görüyor musun? Gel ve aileni al. Şimdi ce-
setleri toplayabilirsin! İnanmadığını biliyorum, ama ger-
çek bu. Hepsi öldü, Dr. Cross. Çiftliğe gel ve gör.”

Birkaç yüz metre uzaktaki çiftlik evine kadar uzun çi-
menlik ve çalılıkların arasından uçar gibi ilerlerken kalbim
yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Bacaklarım ve kollarım
hissizleşmişti, sanki başka birine aitlerdi.

Yavaş, derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye ça-
lıştım. Sonra da hiçbir şey düşünmemeyi denedim. Son yön-
temim, Kaplan’a karşı nefretimi yoğunlaştırarak doğru anda
patlamaya hazır, küçük ve sert bir top haline getirmek oldu.

“Georgetown’da Cox ailesini ne halde bulduğunu hatırlıyor musun? Bu seferki daha iyi,” diye alay etti benimle. “Bu senin eserin, Dedektif.”

Bu kudurmuş canavara ailemin hiçbir zaman kimseyi incitecek bir şey yapmadığını söylemek istedim, ama içimde tuttum. Ona hiçbir malzeme vermek istemiyordum. Beynime bu konuda söz geçirmekte zorlansam da, önümdeki tehlike ve dehşete konsantre olmaya çabalıyordum.

Bu bir tuzak olmalı, dedim kendime. Birileri beni buraya sürüklemek istiyordu. Nijerya’daki savaş hakkında neler bildiğimi öğrenmeleri gerekiyordu. Ama bu bir şeyi değiştirmiyordu. Ne pahasına olursa olsun buraya gelmek zorundaydım.

“Hazır mısın, Dedektif?”

Bu son ses –Kaplan’ın sözleri– elimdeki cep telefonundan gelmiyordu.

Sonra Kaplan çalılıklardan dışarı adım attı. “Benimle yüzleşmeye hazır mısın? Gizemi çözmek istiyor musun?”

141

“Nihayet söz dinliyorsun. Ama çok geç kaldın, ahmak,” diye konuştu katil kendinden emin ve yüksek bir sesle. Bana doğru yürüyordu. Yanında çetesinden iki genç vardı, Houston Rockets ve gözlerime el feneri tutan, donuk bakışlı bir çocuk.

“Ailem nerede?” diye sordum, verili koşullar altında elimden geldiğince asıl meseleye bağlı kalmaya çalışarak.

“Ne fark eder ki? Topu topu tek bir aile. Şaka gibisin. Siz zavallı Amerikalılar, hepiniz öylesiniz. Size gülüyorum. Tüm dünya size gülüyor.”

Bir av bıçağı çıkardı ve bana uzun, kalın çeliğini gösterdi. Bir şey söylemedi, buna gerek yoktu. Ellie'nin evinde o bıçağın neler yapabileceğini görmüştüm.

"Neredeler?" diye sordum tekrar.

"Soru sorma hakkın olduğunu nereden çıkarıyorsun? Sana çığlık attırabilirim. Ölmek için yalvarıp diz çöktürebilirim. Hayatın bizim için bir hiç. Bizde ye ye derler, değersiz, işe yaramaz demektir. Ailen bir hiç. Ye ye. İşe yaramaz demek."

Kaplan üzerime yürüdü, terinin ve nefesindeki tütünün kokusunu alabiliyordum. Bıçağı boğazıma yaklaştırdı.

"Söyle... Ben bir hiçim. Söyle! Ailenin başına gelenleri öğrenmek istiyor musun?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı suratıma. "Söyle... Ben bir hiçim."

"Ben bir hiçim."

Bıçağı savurdu, pazımı kesti. Koluma bakmadım ama kanadığını biliyordum. Ona bir zayıflık emaresi göstermeyecektim. Başıma ne gelirse gelsin.

"Azıcık sıyırdı!" dedi ve güldü. Emrindeki katil çocuklar da bunu komik buldu, hasta ruhlu piç kuruları. Hepsinin teker teker icabına bakmak istiyordum.

Bıçağı havada hareket ettirdi. "Madem aileni görmek için yanıp tutuşuyorsun, gel bakalım. Onlardan geriye kalanları görebilirsin. Ye ye!"

142

Karanlıkta hayal meyal belli olan, terk edilmiş benzeyen çiftlik evine doğru tökezleyerek yürüdüm. Büyük Anne, Ali ve Jannie'nin gerçekten orada olup olmadığını merak edi-

yordum. Yaklaştıkça, içerde olduklarına inancım zayıflıyordu. Bunca zamandır –artık saatler değil, günler söz konusuydu– gerçeği inkar etmek için boşuna çabaladığımdan şüpheleniyordum. Aniden yürümekte, hatta ayakta durmakta güçlük çekmeye başladım, ama belki de öğrenmek istemediğim sırları barındıran karanlık çiftliğe doğru adım ilerlemek için kendimi zorladım.

Eve uzanan dar bir toprak yol vardı ve Kaplan ile katillerinin birkaç adım önünden gidiyordum. Ellie'nin ailesini öldüren o kana susamış caniler bunlar mıydı?

Houston Rockets forması giyen genç, ölüm timinin ikinci komutanlığını mı yapıyordu? Kaplan Afrika ile ABD arasında mekik dokurken o da yanında mıydı?

Lagos'ta ve Delta'da yaşananlarla bağlantıları neydi? İç savaş bir dünya savaşıma dönüşebilir miydi? Bu sefer savaş Afrika'dan mı yayılmaya başlayacaktı?

Aniden enseme sert bir darbe aldım. Dengemi kaybettim ve neredeyse yeri boyluyordum ama bir şekilde ayakta kalmayı başardım. Sonra arkama döndüm ve Houston Rockets'ın bir tüfeği ters tuttuğunu gördüm. Kabzasıyla bana tekrar vurmaya hazırlanıyordu.

“Dur!” diye bağrdım. “Seni serseri, seni küçük korkak!” Üzerine atılmayı, boynunu kavrayıp kırmayı öyle çok istiyordum ki.

Kaplan ya bana ya da zalim katiline güldü. “Hayır, hayır, Akeem! Bilincini kaybetmesini istemiyorum. Ön kapıyı aç, Cross. Dedektif sensin. Buraya kadar geldin. Şimdi göreceksin. Kapıyı aç! Bu büyük gizemi çöz.”

Paslı kapı kolunu çevirdim ve ahşap çerçeveli kapıyı güçlükle ittirdim. Yüksek bir gıcırtyla açıldı.

Başta, arkamdan tutulan el fenerinin zayıf ışığına rağmen pek bir şey göremiyordum.

“Neredeler?” diye sordum.

“İçeri gir ve gör,” dedi Kaplan. “İstediğin bu değil miydi? Ölümün somut kanıtı.”

Çiftlik evinin içine yürüdüm ve içeride hâlâ kimseyi göremedim. Kalbim çarpıyordu. Birinci odadaki her şey küf, toprak, çürük ve belki de ölüm kokuyordu.

“Hiçbir şey göremiyorum. Çok karanlık.”

Birden bir ışık açıldı. Bir oturma odası aydınlandı –iki ufak kanep, rahat koltuklar, ayaklı lambalar... Ama oda da hâlâ kimseyi görmüyordum. Dönüp arkamda kocaman cüssesiyle dikilen Kaplan’a baktım. “Neredeler?” diye bağırdım. “Burada kimse yok!”

“Bana bildiklerini anlat,” dedi ciddi bir tonla. “Adanne orospusu sana ne anlattı? Delta’yla ilgili neler biliyorsun? Söyle bana!”

Boş gözlerle ona baktım. “Sen de mi CIA için çalışıyorsun? Onlar da Adanne’in bana söylediklerini öğrenmek istiyordu.”

Kahkaha attı. “Ben kim para öderse ona çalışırım. Bildiklerini anlat!”

“Hiçbir şey bilmiyorum. Afrika’da hiçbir şeyi ortaya çıkaramadım. Elimde bilgi olsa sana söylemeyeceğimi mi sanıyorsun? Adanne Tansi’yi öldürdüğünü gördüm. Tek bildiğim bu, kendi gözlerimle gördüklerim.”

Oturma odasına bağlanan bir koridordan biri çıkageldi. Kafamı çevirdiğimde odaya girenin Ian Flaherty olduğunu gördüm.

“Bir şey bildiğini sanmıyorum. Onu öldürebilirsiniz,” dedi Kaplan’a. “Böylece ailesine kavuşabilir. Haydi. Bitirin şu işi.”

Suratım şaşkınlık ve öfkeden korkunç bir hal aldı. “Yani CIA başından beri bu işin içinde miydi?”

Flaherty omuz silkti. “Hayır, teşkilat değil. Sadece ben. Öldürün onu artık. Bitirin şu işi.”

Sonra odada başka bir ses duyuldu. “Önden sen gideceksin, piç kurusu.”

Konuşan Sampson’dı. Sürdüğüm arabada bir takip cihazı vardı. John Maryland’e kadar sinyali takip etmişti. Ve yalnız değildi.

“Buradan canlı çıkamazsınız,” dedi Bree. Sampson’ın yanına geldi. “Sen de, Kaplan da öleceksiniz. Tabii hemen ötmeye başlamazsanız. Büyük Anne ve çocuklar nerede?”

Houston Rockets formalı çete üyesi silahına mermi sürdü. Bree onu gözünün altından, sol yanağından vurdu. Genç katil çılglık attı ve yere devrildi. O anda Kaplan ön kapıdan sıvıştı.

“Silahsızım,” dedi Ian Flaherty ve ellerini havaya kaldırdı. “Ateş etmeyin. Ailene ne yaptılar bilmiyorum. Bu benim planım değildi, hiçbirisi değildi. Beni vurmayın!”

Flaherty’nin göğsüne sertçe omuz atıp koşarak Kaplan’ın peşine düştüm. Sampson çıkarken bana bir tabanca attı. “Kullanmaktan çekinme!” diye bağırdı.

Dışarısı kış ortası kadar soğuk ve karanlıktı, tüm renkler ürkütücü ölçüde siyaha bürünmüştü. Kaplan'ı hiçbir yerde göremedim. Ancak biraz sonra eve çıkan toprak yolun sağında hayal meyal bir kıpırtı gördüm.

"Alex!" diye bağırdı Bree arkamdan. Ona cevap vermedim. İleri doğru koştum ve peşimden gelmeyeceğini, karanlıkta beni görmeyeceğini umdum. Kaplan'a önce ben ulaşmak, onunla teke tek karşılaşmak istiyordum.

"Alex!" diye bağırdı Bree tekrar. "Bu şekilde olmaz. Alex! Alex!"

Hareket eden gölgeyi izlemeye devam ettim, önümde koşan belli belirsiz bir erkek silueti, bazen de sadece dalların hışırtısı vardı. Ben bu seslere konsantre olmaya çalışırken bir gölge çalılıklardan üzerime atıldı. Yana devrildim ve beyaz tişörtlü, beyaz beysbol şapkalı bir katili göğsünden vurdum. Çocuklardan biriydi bu! Bir hırıltı çıkardı ve yere yığıldı. Kaplan'ın peşinden koşmaya devam ettim.

Hızlı hareket ediyordu, ama ben de hiç ağır sayılmazdım. Karanlık bir pistte hızla yokuş aşağı inen iki kayakçı gibiydik. Arayı azar azar kapatıyordum ama bu yeterli değildi. Arkasından bağırmadım. Tüm enerjimi koşturmakla harcıyordum. Aklımda onu yakalamaktan başka bir şey yoktu. Ne ihtiyat, ne de can korkusu. Bunları geride bırakmıştım.

Koca ayaklarının yere inip kalkmasını ve giderek sıklaşıp düzensizleşen soluklarını işitebiliyordum. Yine de ona seslenmedim. Tabancamı doğrulttum ve iki el ateş ettim. Yanlışlıkla öldürmemek için belinden aşağısına nişan al-

dım. Ailemin yerini öğrenebilmek için onu canlı ele geçir-mem gerekiyordu.

Sanırım onu vuramadım ama hızla yön değiştirmeye ça-baladı ve bu ayağının takılmasına sebep oldu. Hızımı daha da arttırdım. Artık ona yetişiyordum. Daha çok detayı seçe-biliyor, onu net bir biçimde görebiliyordum.

Sonra bacaklarına sarılmak için atladım!

Az kalsın elimden kurtuluyordu ama onu bileklerinden yakaladım. Yüzüstü yere düşerek kafasını bir taşla sertçe çarptı. Dizlerimin üzerinde ilerleyerek üzerine çıktım. Son-ra belimi doğrultarak bütün gücümle suratına bir yumruk indirdim. Yumruğumun geldiği çenesinden iki yana kan ve ter aktı.

“Orospu çocuğu! Hain!” diye bağırdı bana, saldırıya uğra-mış bir vahşi orman kedisi gibi hırlayarak.

“Ailem nerede? Onlara ne yaptınız?” diye haykırdım.

Sonra tüm gücümle, içimde büyüyen tüm öfke ve nef-retimle onu bir kez daha yumrukladım. Bu sefer bir dişini kaybetti ama canı bu kadar acıyorken bile kuvvetliydi ve beni kaldırıp attı. Hızla üzerime çıktı! Başımı kollarımla korumaya çalıştım ve bileğime vurdu, kırıldığını sandım. Ama hiç sesimi çıkarmadım. Omuzlarımı birkaç santim yu-kan kaldırdım ve boğazını kavramayı başardım. Gücümün nereden geldiğini ya da ne kadar süreceğini bilmiyordum. Ona kafa atmaya çalıştım ama vücudumun tuhaf açısından ötürü alnım elmacık kemiğine geldi. Nefesi kesildi, sonra da balgam ve kan tükürdü.

“Ailem!” diye bağırdım tekrar.

“Ailenin amına koyayım!” diye karşılık verdi. “Çocukları-nı siktiğim! Amma koyayım senin!”

Sonra avcı bıçağını çıkardı. Hâlâ onu canlı olarak etkisiz hale getirmem gerektiğini düşünüyordum. Benim hayatta kalıp kalmamamdan çok, onun ölmemesi önemliydi. Bıçağı tuttuğu elini bileğinden yakaladım, ama onu uzun süre durduramayacaktım. Kavganın gidişatı onun lehine dönüyordu. Buraya kadardı: Sonum böyle gelecekti. Büyük Anne'nin, Ali'nin, Jannie'nin akıbetini asla öğrenemeyecektim. En kötüsü buydu işte, bilmeden gitmek.

Gecenin sessizliğinde bir silah sesi cınladı.

Kaplan doğrularak kasıldı ama sonra bıçakla tekrar üzerime çullandı. "Geber!" diye bağırdı. "Ailen gibi, geber!"

İkinci bir kurşun, bir saniye önce hiddetle bana bakan sağ gözüne isabet etti.

"Neredeler?" diye bağırdım. "Ailem nerede?"

Bir kelime daha etmedi. Sağlam gözü kinle doluydu. Suratının geri kalanı kan içindeydi. Kaplan cevap veremedi. Cesedi üzerime yığıldı.

"Neredeler?" diye fısıldadım.

145

Kendimi dev cesedin altından kurtarıırken Bree koşarak geldi. Artık ölü bile olsa piç kurusundan tüm kalbim ve ruhumla nefret ediyordum. Bree diz çöktü ve bana sarıldı. "Üzgünüm, Alex. Çok üzgünüm. Tek görebildiğim, bıçağıydı. Onu vurmak zorundaydım."

Ona sıkıca sarıldım, ileri geri sallanıyordum. "Senin hatan değildi. Senin hatan değildi." Ama sonra titremeye ve ürpermeye başladım. Burada neyi kaybettiğimin farkına

varıyordum, Kaplan'ın ailemi bulmak için son şansım olduğunu anlamıştım.

Cesedi orada bırakıp yorgun argın çiftlik evine yürüdük. Civardaki kasabalardan polis arabaları geliyordu ve ağaçlar lambalarının kırmızı ve mavi parlaklığıyla aydınlanıyordu.

Biz yaklaşırken Sampson çiftlik evinden çıktı. "Bütün odalara baktım. Burada kimse yok. Herhangi bir ipucuna da rastlamadım, Alex. Onlardan iz yok. Kan lekesi de bulamadım. Bence hiç buraya getirilmemişler."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim, olay yeri bulgularını kavramaya, anlamlarını sindirmeye çalışıyordum. "Ben yine de tekrar bakmak istiyorum. Kendim bakmalıyım. Flaherty'den ne haber?" diye sormayı akıl ettim aniden.

"Şu an polisin elinde. Onlara CIA kimliğini gösterdi. Bundan sonra neler olacağını kestiremiyorum. Onu ellerinde tutabileceklerini sanmıyorum."

146

Evi ve yakınındaki bir atölye ile ahırın günün ilk ışıklarına dek kontrol ettik. Sonra çevreyi kolaçan etmeye başladık. Bu noktada olay yerini inceleyen otuzdan fazla polis amiri ve FBI ajanı vardı ama bu bile bana yeterli gelmiyordu. Artık her şey daha da gerçekdışı gibiydi. *Buradaydım, ama aslında değildim.* Zaman mefhumunu da tamamen yitirmiştim; sanki çiftlikte birkaç gün de geçirmiş olabilirdim, yalnızca birkaç dakika da.

Yaşam belirtisi, diye geçirdim içimden. *İstediğim buydu, değil mi? Ve o bulunamıyorsa, öldüklerine dair bir kanıt.*

Kaplan'm ve katil gençlerinin çiftliğe gelirken kullandığını tahmin ettiğimiz bir Nissan marka minivan bulduk.

Araçta kolilerin içine yerleştirilmiş hafif silahlar, giysiler ve video oyunları vardı. Ama kan izi ya da birini bağlayacak ip yoktu. Büyük Anne ya da çocukların araca bindirildiklerine dair bir ipucu bulamamıştık.

Evin yakınlarında başka tekerlek izleri de vardı ama sıra dışı bir görünümüleri yoktu. Mekânın halinden çiftlikte en az birkaç yıldır iş görülmediği sonucunu çıkardım. Belediye kayıtlarına göre Leopoldo Gout isimli biri üzerine kayıtlıydı ama henüz sahibiyile temasa geçememiştik. Kimdi bu Leopoldo Gout? Burada olanlarla ilgili ne biliyordu?

Nihayet öğleden sonra dörde doğru, Bree kolumdan tutup beni arabama götürdü. Sonra da Beşinci Cadde'deki evime kadar arabayı o kullandı. İnceleme yapmaya devam edecek bir durumda olmadığımı söylemişti, haklıydı da.

Her şeye rağmen mutlu bir son için ümidimi korumaya çalıştım ama evde kimse yoktu. Mutfaktaki dağınıklık bıraktığım gibiydi. Yine aynen öyle bırakıp çıktım.

Anıların hürmetine.

Büyük Anne'nin mutfağı. Hayatta en sevdiği yerd.

147

Her şey o kadar kafa karıştırıcı, o kadar anlaşılmazdı ki, neresinden tutsak elimizde kalıyordu. Bree ile birlikte bir süre beyin fırtınası yaptık ama konsantre olamadım. Zihnim allak bullaktı; beynim çorbaya dönmüş, endişe ve şaşkınlığa gark olmuş, yolunu kaybetmişti. Salondaki kanepeye bir kere uzanmayı denediğimde gözlerimi kapatamadım bile. Araba kullanmayı içimden geçirdim, ama vazgeçtim. Şu an istediğim bu değildi.

“Ben çıkıp biraz koşacağım,” dedim nihayet Bree’ye. “Kafamı toplamam lazım. Gözden kaçırdığım bir şey olmalı.”

“Peki, Alex. Ben buradayım. İyi koşmalar.”

Bana katılmayı teklif etmedi, bir süre yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğumu biliyordu. Kendimle baş başa kalıp plan kurmalı, olanları mantıklı bir çerçeveye oturtmak için bir şeyler yapmalıyım.

Koştum... Önce evimin civarındaki tanıdık sokaklarda, sonra daha önce yaya geldiğimi hiç hatırlamadığım, Beşinci Cadde’den giderek uzaklaşan sokaklarda.

Sonunda konsantrasyonumu biraz daha toplamayı becerdim ve Adanne’in bana Lagos’ta söyledikleri üzerine düşünmeye başladım. Ailesinin ölümüyle, kendi cinayetiyle, Büyük Anne, Ali ve Jannie’nin başına gelenlerle bana verdiği sırların bir alakası var mıydı?

“Alex, tüyler ürpertici şeyler biliyorum,” demişti bana. “Ve bu konuda bir haber hazırlıyorum. Öğrendiklerimi birine anlatmam gerek.” Başına bir şey gelmesinden korkuyordu.

Haklıydı, başına korkunç bir şey gelmişti.

Koşmayı sürdürdüm ve fiziksel olarak güçlendiğimi ya da en azından hızımı artırabildiğimi fark ettim. Tanrım, dünya bazen ne kadar zalimleşebiliyordu. Genelde olaylara bu şekilde bakmazdım. Bana göre değildi. Yalnızca şimdi böyle hissediyordum.

Gri bir kamyonet aniden kaldınma yanaşarak keskin bir frenle durup ve sürgülü kapısı açılana kadar hiçbir şey sezmemiştim. İçinden üç adam fırladı. Anında üzerime atıldılar, beni yere düşürüp suratımı bir başkasının bahçesindeki çimen ve toprağa bastırdılar.

Sonra kalçamda bir batma hissettim.

Bir iğne miydi bu?

Üç adam, çocuk değil. Kaplan'ın ekibi olamazdı bu.

Kimdiler öyleyse?

Beni kim böyle paketliyordu?

Ve ne istiyorlardı?

148

Başıma nemli bir örtü geçirilmişti, tuvalet ispiertosu kokan bir tür çuval. Sonra çekip beni ayağa kaldırdılar. Bilincimi yitirmiştim, ama ne kadardır, bilemiyordum. Şu an nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama beş yıldızlı bir otel değildi. Ter, sidik, bok kokuları sanki burnuma değil, ağzımın içine kadar geliyordu. Ayaklarımin altındaki zemin taşı, belki de beton. Bu bana herhangi bir ipucu veriyor muydu?

“Ellerini duvara yapıştır ve bacaklarını arala. Öyle kal. Kıpırdama, yoksa kurşunu yersin.”

“Ailem nerede? Ne cehenneme götürdünüz onları? Kim-siniz siz?”

Sorularıma cevap yerine odada yüksek bir vınlama sesi duydum.

“Öylece kal. Yoksa hemen şimdi geberir gidersin. Aile-nin akıbetini asla öğrenemezsin. Asla uzun bir süredir, Dr. Cross. Bir düşün bunu.”

Önce başka şeyler düşündüm. Beni Southeast'te bir so-kak ortasında derdest edip şimdi elinde tutan kimdi?

Farklı bir Kaplan olabilir miydi? Nijerya'dan gelen bir başkası?

Konuşan kişinin sesi böyle bir şeye işaret etmiyordu. Akşamı yoktu. Amerikalıydı. CIA'den olabilir miydi?

“Ailem nerede?” diye sordum yine.

Kimse cevap vermedi ve ellerim başımın üstünde, bağlı ve duvara bitişik vaziyette öylece kaldım. Bu işkencenin özel bir adı olduğunu biliyordum: Duvarda dikilme. Aynı zamanda başıma bir çuval geçirilmişti ve yüksek ses ile uykusuzluğa maruz bırakılmıştım. Bu işkence tekniklerini daha önce işitmiştim. Bu sefer kurban olarak bizzat yaşıyordum.

Sorularına kimse cevap vermedi ve yalnız olup olmadığımı merak ediyordum. Aklımı mı kaybediyordum? Bunların hepsi bir rüya mıydı?

İlk uyuşan ellerimdi. Sonra bileklerimde ve ayaklarımda karıncalanma hissettim. Ardından, keskin sancılar dizlerimden bacaklarıma doğru yükselmeye başladı. Başım dönmeye başladı ve bayılacağım sandım.

“İşemem lazım,” dedim. “Tuvalete götürün beni.”

Cevap yok.

Tutabildiğim kadar tuttum, sonra bacaklarımdan aşağıya, çıplak ayaklarıma doğru koyuverdim. Kimse bir tepki vermedi. Kimse var mıydı ki? Yalnız mıydım şimdi?

Duvarda dikilme. Bunu hak edecek ne yapmıştım? Bana kim işkence ediyordu?

Ellerim tamamen uyuşmuştu ve fena halde uyumak istiyordum. Başka hiçbir şey düşünemiyordum ve sadece yere uzanmak için her şeyimi verebilirdim. Ama pes etmemeliydim. Duvarda dikilme. Bunu yapabilirim.

Duvardan ayrılmayı ve sonuçlarının neler olabileceğini düşündüm. Kendimle iç tartışmalara giriştim. Beni öldürmeyeceklerdi, değil mi? Ne çıkarları olabilirdi ki bundan?

Sonunda duvarda tek elim kalacak bir biçimde vücudumu döndürdüm. Bu bir kural ihlali miydi?

Anında dizimin arkasına sert bir tekme yedim! Yere kapaklandım. Yüzey buz gibiydi. Bir yatak. Nihayet! Ancak beni hemen kaldırıp duvara fırlattılar. Hâlâ kimse konuşmuyordu. Ama eski pozisyonumu aldım. Artık yalnızca bacaklarım titremiyordu. Her şey, bütün bedenim korkunç bir biçimde sarsılıyordu.

Odada benden başka kim vardı?

Benden ne istiyorlardı?

149

Jannie ile konuşuyordum. Ona sarılıyor, onu sağ salım gördüğüm için sevinçten uçuyordum. “Ali nerede? Büyük Anne nerede?” diye sordum heyecanlı bir fısıltıyla. “Sen iyisin ya tatlım?” Birden kendime gelip ayakta uyduğumu anladım. Jannie burada değildi.

Sadece ben vardım.

Tutsaklığımın ikinci gününde olduğumu seziyordum. Belki de üçüncü gün. Aniden biri başımdaki çuvalı burnuma kadar kaldırıncı ırkildim. Gözlerim hâlâ karanlıktaydı.

“Ne oldu?” diye mırıldandım. “Kimsin sen?” Konuşurken dudaklarımın ve ağzımın ne kadar kuruduğunu fark ettim.

Bana su verdiler, dudaklarımdan aşağı bir kaptan, belki bir şişeden döküyorlardı. İçemediklerim ağzımın kenarlarından, boğazımdan aşağı süzüldü.

"Açgözlülük etme," dedi biri ve kıs kıs güldü. Zalim bir mizah anlayışına sahip bir işkenceciydi. "Ye şunu! Yavaşça. Boğulmak yok."

Ağzıma üç kraker verildi, ardı ardına. Boğulmadım ama onları yerken kısa içinde kusacağımdan korktum.

"Su?" diye sordum. "Biraz daha su verir misiniz lütfen?" Boğazım yine kilitleniyordu.

Uzun bir sessizlik oldu ama sonra şişenin ağzı bir kez daha dudaklarıma dayandı. Bir kez daha hırsıyla içtim.

"Yavaş ol, yavaş," dedi biri. "Kramp girecek yoksa. Rahatının bozulmasını istemeyiz."

Sonra beni tekrar eski duruşuma soktular.

Duvarda dikilme.

150

Bir süre sonra ciddi biçimde halüsinasyon görmeye başladım ve bana verdikleri suda, hatta belki de yediğim krakerlerde bir şey olup olmadığını merak ettim. Afrika'ya döndüğüme ve dev bir çölde kaybolduğuma emindim. Yakında öleceğimi biliyordum ve bu o kadar da kötü bir şey gibi gelmiyordu. Ölümü hevesle bekliyor, acaba Büyük Anne, Jannie ve Ali'ye öbür tarafta kavuşacak mıyım? diye geçiriyordum içimden. Maria da orada olacak mıydı? Ya kaybettiğim diğerleri?

Arkamdan sertçe darp edildim ve yine dizlerimin üzerine düştüm.

"Rüya görüyordun, ayakta uyuyorsun. Bu yasak, kahraman dedektif."

“Özür dilerim.”

“Dileyeceksin tabii. Şimdi, bunların sona ermesini istiyor musun? Uyumak ister miydin? Eminim özlemişsindir.”

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

“Ailem–” diye ağzımı açtım.

“Tabii, şu rezil ailen nerede? Sana tutarlı mı diyeyim, inatçı mı diyeyim, yoksa geri zekalı mı diyeyim, bilemiyorum. Şimdi beni iyi dinle. Uyumana izin vereceğim. Ailenin akıbetini öğrenmeni de sağlayacağım. Şşşş, orada mısın? Kafana giriyor mu söylediklerim?”

“Evet.”

“Neye evet? Neye evet diyorsun söyle bakayım.”

“Aileme ne olduğunu söyleyecekmişsin. Bırak uyuyayım.”

“Ne şartla söyleyecekmişim?”

Sana saldırıp canını almamam şartıyla, orospu çocuğu. İnsan niyet ettikten sonra...

“Sorularını cevaplamam şartıyla.”

“Aferin. Daha su ister misin, kahraman?”

“Evet.”

Çuval yansına kadar kaldırıldı ve dudaklarım şişeye tekrar kavuştu. İstedığım kadar içtim ama sonra uzun bir sessizlik oldu. Ödüm koptu. Gitmiş miydi? Benimle bir dakika kadar konuşmaya tenezzül eden, ailemin başına gelenleri bilen adam kayıplara mı karışmıştı?

“Afrika’da korkunç şeylere tanık oldum, özellikle de Sudan’da,” dedim. “Bunların ilginç çekeceğini sanmıyorum. Bir aile –Tansi ailesi– katledildi. Muhtemelen benimle görüştükleri için. Ya da Adanne’in gazetesinde yazdıkları

yüzünden... Makalelerini bulabilirsiniz... Orada mısın? Konuşmamı istemiyor muydun? Dinliyor musun şimdi?"

"Neyse, Adanne Tansi'yle birlikte bir cezaevine götürüldük," diye devam ettim. "Adanne orada öldürüldü. Gözlerimle gördüm. Kaplan öldürdü onu. Bizi bağlayıp orada tutan diğer adam kimdi bilmiyorum. Senin kim olduğunu, hangi cehennemden çıktığını da bilmiyorum!"

"İkimiz cezaevine girmeden önce Adanne bana hazırladığı uzun bir makaleden söz etti. Londra'daki *Guardian*'da yayınlanacaktı. Belki başka gazetelerde de. Emin değilim. ABD'nin Delta'daki petrol yataklarının doğru ellerde kalması için bölgede çatışan toplulukları gizlice yönlendirdiğine dair bilgilerin peşindeydi. Röportaj kayıtları vardı. Kasetler elinden alındı. Bizi orada kim tutsak ettiyse onda olmalı. Kasetler sende, öyle değil mi?"

Konuşmayı bırakıp bir cevap, herhangi bir karşılık bekledim.

Ama kimse tek kelime etmedi. Yöntem buydu, işe yarayordu da! Anlatmaya devam ettim.

"Adanne bana Kaplan adıyla bilinen adamın bizim hükümetimizden para aldığını söyledi. Bu doğru muydu bilmiyorum. Sen muhtemelen biliyorsundur, yanılıyor muyum?"

Tekrar durdum, sonra devam ettim. "Ödemeleri belki CIA'den, belki de petrol şirketlerinden alıyordu. Ama buradan biri olduğu kesin. Adanne bunları yazdı ve Ellie Cox isminde başka bir yazarla paylaştı. Cox da bildikleri yüzünden öldürüldü. Bildiklerim bu. Adanne'in ortaya çıkardığı bu. Hepsi bu!"

Tekrar durdum. Hâlâ bir karşılık yoktu. Beni sorgulayanın ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

151

Hayatın karşınıza neler çıkacağını bildiğinizi zannedersiniz. Ama asla bilemezsiniz. Ve genellikle sürprizler hoşunuza gidecek türden olmaz. Benimle uzun süre kimse konuşmadı ve birinin başıma bir silah dayayıp nihayet tetiği çekmesini bekledim.

Sorgulandıktan saatler sonra tutsak tutulduğum odada ayak sesleri duydum. İçeride birden fazla kişi vardı. En az iki.

Duvara dayanmayı bırakıp öne doğru bir adım attım. Tökezleyip dizlerim üzerine düştüm. Güçlükle tekrar kalktım ve biri beni kolumdan yakaladı.

“Bu piç kurusu kendi kendine yürüyemiyor bile.”

Bir kapının açıldığını duydum, serin hava suratıma vurdu. Beni kolumdan çekştirerek bir kamyonete ya da kamyonaya taktılar.

“Gidelim!” dedi önden biri. “Buna ayıracak fazla vaktimiz yok.”

Neye ayıracak vaktiniz yok?

Neler oluyordu?

Şimdi nereye götürüldüğüm konusunda en ufak fikrim yoktu ama büyük ihtimalle öleceğimi biliyordum. Eskiden bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğime ara sıra sevinçle karışık şaşırıyordum. Birkaç dakika içinde muhtemelen

ölecek olmam bana hâlâ gerçekdışı geliyordu. Önce ailem, sonra kendim için dua ettim. Bazı hususlarda yoldan sapmış, uslu bir Hıristiyan olarak tövbe bile ettim.

Sonra kamyonet kenara çekti. Hayatımın son durağı buydu işte. “Yolun sonu!” dedi piç kurularından biri. Beni dışarı sürükleyip sokağa attılar. Sertçe yere düştükten sonra aracın tekerlekleri altında ezdiği çakıl sesleri eşliğinde uzaklaştığını işittim.

Beni öldürmemişlerdi.

Hâlâ hayattaydım.

Nihayet uyudum.

152

Sonra uyandım; en azından uyandığımı sandım.

“Ben polis memuru Maise, Washington Büyükşehir Polis Teşkilatı’ndan. İyi misiniz, efendim?” Devriye polisi bunları başımı örten çuvalı çıkarırken söyledi.

“Ellerinizi neden bağlı? Başınıza ne geldi?” diye sordu sonra.

“Ben Alex Cross. Öncelikli Soruşturmalar Dairesi’nden... Kaçınıldım.”

Şimdi çuvalı tamamen çıkarmıştı ama henüz pek bir şey göremiyordum, yüzünü bile. Gözlerim ışığa -çoğu sokak lambalarından geliyordu- yavaş yavaş alışıyordu. Dışarı s karanlıktı. Gece olmuştu.

“Evet efendim, Dedektif Cross. Hepimiz sizi arıyorduk. Diğer birimlere haber vereyim.”

“Ne zamandır arıyordunuz?”

“Üç gündür.”

Nihayet görebildiğim yüzünden endişe ama aynı zamanda şaşkınlık okunuyordu. Beni bulmuştu. Hayattaydım. Üç gündür kayıptım.

“Şu bağları çözebilir misin?” diye sordum.

“Önce diğerlerine haber vereyim. İpleri sonra çıkarırım.”

“Basını bulaştırma,” dedim ona.

“Elbette. Basını neden arayayım ki?” diye sordu devriye polisi.

“Bilmem ki. Galiba daha kafamı toplayamadım.”

153

Polis memuru Maise beni evime götürdü. Beşinci Cadde’deki bina karanlık ve belli ki boştu. Bree ara sıra bizde kalıyordu ama evini de boşaltmamıştı, ben de bu gece kendi dairesinde kaldığını düşündüm. Burada neden tek başına kalsın ki? Bree’yi yakında arayacaktım ama şu an eve girmeye ihtiyacım vardı. Verandayı geçtim, içeri adım attım ve bazen çocuklar, bazen de yalnızca kendim için çaldığımı hayal ettiğim piyanonun yanından yürüdüm.

Hayır, sanırım hayal etmiyor, hatırlıyordum.

Mutfak temizlenmiş, dağınıklıktan iz kalmamıştı. Muhtemelen Bree yapmıştı bunu.

Şimdi düzenliydi, burada kimse yaşamıyormuş gibi.

Odadan odaya yürümeyi sürdürdüm, her şey sessizdi ve üzerime olağanüstü bir hüznün çöktü. Girdiğim tüm odala-

rın ışıklarını açıyor, kendi evimde bir misafir gibi hissediyordum. Hayatımla ilgili hiçbir şey tanıdık değildi, aksine her şey gerçekdışı geliyordu. Dünya gerçekten de zalim, tehlikeli bir yere dönüşmüştü. Nasıl olmuştu bu?

Suçun ne kadarını Amerika üstlenmeliydi ve suçu üstlenmenin kimseye bir yararı dokunacak mıydı? Eleştiri yöneltmeyi bırakıp çözüm üretmenin vakti gelip çatmamış mıydı? Eleştirmenlik kolaydı; hayal gücü gerektirmiyordu. Asıl iş, asıl zorluk, sorunu çözmekti.

Sonunda tavan arasındaki ofisime ulaştım ve masama oturup caddeye baktım. *Aşağıda beni izleyen var mıydı?*

Beni sorgulayanlar sözlerime inanmış mıydı? Bu bir şeyi değiştiriyor muydu? Dünyayla, en azından geniş çerçeveye ilgili ne kadar az şey bildiğimi şaşkınlıkla fark ediyordum. Ama günümüzde kim bu büyük perspektife hakim olduğunu öne sürebilirdi ki?

Belki de hiçbirimiz. İnsanı yıldırان ve korkutan, içinden umudu da söküp alan tam da buydu zaten. Bizde her şeyin kontrolümüz dışında gerçekleştiği hissini doğuran buydu. Kimin elindeydi peki kontrol? Birilerinin elinde olmalıydı muhakkak. Birilerinde bazı cevaplar bulunmalıydı. Birileri beni kısa süre önce tutsak edip, işkence yapmıştı.

Evde dolanmaya devam ettim. İnsanları aramam gerekiyordu. Güvenli bir yere götürölüp gizlendiğini umduğum Damon'a, Bree'ye ve Sampson'a ulaşmalıyım. Ama onları henüz arayamazdım. Hiçbirine ne anlatacağımı, onlarla nasıl yüzleşeceğimi bilemiyordum.

Hayır, sorun aslında tam olarak bu değildi. *Doğrusu, onları tehlikeye sürüklemek istemiyordum. Birileri hâlâ tehlikeli*

ve önemli şeyler, belki de yalnızca onları utandırabilecek şeyler bildiğimi sanıyor olabilirdi.

Ve işin asıl korkunç yanı şuydu: Haklıydılar.

154

Beni sorgulayanlara olası CIA ve Kaplan bağlantısından bahsetmiştim ama bu onlara göre önemli değildi. Neticede beni serbest bırakmamışlar mıydı? Tüm iddiaları reddedebilirlerdi. Üstelik Kaplan da ölmüştü. Onları eninde sonunda temizlemeleri gereken bir pislikten kurtarmıştım.

Ama Adanne'in hikâyesinin en mühim kısmını onlardan gizlemiştim: Amerikalılar, Fransızlar, Hollandalılar, İngilizler ve birkaç dev şirket Delta'da Çin ile işbirliği yapıyordu. Çin, petrole bizden bile çok ihtiyaç duyuyor ve işi kestirmeden halletmek istiyordu. Ne pahasına olursa olsun petrol için dolar cinsinden en üst fiyatlarda teklifler vermeye, anlaşmalar yapmaya hazırdı. Ve bu riskli girişimler yüzünden binlerce Afrikalı erkek, kadın ve çocuk hayatını yitirmişti. Kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Adanne ne zamandır bu konuda araştırmalar yapıyor, makale hazırlıyordu.

Ellie ile bu hususta temasa geçmiş, onunla araştırmalarını paylaşmıştı. Cox ailesi Georgetown'da bu yüzden katledilmişti.

Adanne birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bana korku hikâyeleri anlatmıştı, özellikle de Sudan'daki ölüm kalım mücadelesi hakkında. Oradaki savaşın en büyük silahı tecavüzdü. Beş ve üzeri yaştaki kızlar tacize uğruyordu, kimi zaman da "barış gücüne" mensup askerler tarafından. Yüz-

lerce, yüzlerce toplu mezar ortaya çıkarılsa da haberlere nadiren konu oluyordu. Bazılarına bizzat tanıklık ettiğim polis şiddeti ve emniyet güçlerindeki yozlaşma bir salgın hastalık halini almıştı. Delta bölgesinde, özellikle de Port Harcourt'ta çocuk kaçıran çeteler hüküm sürüyordu.

Çocukluğumdan beri Büyük Anne'nin salonundan ayrılmayan kanepesinde nihayet uyudum. Ama bebek uykusu gibi değildi. Öyle bir uyku bir daha asla bana uğramayabilirdi. Doğrusu, ailemi kaybettiğimi, kendilerinden önceki birçok aile gibi katledildiklerini kabullenmiştim. Benim için artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

155

Sabahın erken saatlerinde uyandırıldım. Birileri *eve giriyordu!* Bir kişiden fazla olduklarını anlamıştım. Kanepeden sıçradım ve aceleyle düşüncelerimi toplamaya, çalışma odamdaki silahıma nasıl erişebileceğime odaklanmaya çalışıyordum ki, iki adam salona daldı!

Şaşırmış, hayır, hayrete düşmüştüm! Karşımda CIA görevlileri Steven Millard ve Merrill Snyder dikiliyordu. İlk ağzını açan Millard'dı. "Dedektif Cross, burada olduğunuz bilmiyorduk. Biz-"

Salona Millard ve Snyder'ın ardından bir başkası girdi. Tanrım, Ali'ydi bu.

Ve doğruca gözlerimin içine baktı. Sağlığı yerindeydi. Harika görünüyordu. Güvende, hayatta, evdeydi.

"Ali!" diye haykırdım ve ona koştum. "Ali!"

"Baba! Baba!" diye çığlık attı koşarak ve çoktan açık bekleyen kollarıma atıldı. Küçük oğlum göz yaşlarına ve titre-

mesine hakim olamıyordu. Hayır, hayır... Ağlayıp titreyen bendim. Ali yalnızca bana sımsıkı sarılıyordu. Durmadan tekrar ediyordu, "Baba, Baba, Baba!" Bu kelimeleri ne kadar duysam sıkılmazdım.

Burada neler oluyor? diye düşündüm, cevap almak için CIA çalışanlarına bakarak. Şimdi eve Eric Dana ve arkadaşım Al Tunney'in de girdiğini gördüm.

Sonra "Alex? İçerideki sen misin? Alex, sen misin yoksa?" sorularını duydum. Ses Büyük Anne'den gelmişti ama odaya giren bir sonraki kişi, Jannie'ydi.

Kollarını açtı ve daha bana kavuşmadan ağlamaya başladı. "Güzel kızım, bir tanem," diye fısıldadım kulaklarına o beni sıkıca sararken. "Jannie, tatlım. Bebeğim, kızım."

"Ben iyiyim, hepimiz iyiyiz," dedi Jannie. "Bizi bir odada tuttular. Bir sürü soru sordular. Nedenini bilmiyorduk, baba. Hiçbir şey bilmiyorduk."

"Hayır, tabii ki bilmiyordunuz."

Sonra salona hantal adımlarla Büyük Anne girdi. Aynı anda hem müthiş, hem de berbat görünüyordu. Bize sokuldu ve ailece sarılmaya başladık. CIA ajanları bu saadet manzarasını sıcak duygularla izliyor gibiydi, bir şey söylemediler.

"Bize bir zarar vermediler," dedi Büyük Anne. "Tanrıya şükür, hepimiz buradayız, sağ salim kavuştuk birbirimize."

Bu olağanüstü anı, hayatımın en duygusal anını tarif etmek için bu sözler yeterliydi: Hepimiz buradaydık ve birbirimize sağ salim kavuşmuştuk.

Mesut dakikalarımıza Steven Millard'ın sözleri ara verdi. "Dedektif Cross? Sizinle bir saniye görüşebilir miyiz? Ne zaman hazır olursanız," dedi.

Evdeki CIA temsilcilerinden en kıdemlisi sandığım Millard'la dışarı çıktık. Ne de olsa birim şefi o değil miydi? Sokakta dört araçları vardı, hepsi park halindeydi. İki kadın üç ajan kaldırımında dikiliyordu. Ailemin eve getirilirken duygusal yükünü hafifletmek için özellikle seçilmiş olabileceklerini tahmin ediyordum.

"Neredeydiler? Onları nerede buldunuz?" diye sordum Millard'a. "Onları kim kaçırmış?"

Uygun adımda yürüyordu, CIA'e katılmadan önce muhtemelen orduda görev yaptığını düşündüm. Kendinden çok emin görünüyordu, buradaki rolü konusunda kendine güveni tamdı. *Neydi peki bu rol? Kimdi bu Steven Millard denen herif?*

"Size daha önce dediğim gibi, Dedektif, biz iyi olan taraftayız. Biz hâlâ iyi olan taraftayız. Çoğumuz iyi bir iş çıkarmak için, bu ülkede emniyeti tesis etmek için kışımızı yırtıyoruz. Ian Flaherty ise farklıydı. Bizi sattı, belki de defalarca. Sepetteki küçük bir yumurta belki de."

"Ailem," dedim Millard'a sorumu hatırlatarak.

"Washington'a ayak bastığı andan beri Flaherty'yi gözetim altında tutuyorduk. Bana bu konuda güvenebilirsiniz. Bizi ailenize o götürdü. Biz bulmasak serbest bırakılacaklar mıydı, bilmiyorum. Yanlarında birkaç tetikçi vardı. Flaherty için çalışıyorlardı. Flaherty de Çin için çalışıyordu. Aileniz sorgudan geçirildi ama daha çok sigorta maksadıyla tutu-

luyorlardı. Flaherty Lagos'ta onu deşifre ettiğinizden şüpheleniyordu."

Başımı salladım. "Rüşvet orada bir yaşam tarzına dönüşmüş durumda. Adanne Tansi, Delta'daki petrol ticaretinde Çin'in parmağı olduğunu biliyordu. Bildiğiniz gibi, orada binlerce Nijeryalı katledildi."

"Evet, biliyoruz," dedi Millard.

"Ve iç savaşın kapının eşiğinde olduğunuz biliyordunuz ama engellemek için kılınızı oynatmadınız."

"Elimizden bir şey gelmiyordu. Yeni bir Irak'ın lüzumu yoktu, haksız mıyım?"

Gözlerine dik dik baktım. "Flaherty şimdi nerede?"

Millard cevaplarırken hiçbir tereddüt göstermedi. "Elimizde. Şu an onunla görüşüyoruz. Eninde sonunda konuşacak. Bay Sowande'nin, şu sizin Kaplan'ın, ona çalıştığını biliyoruz."

"Bana tüm söyleyebileceğiniz bu mu?"

Millard başını iki yana salladı. "Hayır, size şunu da söyleyebilirim. Evinize, ailenizin yanına dönün, Dedektif Cross. Aileler özeldir. Onlardan çok uzun süre ayrı kaldınız."

Millard'ın sözlerini başımla onayladım. Bana hakikati söyleyeceği yoktu, bu yüzden benim de diyeceğim bir şey kalmamıştı. Dönüp evime doğru yürümeye koyuldum.

Bir konuda haklıydı: Ailem özeldi.

Verandada beni bekliyorlardı ve ben onlara yaklaşırken evin önünde siyah bir sedan durdu. Damon kapıyı açıp çıktı ve bana baktı. El sallamakla asker selamı vermek arası bir jest yaptı. Sonra koşmaya başladı. Ben de ona koştum.

Cross ailesi yeniden bir aradaydı. Belki de önemli olan tek şey buydu.

İYİ ADAMLARIN SONUNCUSU

Böyle bitmesine müsaade edemezdim. Bu elimde değildi. Birkaç hafta sonra bir gece saat üçte Great Falls, Virginia'daki eve vardım. Günler önce ilginç ve azımsanamayacak ölçüde tüyler ürpertici bir telefon almıştım. Arayan Kyle Craig isimli psikopattı. Kyle fevkalade sakin bir tavırla aileme kavuşmamdan duyduğu memnuniyetini dile getirmiş ve ben daha ağzımı açamadan telefon suratıma kapamıştı.

Konsantrasyonumu topladım ve saplantı mertebesinde iyi korunan, kırmızı tuğlayla kolonyal mimariye göre inşa edilmiş evin ön kapısına yürüdüm. Zile birkaç kez bastım ve bekledim. Saatile baktım. 3:11'i gösteriyordu. Birkaç dakika sonra verandanın ışığı yandı. Sonra kapı ağır ağır açıldı.

CIA ajanı Steven Millard lacivert bir pamuklu sabahlık içinde karşımda belirdi, bacakları ve ayakları çıplaktı. Üst kattan bir kadın sesi duydum, "Steve, kimmiş bu saatte?"

"Sen uykuya dön, Emma. Yalnızca bir iş ziyareti," diye seslenerek cevap verdi Millard.

Sonra gözleri benimkilerle birleşti. "Sabahın üçünde evimde ne arıyorsun, Dedektif Cross? Umanım ciddi bir meseledir."

“Beni içeri davet et de anlatayım. Bir kahve fena olmaz. Sana da iyi gelir.”

158

İçeri girdik ve kısa süre önce yenilenmiş gibi görünen mutfakta oturduk. Millard kahve ya da başka bir içecek ikramında bulunmadı. Ben de ona neden gecenin ortasında Virginia’ya kadar geldiğimi anlatmaya başladım.

“Afrika’ya gitmeden önce Ellie Cox’un evinde epey vakit harcadım. Sizinkiler orada iyi bir iş çıkarmış. El yazmalarının bir kısmını buldum elbette. Ama her şey normal görünüyordu. Suç isnat eden hiçbir şey yoktu.”

Millard sözlerimi sabırla, başıyla onaylayarak, vurucu hamleyi yapmamı bekleyerek dinliyordu.

Ona uzunca bir baktım, kafamda şu “iyi tarafta” olma fikrini dolaştırıyordum. Bu “iyi adamlardan” geriye kimse kalmış mıydı? Kaldığını düşünüyordum. En azından umuyordum.

“Buraya bu yüzden mi geldin yani? Her şeyin normal olduğunu söylemek için mi?” diye lafa girdi Millard.

“Normal görünüyordu, dedim. Tam da görünmesi gerektiği gibi. Ama geçen hafta Cox’un evine döndüm. O noktada yeniden gerçek bir dedektif olabilmek için kendimi yeterince toplamıştım. Ellie’nin Georgetown Üniversitesi Yayınları’ndaki editörüyle görüştüm. Ellie’nin el yazmalarının son bölümü eline ulaşmamıştı ve bu garibine gitmişti. Nijerya’ya yolculuğunu detaylandırdığı bölüm de oydu.”

“Belki yazma imkanı bulamamıştır,” diye fikir yürüttü Millard. “Bu kulağa mantıklı geliyor, sizce de öyle değil mi,

Dedektif? Bu neden hedef tahtasına konduğunu ve öldürüldüğünü açıklayabilir.”

“Belki de. Ama bu doğru olsaydı, evimde güzel güzel uyumak varken ne diye sabaha karşı buraya geleyim?”

Millard'ın kaşları çatıldı. Endişe belirtileri göstermeye başlamıştı ve bunlar yersiz sayılmazdı. “Aileni bulup sana geri getirdiğim için bana yeterince teşekkür etmediğinden olabilir mi? Bir şey değil. Artık gidebilirsin. Çık git!”

Sonra Millard'a vurdum. Onu mutfak sandalyesinden devirip, çam parke zemine yapıştıran esaslı bir sağ yumruktu. Burnu kanıyordu, ama dışarı çıkmadı. Sersemlediğini, nerede olduğunu şaşırıldığını görebiliyordum; elleriyle parkeleri yokluyordu.

“Bu, ailemi kaçırdığın içindi,” dedim ona.

“Ellie el yazmalarını bilgisayara geçirmesi için birini tutmuştu,” diye devam ettim. “Washington'da yaşayan, Barbara Groszewski adında bir kadın. Bunu Ellie'nin her ay ödediği çeklerden ortaya çıkardım.

“İyi haber şu ki, Ellie'nin el yazmalarının son bölümü, başkalarının yanı sıra Adanne Tansi ile görüşmelerinin bulunduğu bölüm, Barbara Groszewski'deydi. Sayfalarda Ian Flaherty'nin ismi birden fazla kez geçiyor. Seninki de öyle, Millard. Adanne, senin ve Flaherty'nin neler çevirdiğini biliyordu.

“Çinlilerle petrol konusundaki görüşmeleri ayarlayan sendin. Onlardan rüşvetleri sen aldın. Sowande'ye, Kaplan'a iş teklifini de götüren sendin.

“Seni gözaltına alıyorum, Millard. Merkezi İstihbarat Teşkilatı bu sefer seni kurtaramayacak. Seni çoktan bize teslim ettiler. Belki de gerçekten hâlâ birkaç iyi adam kalmıştır.”

Millard pişkince sırttı. “El yazması ha? Hem de yalnızca bir bölümü. Bir yazarın karalamaları. Bana karşı hiçbir deliliniz yok.”

“Bence var,” dedim ona. “Eminim var.”

Mutfak kapısını açtım ve aralarında dostum Ned Mahoney’nin de bulunduğu birkaç FBI ajanını içeri aldım. Onların iyi tarafta olduğu kesindi.

Millard’a döndüm. “Ha, en güzel kısmı atladım, en önemlisini. Ian Flaherty’yi bulduk. Onu sorgulamak konusunda yalan söyledi. Dahası, Ian Flaherty şu an bizim elimizde. Ötüyor. Seni bu yüzden gözaltına alıyorum. Buraya kadarmış, Millard. Geçmiş olsun. Büyük bir muhakeme hatası yaptın.”

“Neymiş o?” diye sordu Millard sonunda.

Şimdi sırtıma sırası bendeydi. “Eline fırsat geçtiğinde beni öldürmeliydin. Çok inatçıyım. Asla pes etmem.”

Bu sözler Ejderha Avcısı’na aitti.

Eve dönüş yolunda, saat beş civarı, cep telefonum çalmaya başladı. Yan koltuktan aldım ve ismimi söyleyerek açtım. Yalnızca şimdi değil, sonsuza dek duymak istemediğim birinin sesini duydum.

“Çetin cevizmişsin, Alex. Beni etkilemeyi başardın. Seninle iftihar ediyorum,” dedi Kyle Craig. “İster inan, ister inanma ama, seninle Millard’ın evinde, burnunun dibindeydim. Eh, ben de kolay lokma sayılmam sanırım. Ben de asla pes etmem.”

Kyle telefonu kapattı.

Ve her zamanki gibi, diğerlerinden daha ürkütücüydü.